

2008. SZEPTEMBER 22., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

Elnök

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2008. szeptember 4-én, csütörtökön berekesztett ülésének folytatását megnyitom.

(Az ülést 17.00-kor megnyitják.)

2. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

3. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

4. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

5. A bizottságok és küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. Augusztus 23. a sztálinizmus és a nácizmus áldozatainak európai emléknapjává való nyilvánítása – A gyermekkereskedelem elleni küzdelem (írásbeli nyilatkozatok): lásd a jegyzőkönyvet

7. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

8. A Tanács közös álláspontjainak közlése: lásd a jegyzőkönyvet

9. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

12. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

14. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

15. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

16. Az elnök nyilatkozata

Elnök: – Tegnap az ETA terrorszervezet újabb gyilkosságot követett el. Egy 46 éves törzsőrmestert, Luis Conde de la Cruzt ölt meg egy autóba rejtett bomba, Észak-Spanyolországban. 24 órán belül ez volt az országban belül a harmadik, autóban elrejtett és felrobbantott bomba. E három robbantásban többen megsebesültek, köztük egy személy súlyosan. Az Európai Parlament határozottan elítéli ezt a terrorcselekményt, és komoly aggodalmát fejezi ki az események kapcsán.

Engedjék meg, hogy az Európai Parlament nevében őszinte részvétemet nyilvánítsam Conde törzsőrmester családjának, rokonainak, hogy szolidaritásunkról biztosítsam Spanyolországot, annak hatóságait, és különösen a spanyol biztonsági erőket. Szeretném kifejezni támogatásunkat és mély együttérzésünket mindazok irányában is, akik a robbantásokban megsérültek, továbbá családtagjaiknak is.

Teljes egyértelműséggel és minden alkalmat megragadva hangsúlyoznunk kell, hogy a terrorizmust a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia elleni közvetlen támadásnak tekintjük. Nem ismételhetjük elégszer, hogy a terrorizmust semmi sem indokolhatja. Ezért is együtt kell küzdenünk a terrorizmus ellen, mindig betartva a törvényt, és alkalmazva annak teljes szigorát. Az Európai Unió szolidaritásra épülő közösség. A bármely tagállamában elkövetett terrorista bűntett az egész Európai Unió, mindannyiunk ellen elkövetett bűntettnek minősül.

Kérem, adózzunk egy perces néma felállással az áldozatoknak!

(A Ház egy perces felállással adózik az áldozatoknak.)

17. Tárgyalási rend

Elnök. – Ezen ülészak napirendtervezetének az Elnökök Konferenciája 2008. szeptember 18-i, csütörtöki ülésén, az eljárási szabályzat 130. és 131. cikkével összhangban összeállított, a testület által elfogadott végső változata szétosztásra került.

Hétfő, kedd, és csütörtök:

Nincs módosítás.

Szerda:

A liberális képviselőcsoport kérte, hogy a Bizottság jogalkotási és munkaprogramjával összefüggő európai parlamenti prioritások tárgyában a közös állásfoglalási indítványok és a módosítások benyújtásának határideje kerüljön meghosszabbításra holnap, azaz 2008. szeptember 23. kedd, délelőtt 10 óráig.

A szavazásra tervek szerint 2008. szeptember 24-én, szerdán kerül sor.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, múlt héten az ír sajtó feltárta, hogy esetleg kapcsolat létezhet az írországi „nem”-kampányt finanszírozók és a washingtoni Pentagon és CIA között. Igen érdekes történet körvonalazódott, amelynek oka az az óhaj lehet, hogy elejét vegyék Európa túlságos megerősödésének. Szeretném kérni elnök urat, hogy vizsgálják ki az ügyet! Kérjük a Tanácsot – a Tanácsot és a Bizottságot is –, hogy a következő alkalommal adjanak tájékoztatást az ügyre vonatkozóan. Igen érdekes volna megtudnunk, mi is rejlik e mögött a gyanús, 1,2 millió eurós támogatáshoz jutó „nem”-kampány mögött. Kérem tehát elnök urat, kövesse figyelemmel az ügyet, hogy tájékoztatáshoz juthassunk és feltárhassuk a történet hátterét!

Elnök. – Köszönöm, Cohn-Bendit úr. Szeretném elmondani, hogy már hosszabb ideje közelről követem a felvetésével kapcsolatos fejleményeket. A teljes átláthatóságot meg kell őriznünk, mert mint Ön is tudja, azok, akik bírálják bennünket, megkövetelik a teljes átláthatóságot – és így persze nekik, maguknak is úgy kell cselekedniük, amiként papolnak. Teljeskörű átláthatóságot kell biztosítanunk a Declan Ganley által képviselt szervezetnek, a Libertasnak nyújtott pénz összegét és forrását illetően.

Amint az ír sajtóból megtudtuk – és most azt ismétlem, amit az a múlt héten jelentett – Ganley úr egy korábbi állítása szerint az adományok köznapi emberektől érkeztek, és csekély összegűek voltak. Most pedig beismerte, hogy saját pénzéből 200.000 eurót bocsátott a szervezet rendelkezésére. A rákövetkezőkben pedig megerősítést nyert, hogy Ganley úr 200 millió dollár értékű, katonai beszerzésekről szóló szerződést írt alá a Pentagonnal. Egyes jelentések jóval magasabb összegekről szólnak.

Továbbra is közelről kell figyelniünk az eseményeket, a tényeket pedig nyilvánosságra kell hozni. Nem engedhetjük meg, hogy Európa olyan emberek miatt károsodjék, akik átláthatóságot követelnek, miközben maguk nem hajlandók ugyanezen szabályokat alkalmazni!

(Taps)

Hadd emeljem ki, milyen nagyra is értékeltem azt, ahogy Dick Roche, az európai ügyek írási minisztere személyes felelősséget vállalt az ügy kivizsgálására. Határozottan támogatom őt az igazság módszeres feltárására irányuló erőfeszítéseiben.

Hölgyeim és uraim, tapsukból arra következtetek, hogy azok oldalán állunk, akik az átláthatóságot szorgalmazzák minden ilyen ügyben, annak érdekében, hogy Európa ne károsodjék.

(Taps)

*
* *

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - Elnök úr, ügyrendi javaslatként, a csütörtöki napirendre térnék ki, ahol – elkésve – kérelmet terjesztettünk be. Sajnálom, valóban késő volt. A csütörtöki napirend enyhe módosítására vonatkozó javaslatról van szó, amely a szociális csomaggal kapcsolatos határozat tervezett szavazását érinti.

Mostanáig az egyes képviselőcsoportok saját, elkülönült állásfoglalásaikat nyújtották be. A lehető legnagyobb jószándékkal és valamennyi fél teljes jóhiszeműsége mellett, együttesen megkíséreltünk egy kompromisszumos állásfoglalást kitárgyalni. Nem sikerült elérnünk ezt. Jelenleg, a legnagyobb valószínűséggel, az feltételezhető, hogy az egyénileg beterjesztett állásfoglalásokról szavazunk majd, és valamennyi állásfoglalás leszavazásra kerül. Ez nem igazán vet ránk jó fényt. Ennélfogva a politikai csoportok többsége, együttesen, azt a megoldást szorgalmazná, hogy magam kérjek szót, és vessem fel, talán érdemes volna az állásfoglalásokról való szavazástól egyszerűen eltekinteni.

Nem azért, mert a kérdés nem fontos, hanem mert annyira fontos. Nem szeretnénk rossz üzenetet közvetíteni. Jobb volna, ha a mögöttük tudott, az elmúlt alkalommal a különböző pontokon rigorózan végigmenő vitát követően nem fogalmaznánk meg semmiféle üzenetet. Ezzel összhangban, a képviselőcsoportok többsége által támogatott javaslat úgy szól: most csütörtökön ne kerüljön sor szavazásra.

Elnök. – Még elgondolkodunk e kérdésen. Megkérhetem a képviselőcsoportokat, hogy ismét üljenek össze, és derítsék fel, van-e megoldás. Eközben tudomásul vesszük a Philip Bushill-Matthews által közölteket.

(Ezzel a munkarend meghatározásra került.)⁽¹⁾

18. Egyperces felszólalások a politikailag fontos kérdésekben

Elnök. – Következő napirendi pontunk: egyperces felszólalások politikailag fontos kérdésekben.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). - (RO) A múlt héten itt, Brüsszelben, került sor a „Romák integrációjával foglalkozó első európai csúcstalálkozóra”. E bonyolult kérdéskörnek, a romák beilleszkedésének uniós napirendre tűzését Románia mindenkor támogatta. Magam úgy vélem, e találkozót üdvözlőlnünk kell. Az Európa Tanács, amely 1990 óta foglalkozik e témával, a romákat igazi európai kisebbségként említette. Tehát a roma ügy európai, és nem nemzeti kérdés. Hiszem, hogy az Európai Parlamentnek teljes támogatásáról kell biztosítania az Európai Bizottságot e kezdeményezésében.

Hiszem, hogy az Európai Parlamentnek ki kell állnia amellett, hogy az oktatás kerüljön a romákkal foglalkozó európai politika homlokterébe, mivel az elmúlt évek tapasztalatai igazolták, hogy mind a romák, mind szomszédaik számára az oktatás jelenti a beilleszkedéshez és az akadályok sikeres leküzdéséhez vezető legbiztonságosabb utat.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Elnök úr! A piaci diszkrimináció tilalma súlyos megsértésének lehetünk tanúi ma a német és osztrák áruházláncok részéről, amelyek a magyar baromfitenyésztő és -feldolgozó ipar ellen bojkottot alkalmaznak.

A REWE, a SPAR, a METRO és a Kaufland áruházaikról van szó, amelyek egy osztrák állatvédő szervezet bojkottja nyomán nem veszik át a magyar termékeket. Ennek következtében a magyar baromfiágazatnak mintegy 2 milliárd forint kárt okoztak, nemzeti megkülönböztetést alkalmaznak a magyar termékekkel szemben, ezzel megsértik az európai uniós versenyjogot.

Ezért az Európai Bírósághoz fognak fordulni az érintettek, mert két uniós alapelvet is megsértenek: a nemzeti alapon való megkülönböztetés tilalmát és a verseny egyenlőségét és szabadságát. Köszönöm a figyelmet.

⁽¹⁾ A munkarendhez kapcsolódó egyéb módosítások: lásd a jegyzőkönyvet

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, a 112-es nemzeti segélyhívó rendszer 2008. szeptember 30-tól lép működésbe, az Európai Parlament és a Tanács 2002/22/EK irányelvével összhangban. A rendszer a nemzeti területek bármely pontjáról hívható, és a szolgáltatásokhoz gyors és ingyenes hozzáférést biztosít. A 112-es rendszer bulgáriai megoldása a legkorszerűbb technológiára épül, és a hívásvonal beazonosítását is lehetővé teszi. A rendszer kiépítésére és működtetésére vonatkozóan a bolgár Rendkívüli Helyzetek Minisztériuma az Európai Parlament minden tagját részletes tájékoztatással látta el.

Szeretném kifejezni köszönetemet azért, hogy halasztást nyert a törvénysértési eljárás, továbbá azért az értékelésért, amelyet az Európai Bizottság készített a bolgár kormány számára a segélyhívó rendszerrel kapcsolatban. Ezt az értékelést annak bizonyítékának tekintem, hogy a Közösség szem előtt tartja az európai polgárok biztonságát és egészségét.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az elmúlt hét eseményei miatt különösen szomorú és nehéz hetet tudnak maguk mögött azok, akiknek a szabadság és a rasszizmus fontos kérdést jelentenek. Múlt csütörtökön az olaszországi camorra hat, különböző afrikai országokból érkezett bevándorlót gyilkolt meg. Eredetileg kábítószer-terjesztéssel és bűnelkövetéssel vádolták őket, majd kiderült, hogy teljesen alaptalanul. Egy fekete fiút Milánóban ütöttek agyon.

Ugyanakkor hasonló ügyekben, a rasszizmushoz és megkülönböztetéshez kapcsolódó kérdésekben, hihetetlen reakciót tapasztaltunk Kölnben.

Úgy vélem, Európa ma két, igen különböző arcát mutatja fel. Azt is gondolom, hogy Parlamentünknek az elmúlt időszakban tanúsítottnál jóval aktívabb szerepet kellene vállalnia a rasszizmust illetően, hiszen számos országban – beleértve hazámat is – a fajgyűlölet szélsőségesen tragikus visszatértét érzékelhetjük.

Elnök. – Köszönöm. Minden embernek azonos értékű a méltósága.

Eoin Ryan (UEN). – Elnök úr, szeretném felvetni annak a 4,6 millió etiópnek a kérdését, akiket a szárazság következtében fellépő súlyos élelmiszerhiány miatt éhínség fenyeget. Az etióp kormány állítja, hogy nincs éhínség, de az UNICEF szerint az ország egyes körzeteiben érzékelhető az éhínség, és az az embereket közvetlenül fenyegeti. Noha ez csak az ország bizonyos területein tapasztalható, úgy hiszem, hogy a nemzetközi közösségnek és az Uniónak gyorsan kellene cselekednie, és ha el akarjuk kerülni a teljeskörű éhínséget, kísérletet kell tennünk mintegy félmillió tonna élelmiszer leszállítására. Ezt prioritásnak tartom, és miután az Európai Unió a legnagyobb tengerentúli segélyező, alapvetőnek ítélem az azonnali cselekvést.

Elnök úr, mint író képviselő, hadd fejezzem ki egyetértésemet az Ön által a Libertasszal és az ír népszavazással kapcsolatban mondottakkal. Mi az „igenért” küzdöttünk, nyílt sikakkal, és a forrásainkról átláthatóan beszámolva. A Libertas pedig közölt velünk valamit, majd most látjuk, hogy a valóság valami teljesen más. Szeretném Önt, de mindenki mást is bátorítani, hassanak oda, hogy a Libertas sokkalta nyitottabb és átláthatóbb legyen pénzforrásainak eredetét illetően. Az emberek tudni szeretnék a választ.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – Elnök úr, miközben az Európai Központi Bank elnöke, Jean Claude Trichet, többször is aggodalmát fejezte ki a munkabérek inflációs indexálása miatt, említés nélkül hagyta a munkások, mindenekelőtt az alacsony keresetűek, az emelkedő megélhetési költségekkel küszködők szorult helyzetét. S miközben biztosítjuk, hogy a beavatkozás minimális inflációs hatással járjon, szükséges a kényszerhelyzetbe került, alacsony fizetésűek bérének emelése is. Az infláció európai visszaszorítására irányuló lépések nem szűkíthetők le arra, hogy elejét vesszük a jogos béremelési követelések teljesítésének. Miközben a magasabb bérben részesülők képesek elviselni a bérkorlátozásokat, az alacsony jövedelműeknél más a helyzet. A nemzeti kormányok és a nemzeti bankok vannak a legkedvezőbb helyzetben ahhoz, hogy a megváltozott gazdasági körülményekhez igazodjanak. Ezért is elleneztem mindenkor a gazdasági szuverenitást aláásó lépéseket. Írországból, ami kis ország, nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy gazdasági helyzetünk marginális jelentőségű az EKB döntéshozói számára, és így gyakran, a Bank által elfogadott álláspontok nincsenek összhangban az ír gazdaság igényeivel és érdekeivel.

Magam is pártolom a pénzügyi támogatások terén az átláthatóságot. Miként pártolom a demokratikusan elért eredmények tiszteltetését is. E háznak is tudnia kell, hogy mindazon mozgalmak, amelyek a „nem” szavazatokért küzdöttek és nyertek, egyetlen kivétellel, teljeskörűen és becsületesen közzétették pénzügyi beszámolóikat. S nem vetődnek fel kérdések e csoportok, köztük saját pártom kiadásainak és bevételeinek hátterét illetően.

Gerard Batten (IND/DEM). - Elnök úr, holnap olyan jelentésről szavazunk, amely látszólag az Europol tisztviselőinek mentességét korlátozná. A valóságban ez csak ködfüggöny, a mentességeket 2010 utánra is kiterjesztő majdani jogalkotás tekintetében. Itt nincs vita. A szavazás nem más, mint szimpla konzultációs lépés. A döntést az Európai Tanács hozza majd meg.

Az Europol tisztviselői igen széleskörű jogosítványokkal bírnak majd a tagállamokban, amelyek feladataik elvégzése során mentességet biztosítanak mindenre, amit tesznek vagy amit mondanak. Ezt a kiváltságot még az NKDV sem élvezte Sztálin „nagy terrorja” idején sem.

Ez igencsak újítást jelent Angliában, ahol egyetlen tisztviselő sem élvez mentességet a bűnvádi eljárások alól. A Lisszaboni Szerződés keretein belül a tagállami parlamentek nem képesek korlátozni az Europol – tanácsi határozatok által módosított – hatalmának kiterjesztését. Ez az első lépések egyike az európai rendőrállam létrehozásához vezető úton.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, határozottan kérem, forduljon panasszal Köln polgármesteréhez, amiért a múlt hétvégén megtiltotta, hogy EP-képviselők és más válaszott személyiségek békésen hangot adjanak nézeteiknek, és részt vegyenek egy társadalmilag és politikailag fontos kérdésről, az Európa iszlamizálódásáról szóló kongresszuson!

Baloldali szélsőségesek embereket támadtak meg, utcai berendezéseket gyújtottak fel, és az egész városközpontot megbénították, csak hogy megakadályozzák embereknek egy békés kongresszuson való részvételét. Schramme polgármester úr nemcsak, hogy nem ítélte el ezt az erőszakot és megfélemlítést, de bátorította is azt, sőt, odáig elment, hogy azt állította, Köln lakossága volt az, amely spontán módon tiltakozott a kongresszus megrendezése ellen.

Rengeteg tanú akadt az esetre. Szégyenteljes, hogy megtörténhet az, embereket akadályozhatnak meg a véleménynyilvánításban egy olyan országban, amely magát demokráciának nevezi.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, szeretném a Fehéroroszország által elrendelt utazási tilalom kérdését felvetni, mivel ez megakadályozza a csernobili nukleáris katasztrófában érintett gyermekek külföldre utazását.

Minden nyáron és karácsony alkalmával, több mint 1.000 ír család lát vendégül fehérorosz gyermekeket pihenés és megerősödés céljából. Esetenként ez összekapcsolódik egészségügyi vizsgálatokkal és kezeléssel is. Kétoldalú megállapodás van érvényben Olaszország és Fehéroroszország között, amely azt jelenti, hogy Olaszországot nem érinti a tiltás. Tudom, hogy az ír külügyminiszter is megállapodásra törekszik Fehéroroszországgal. Magam üdvözlöm e megbeszéléseket.

Szeretném kiemelni egy EU–Fehéroroszország megállapodás szükségességét. Az európai szomszédsági politika keretében az Unió 2007–2010 között 20 millió euró értékben nyújt pénzügyi segítséget Fehéroroszországnak. Az EU-nak a támogatás nyújtásának előfeltételéül kellene szabnia az utazási tilalom visszavonását!

Egy EU–fehérorosz megállapodást kellene kötni, amely lehetővé tenné fehérorosz gyermekek pihenés és gyógyulás céljából történő utazását uniós tagállamokba. Ez biztosíthatná hosszú távon a gyermekek utazási jogait.

Maria Badia i Cutchet (PSE). - (ES) Elnök úr, az ENSZ az emberkereskedelmet az emberek méltóságával és értékével ellentétesnek tekinti. Ennek ellenére minden évben félmilliónyian válnak az emberkereskedelem áldozatává. Köztük 80%-nyi a nő és leány. Mintegy ötven százalékuk pedig, kiskorú, és többségük a szexuális kizsákmányolás áldozata.

A Nemzetközi Migrációs Szervezet szerint egyébként, évente az emberkereskedelem áldozatává vált nők közül sokan az Európai Unióba kerülnek.

Holnap, szeptember 23-án lesz a Nők Szexuális Kizsákmányolása és Kereskedelme Elleni Fellépés Nemzetközi Napja. Úgy vélem, ez jó alkalmat teremt e Ház számára, hogy elkötelezzük magunkat az oly sok ember jogait lábbal tipró veszéllyel szemben hozott bármely intézkedés támogatása mellett. Különösen érvényes ez az emberkereskedők és a szegénység elleni küzdelemre, amelyhez az oktatási és foglalkoztatási lehetőségek fokozásával, továbbá a célországokban problémaazonosítási stratégiák végrehajtásával járulhatunk hozzá, célként tűzve ki emellett a téma közvélemény általi megvitatását is.

Harald Ettl (PSE). - (DE) Elnök úr, szakszervezeti kötődésem okán ma azokról a tragikus eseményekről szólnék, amelyek Isztambul Tuzla kerületének hajógyárában történtek. Csak az elmúlt három évben, több

mint 90 munkás veszítette életét Tuzlában az életveszélyes munkakörülményeknek betudhatóan. A legutóbbi tragikus esemény augusztus 11-én következett be, és ezt magam bűnesetként írnám le. Három ideiglenesen foglalkoztatott munkás halt meg egy mentőcsónak tesztelése közben. 16-an pedig megsebesültek. Miközben a csónakot leeresztették a hajóról, a sodronyok szétpantak és a munkások a vízbe zuhantak.

A tragédia sajátosságát az adja, hogy ezeket a próbákat rendszerint homokzsákokkal hajtják végre. Azt mondhatnám, itt az embereket élő homokzsáknak használták. Azokat a munkásokat, akik sztrájkolni akartak a gyászos biztonsági megoldások ellen, az alvállalkozó társaságok azonnali kirúgással fenyegették meg.

A Bizottság már 2006-os országjelentésében kimutatta, hogy Törökországban a munkások és szakszervezetek jogai nem kielégítőek. Felkérem tehát, sürgesse a török hatóságokat, hogy a döbbenetes állapotok felszámolása keretében, az iparban tekintsék egyenjogú partnereknek a szakszervezeteket, és teremtsenek már emberséges munkafeltételeket, hozzanak szigorúbb biztonsági előírásokat a tuzlai munkaerő védelmében.

Magor Imre Csibi (ALDE). - Elnök úr, az Unió alapját a képvisleti demokrácia képezi. Nekünk, európai parlamenti képviselőknek kötelességünk biztosítani, hogy az európai politikák az állampolgárok akaratát tükrözzék. Ezért fejezném ki aggodalmamat a növekvő számú GMSZ-felhatalmazás miatt. Amikor ezt teszem, az uniós állampolgárok többsége nevében beszélek. Az év márciusában kiadott Eurobarometer azt jelzi, hogy az európaiak 58%-a GMSZ-ellenes. Harmaduk úgy véli, hogy nem kapnak megfelelő tájékoztatást a mezőgazdasági felhasználású GMSZ előnyeiről és kockázatairól.

Ezek az adatok aggodalommal kellene, hogy eltöltsenek bennünket. Ehelyett a Bizottság folyamatosan és növekvő számban ad ki engedélyeket GMSZ-ek uniós agrárpiaci megjelentetéséhez. A szeptember 8-án kiadott, újabb géntechnológiával módosított szójababhoz kötődő engedélyezés csak a legutolsó példát jelenti.

Tisztelt képviselőtársak, e tényeket szem előtt tartva, javasolom, hogy kérjük fel a Bizottságot az Unió egészére kiterjedő tájékoztatási kampány beindítására, és annak keretében ismertesse a GMSZ-eknek az emberekre és környezetre gyakorolt kockázatát, illetve előnyeit. Mindaddig, amíg az európai polgárok nem lesznek megfelelően tájékozottak, és nem nyilvánítják ki véleményüket e rendkívül kényes témában, kérem a Bizottságot, hogy szüneteltesse minden új GMSZ engedélyezését.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, az Unió legfőbb pillérei – a demokrácia, az emberi jogok és a törvényesség – szolgáljanak az Oroszországgal kialakítandó új partnerségi megállapodás alapjául. Oroszország grúziai magatartása ismét azt jelezte, hogy ez az ország még Dimitrij Medvegyev alatt sem áll készen a törvényesség és a nemzetközi megállapodások betartására. A Grúziával kapcsolatos 6 pontos terv az augusztus 7-i állapotok helyreállítására szólít fel. Ez az orosz csapatoknak a dél-osztétiai ellenségeskedések kitörése előtt elfoglalt vonalakig történő visszavonását írja elő, és nem újabb 3.800 fős csapategység bevetését.

Emellett az emberi jogokat is sárba tiporják. A politikai foglyok helyzete elviselhetetlen, amint azt Mihail Hodorkovszkij esete is tanúsítja. Ugyanez vonatkozik az Energiachartára, amelyet Oroszországnak, mint az aláírók egyikének, be kellene tartania.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Elnök úr, Indiában keresztények esnek a hindi fundamentalisták által ösztönzött pogromok áldozatául. Ez egy hindu vezető halálához kötődik, amely bűnténnyel a rendőrség a maoistákat vádolja. Keresztény településeken és iskolákban gyújtogatnak. A hindu fundamentalisták a keresztényeket teszik felelőssé e gyilkosságért, alaptalanul. Orisszában mintegy 40.000 keresztény keresett a dzsungelben menedéket. Mintegy 15 ezren élnek menekülttáborban, rendőri védelem alatt. Több mint húsz ember esett gyilkosság áldozatául. Tangia és Rupagaon faluban keresztények saját házukban szenvedtek tűzhalált. Kandhamal körzetben legalább nyolc embert gyilkoltak meg. Legalább tíz templomot porig égettek. A delhi egyházmegye érseke, Vincent Concessao szerint hatékonyabb intézkedéseket kellene hozni az erőszak megfékezésére. A helyi hatóságok azonban nem teszik meg a szükséges lépéseket. A keresztényekkel szembeni gyűlöletet a türelmetlenség más szélsőséges formáihoz hasonlóan kell kezelni.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr, António Guerreiro, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino és René González, öt kubai állampolgár ül igazságtalanul amerikai börtönben 1998. szeptember 12. óta. Azaz 10 éve. Pusztán azért, mert hazájukat és honfitársaikat védelmezték, megakadályozva azt, hogy áldozatul essenek a Miami-ban székelő csoportok által szervezett terrorista akcióknak. E tíz év folyamán az öt kubai állampolgárt számtalan jogsértés érte, elfogadhatatlan és embertelen büntetésben, kényszerintézkedésben, zsarolásban, a legalapvetőbb emberi jogok megsértésében volt részük, beleértve azokat a durva akadályokat és korlátozásokat is, amelyek révén az amerikai kormányzat megakadályozta, hogy családtagjaik felkeressék őket. Elizabeth Palmeiros, Ramón Labañino felesége, két éve vár vízumra. António Guerreirót másfél éve nem kereste fel családtagja, és ugyanez érvényes Fernando Gonzálezre

is, több mint egy éve. Az amerikai hatóságok 1998. szeptember 12-e óta akadályozzák, hogy Adriana Perez felkeresse férjét, Gerardo Hernández. Olga Salanueva 2000 augusztusa óta nem láthatja férjét, René Gonzálezt. Igazságot követelünk! Követeljük az öt kubai hazafi szabadonbocsátását!

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök úr, esős ír éghajlatunk ellenére az árvíz meglehetősen ritka jelenség volt a múltban. Az elmúlt időszakban a romboló áradások évente visszatérő eseménnyé váltak.

Számos tényező közrejátszik ebben: az árterületek beépítése, a csatornák nem megfelelő karbantartása, stb. Az egyik meghatározó tényező – a megfelelő erdőtelepítés – elmaradását viszont az elmúlt évtizedek uniós pénzügyi gyakorlata is előmozdította, és ez alaposabb vizsgálatot érdemel.

A fenyvesek telepítése, különösen, ha erre felvidéki területeken került sor, jelentős mértékben megváltoztatta az ír folyami rendszer vízelvezetési mechanizmusát. Eközben a pénzügyi alapok múltbeli felhasználási módszereinek következtében a hagyományos ír fafajták és erdőségek telepítése háttérbe szorult.

Igen sajnálatos, hogy az Új Fejlesztési Programban Írország az erdészet ágazatát kizárta a tervek közül. Azzal, hogy az őshonos ír erdőségek helyreállítását – ebben e kritikus időszakban, amikor pedig szükség lenne rájuk – megfosztják a pénzügyi forrásoktól, egyértelműen katasztrófát idézünk elő: szaporodó árvizekkel, a vízszennyeződés fokozásával, CO₂-tartalmának fokozásával, a talaj fokozott eróziójával.

Megjelennek jelképes, őshonos fajtákkal kapcsolatos projektek is a programban, de nem tagadható, hogy elvesztettük annak lehetőségét, hogy a forrásokat a majdani árvizekkel szemben segítséget nyújtó fajták telepítésére használjuk fel.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Elnök úr, képviselőtársaim! Ne csak hirdessük a kultúrák közötti párbeszédet, de védjük is meg, ha támadják. Különösen, ha az etnikai együttélést itt a szomszédunkban, az Unió egyik tagállamában kezdik ki nap mint nap.

Már eddig is voltak és sajnos szomorú következményei lehetnek az egyik szlovák kormánypárt elnöke, Ján Slota uszító, durva kijelentéseinek, a YouTube internetes videóoldalon azon játékoknak, amelyeken arra hívnak fel, hogy a szlovákiai magyar kisebbségi párt politikusait meg kell ölni, majd most legújabbán a szlovák oktatási miniszter nyilatkozatának, amely a magyarok nyelvhasználatát tiltaná Szlovákiában közterületen, vagy éppen azért támadja a kisebbségi magyar képviselőket, mert egy magyar képviselőket tömörítő fórumon vettek részt Budapesten.

A következményei a szélsőséges kijelentések tolerálásának, az uszításnak máris jól érezhetőek. A legutóbbi közvélemény-kutatások szerint a 15 évesek több mint 60%-a a magyarokat gyűlöli a legjobban és egyetért az elképesztő, uszító vádakkal, amelyek szlovák vezető politikusoktól hangzottak el az évek folyamán. A magyarok pedig félni kezdtek. Mindez napjainkban történik, mi pedig szétárjuk karjainkat, a következmények elmaradnak, a Parlament, a Bizottság, a Tanács elfoglalt, és ünnepeljük a kultúrák közötti párbeszéd évét. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Megközelítőleg 60 millió európai polgárt, az uniós lakosság 15 %-át fenyegeti a szegénység. A szegénység felszámolása érdekében a következő prioritások kerültek meghatározásra: a foglalkoztatás arányának növelése, az iskolából való kibukás megelőzése, a gyermekszegénység megszüntetése, a társadalombiztosítási rendszer korszerűsítése, a megkülönböztetés felszámolása. Az oktatásügyi beruházásoknak elsőbbséget kell biztosítani. A minőségi oktatás megteremtésének előfeltétele a korszerű oktatási infrastruktúra biztosítása, a képzés szakmai szintjének, az oktatói gárda fizetésének és helyzetének javítása.

Napjainkban az EU-ban az iskolából való kibukás átlaga 16 % fölötti. A kibukó fiatalok közül sokan vidékiek, és iskoláztatásuk befejezését kényes pénzügyi helyzetük kényszeríti ki. Azt igénylem a tagországoztól, hogy az oktatási infrastruktúra fejlesztését, a munkahelyteremtést – különösen a vidéki területeken – kezeljék prioritásként. A jobb oktatás a fiatalabb nemzedék számára is elfogadható életszínvonalat biztosít, és ezzel az Európai Unión belüli szociális és gazdasági kohéziót erősíti. Az Unió jövője a mostani és elkövetkező nemzedék erejétől, értékétől és minőségétől függ.

Pál Schmitt (PPE-DE). - (HU) Köszönöm, elnök úr! Tisztelt elnök úr! Szeptember 15-én megtartotta alakuló ülését az Európai Innovációs és Technológiai Intézet Budapesten. Magyarország és az intézmény központjával választott város, Budapest nagy hagyományokkal rendelkezik a tudományos kutatás terén. Gondoljunk csak arra, hogy 12 Nobel-díjjal kitüntetett magyar tudós volt, akik a 20. század kulcsfontosságú találmányaiban tevékenyen részt vettek.

Az új intézmény legfontosabb célja, hogy elősegítse és koordinálja az együttműködést az európai tudományos központok között, hálózatot hozzon létre az egyetemek, kutatóintézetek, az innovációban részt vevő privát szféra között. Ez a cél egybevág a lisszaboni stratégia alapelveivel, a tudásalapú társadalom létrehozásának gondolatával, amelynek középpontjában a versenyképesség javítása, a gazdasági növekedés és munkahelyteremtés áll.

Kérem, engedje meg, elnök úr, hogy megköszönjem a döntéshozóknak, hogy e fontos intézmény helyszínéül Budapestet, Magyarországot választották. Meggyőződésem, hogy jó házigazdái leszünk ennek az intézménynek. Szeretném felhívni a figyelmet az ez ügyben megnyilvánuló példátlan politikai egyetértésre Magyarországon. Őszintén remélem, hogy az intézet elő fogja segíteni a jövő év sikerét, amelyet az Európai Unió a kreativitás és innováció évének nyilvánított. Köszönöm a szót.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök úr, nincs még két hete, hogy az Európai Bíróság megállapította, hogy Írország – szennyvízkezelési rendszerének egyes elemeit tekintve – megsértette a vízkeretirányelvben foglaltakat. Elmondhatom, hogy személyesen én igen örülök annak, hogy a Bizottság aktív szerepet vállal Írország tiszta ivóvízhez juttatásában. Most lehetőség nyílik arra, hogy a Bizottság folytassa megkezdett, hasznos munkáját. Ezt úgy érheti el, hogy meghosszabbítja a mezőgazdasági hulladékgazdálkodási terv határidejét. A munkálatok befejezésének határideje ugyanis 2008 decembere, de váratlan körülményeknek betudhatóan a határidőt nem lehet tartani. Amennyiben nem történik hosszabbítás, akkor – mint említettem – a munka nem fejeződik be, és ennek mindenki kárát látja.

A terv meghosszabbításával mindenki jól jár: az írországi vízminőség javul, a környezetvédelem, az agrártermelők nyernek, és a bizottsági politika teljesül. A Bizottság részéről ésszerű és megértő lépés volna a határidő kiterjesztése, biztosítva ezzel a Nátriumnitrát-irányelvnek való megfelelést. Egyben a Bizottság igazolná, hogy képes gondolatilag ráhangolódni az uniós politika végrehajtására.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (SK) Szlovákia, az Európai Unió egyik tagállamaként elfogadta az Unió értékrendszerét. Így azt is, hogy tiszteletben kell tartania a Közösség kulturális és nyelvi sokszínűségének elvét.

A Nyílt Társadalom Alap legutóbbi felmérése viszont azt jelzi, hogy fokozódott a szlovák diákok körében a magyar kisebbséggel szembeni gyűlölet. 63 százalékuk azt vallja, hogy nyilvánosan a magyarok is csak szlovákul beszéljenek, a magyart kizárólag otthon használják. Az különösen felháborító, hogy ezt a nézetet még az oktatásügyi miniszter is támogatta a parlamentben.

A helyzet riasztó. A miniszter álláspontja alkotmányellenes, ellentmond a szlovák törvényeknek, azoknak az elveknek, amelyekre a demokratikus Európa épül. Amióta Róbert Fico koalíciós kormánya hatalomra került, valami elromlott Szlovákiában. A magyarellenos, rasszista és idegengyűlölő megnyilvánulások száma megszorozódott, mindenekelőtt a kormányzó párt elnökének, Ján Slotának köszönhetően. Nyugtalanító, hogy sem a miniszterelnök, sem a koalíciós pártok képviselői nem tiltakoznak, és nem ítélik el ezt a káros, veszélyes trendet.

Slavi Binev (NI). – (BG) Elnök úr, tisztelt Képviselőtársak, szeretném figyelmüket ráirányítani azokra a legutóbbi botrányokra, amelyek Bulgáriában a Belügyminisztérium által speciális megfigyelő eszközökre fordított 49 millió euróval kapcsolatban kidertek. A kiadásokat igazolná az, ha legalább egyetlen bűnözőt is felderítettek és elítéltek volna a lehallgató és követő eszközök segítségével. Ráadásul eközben a Belügyminisztérium tisztviselői folyamatosan azzal érvelnek, hogy még a legalapvetőbb felszerelések is hiányoznak a bűnözők sikeres bulgáriai üldözéséhez.

Kiderül, hogy miután 15 felderítő repülőgépre elegendő pénzt elköltöttünk, a bolgár rendőrök mindössze arról számolhatnak be, hogy képtelenek beazonosítani a főváros központjában lévő titkos nyilvánosházba telepített bomba elhelyezőjét. A tényekből mindössze az a következtetés vonható le: a Belügyminisztérium, – korántsem visszafogottan – egyes magántársaságokkal összefogva, megkárosítja, meglopja a bolgár adófizetőket. Azon szolgálatok, amelyeknek a bűnmegelőzés volna a feladata, kizárólag a politikai és gazdasági zsarolást, az ellenzékkal való leszámolást szolgálják.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Köszönöm szépen, elnök úr! Az Európai Unió gazdaságainak fenntartható fejlődése az elkövetkező években csak úgy valószínűsíthető meg, ha megerősítjük az Unióban lévő 23 millió kis- és közepes vállalkozást, hiszen ezek az Unióban újonnan teremtett munkahelyek mintegy 4/5-ét biztosítják.

A Bizottság által júniusban közzétett európai kisvállalkozási intézkedéscsomag, a „small business act”, elismeri a kisvállalkozások által az európai gazdaságokban betöltött központi szerepet, valamint általános keretet

ad az Unió és a tagállamok szakpolitikáinak. Ez a dokumentum új szabályozások elfogadását javasolja olyan kulcsfontosságú területeken, mint például az állami segélyek egyszerűsített szabályozása vagy a pénzügyi fegyelem növelése.

Az európai kisvállalkozásoknak viszont többre van szükségük, mint a Bizottság, a Parlament vagy akár a tagállamok pusztán politikai akaratára. A kisvállalkozásoknak az új szabályozások gyors megalkotására és ezek hatékony alkalmazására van szükségük. Az Európai Parlamentnek kulcsszerepet kell vállalnia ennek a folyamatnak a felgyorsításában. Köszönöm.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Elnök úr! Azt tapasztaljuk, hogy terjednek a szélsőséges eszmék és az erőszakos megnyilvánulások emberek, társadalmi csoportok, etnikumok, nem ritkán népek, nemzetek között. Megállításának vannak politikai eszközei, bevetethők igazgatásrendészeti és rendőri eszközök.

A távlatokban gondolkodó politikus azonban a párbeszédet hívja inkább segítségül: nemcsak a gyakran konfliktusokhoz vezető politikai, hanem a kulturális párbeszédet. Ahhoz, hogy párbeszédet folytathassunk valakivel a kultúráról, először a saját kultúránkat kell megismernünk.

A kulturális párbeszéd évének lényege, hogy nemcsak országok között, de országon belül is megismerjük társadalmunk különböző rétegeit, a kisebbségek, etnikumok, nemzetiségek talán első látásra idegennek tűnő életét és a múltjukat. Ez a fajta ismeret segíti, hiánya gátolja egy nemzet egységét, népek, népcsoportok, nemzetek jó viszonyát.

A kulturális párbeszéd évében különösen fontosnak tartom valamennyi európai társadalomban a többség és kisebbség közötti valóban érdemi párbeszéd fenntartását, mert csak így alakulhat ki valós kapcsolat az európai országok kultúrái között. Európai jelenségről van szó, amelyet európai szinten kell kezelnünk. Köszönöm szépen.

Dragoş Florin David (PPE-DE). - (RO) Együtt úgy döntöttünk, hogy az európai energiapolitika megkísérli csökkenteni az EU energiafüggőségét, megpróbálja garantálni az ellátás biztonságát, az árak átláthatóságát. Ma azt látjuk, hogy az európai gázpiacot minden tekintetben tekintélyes dinamizmus jellemzi. Ez érvényes az energiapolitikára, a műszaki eszközökre, magára a gáz üzletágra és az árak átláthatóságára, miközben az ár az európai fogyasztók védelmének egyik kulcseleme.

Ebben az összefüggésben, a végfelhasználókhoz kapcsolódva a gáz mérése és számlázása megköveteli olyan szabványok kialakítását, amelyeket az Unió területén mindenütt elismernek, amelyek egységes számítási módszerként alkalmazhatók, és ezáltal a mérések átláthatók, azaz tisztességesek, szabályozottak és pontosak lesznek.

Felszólítom az Európai Parlamentet, tegyen meg minden szükséges intézkedést a gáz mérése és számlázási módszere ellenőrzésének javítására. Magunk ugyanis Romániában azt tapasztaltuk, hogy a gázszállítók és -elosztók nem teljesítik az elvárásokat. Ők a gázt köbméterben mérik, de kilowatt/órában számlázzák. A polgárok pedig képtelenek a valós fogyasztást mérni, hiszen ráadásul a számításoknál a szolgáltatók olyan matematikai képletet alkalmaznak, amelynek paraméterei megkérdőjelezhetők.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, polgáraink széles táborában megemelkedett a düh és a félelem a pénzügyi intézmények globális csődje miatt, s hogy ez milyen hatással járhat ez a nyugdíjakra, a megtakarításokra és a munkahelyekre nézve.

Örülök annak, hogy McCreevy biztos úr csatlakozik hozzánk az elkövetkező vitában. Úgy vélem, hogy neki gyorsan kell cselekednie azon parlamenti javaslatot illetően, amely a bennünket a gazdasági szakadék szélére sodró „ kaszinókapitalizmus ” feletti ellenőrzést szorgalmazza.

Biztos úr, amennyiben Önt a neoliberális ideológiához való kötődése megakadályozza ebben, akkor le kellene mondanía, és lehetővé tenni valaki olyannak a kinevezését, aki hajlandó szembenézni a piaci hiánnyal. Igen gyorsan a pénzügyi- és a bankrendszer új, szigorú szabályozására van szükségünk, és az Ön korábbi harcos kiállását az úgynevezett „enyhe szabályozás” mellett, amely az esetek egy részében a szabályozás teljes hiányát jelentette, azonnal fel kell adni.

Mielőtt leülnék, szeretnék utalni a Sinn Féin képviselőjének, McDonald asszonynak megjegyzésére, amellyel igazolni próbálta a Lisszaboni Szerződéssel szembeni kampányukat, és e globális pénzügyi válság közepette gazdasági szuverenitást követelt Írország számára. Úgy vélem, megjegyzése a „nem”-kampányolók butuska hozzáállását tükrözi.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) A pénzügyi válság azt jelenti, hogy az Európai Parlamentnek fontos kérdésként kell kezelnie a másodlagos befektetések által érintett alapok átláthatóságát is. Jogi eszközökkel, prioritásként kezelve a kérdést, fokozni kell az érintett társaságok átláthatóságát, különös tekintettel a fedezeti alapok és a magán tőkealapok közötti kapcsolódásokra, továbbá azon társaságokra vonatkozóan, amelyekben ezek az alapok részesedéssel bírnak.

Az úgynevezett helyes gyakorlat kódexe talán modellként szolgálhat ehhez, de a helytelen gyakorlat esetében az nem válthatja ki a jogalkalmazási intézkedéseket. A vállalatok jelenlegi vezetési struktúrájának egyensúlya helyreállítási módszerére vonatkozóan elengedhetetlen a leghelyesebb gyakorlat kódexének kialakítása.

Az új jogi szabályozásban kötelezni kell a fedezeti alapokat és a magán tőkealapokat, hogy az egyéni és intézményi befektetők, valamint a biztosítási brókerek és a felügyeleti testületek számára mutassák be és magyarázzák el beruházáspolitikájukat, a kockázatokat.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Engedjék meg, hogy legmélyebb sajnálatomat fejezzem ki, és pár szót szóljak egy szlovák busznak a horvátországi Gospić közelében közelmúltban bekövetkezett tragikus balesete kapcsán.

Nyarlásukra utaztukban, tizennégyen veszítették életüket, mások pedig megsérültek. Szeretném együttérzésemet kifejezni a hozzátartozóknak, és egyben köszönetemet a horvát hatóságoknak azért a kivételes magatartásért, amellyel a tragédia hatását mérsékeltek és honfitársaimat megsegítették. Horvátország, a problémák kezelésével és megoldásával, ismét azt tanúsította, hogy sorsa az Európai Unióval kötődik össze.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, az elmúlt hetekben különleges érdeklődéssel és aggodalommal figyeltük az amerikai pénzügyi szektor alakulását.

Az amerikai kormány döntése, hogy 85 milliárd dolláros mentőövet dob a legnagyobb biztosító társaságnak, államosít két vezető jelzáloggal foglalkozó csoportosulást, továbbá a negyedik legnagyobb beruházási bank csődje, pánikhangulatot keltett az USA-ban, de tekintélyes nyugtalanságot váltott ki az európai polgárok között is.

Mindennek oka az, hogy a globalizált gazdasági környezetben a válság, nagy valószínűséggel, eléri Európát is – hacsak már el nem érte – és érinti majd a bankrendszert, de az európai polgárok jóvedelmét is.

A Tanács és a Bizottság jelenlétében az Európai Parlamentben szerdán lefolytatandó vitában a következő kérdésekre kell konkrét válaszokat találni:

- mennyire felkészült az európai gazdaság a már megkezdődött válság lehetséges következményeinek leküzdésére?

- milyen akcióprogrammal rendelkezünk, milyen konkrét intézkedések születtek az európai polgárok pénzügyi helyzetének védelmében?

- végül, milyen politikát kíván az Európai Központi Bank folytatni az európai pénzügyi intézmények támogatása érdekében?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, az EU szeptember 26-án ünnepli nyelvi sokszínűségét. Az esemény azon gondolatot állítja a középpontba, hogy a nyelv híd a kultúrák között, és az idegen nyelvek tanulását és a nyelvi határokat átlépő kommunikáció képességének erősítését támogatni kell.

Az események kapcsán és a Bizottság közleményeiben, semmiféle utalás nem történik arra, hogy Európa egészében az ógörög és latin nyelvet oktatni kellene. Európa valamennyi nyelvén találunk szavakat és kifejezéseket, amelyek forrását ezek a klasszikus nyelvek képezik.

Ugyanakkor a „Migráció és mobilitás: kihívások és lehetőségek az EU oktatási rendszerek számára” c. zöldkönyvről konzultációk folyhatnak. A Zöldkönyv utal a 77/486/EGK, a migráns munkások gyermekeinek oktatásával foglalkozó tanácsi irányelvre, és kritikus véleményt formál az irányelv alapján az elmúlt 30 évben megvalósított, összehangolatlan lépésekről.

Most lehetőség nyílik arra, hogy megerősítsük az európai migráns munkások nyelvének oktatását.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Az Ukrajnában végbemenő, egymást követő harmadik válság okozhatta, hogy a szeptember elején Párizsban üléselő, történelmi jelentőségű második EU–Ukrajna csúcstalálkozó nem vont le jelentősebb következtetéseket az orosz–grúz konfliktust illetően.

Nagyra értékelem, hogy az EU ismét kinyilvánította azt, támogatja az ukrajnai civil társadalom építését és a demokratikus változásokat. Ugyancsak kedvező a véleményem a hosszabb távon a két fél közötti vízummentességhez vezető „vízumpárbeszéd” elindítását célzó megállapodásról, továbbá azon tényről, hogy az új politikai válság ellenére Ukrajnának az uniós tagsághoz vezető útja nyitva maradt.

Ma senkinek nem lehet kétsége afelől, hogy a Narancsos Forradalom történelmi irányváltásokat idézett elő Ukrajna fejlődésében. Most azonban Ukrajnán a sor, hogy igazolja stabilitását és egységességét. Ez az egyetlen lehetősége európai céljának eléréséhez.

Meggyőződésem, hogy belső szabadságunk csak akkor erősíthető meg, ha az Unió határain túl is védelmezzük azt. Ezért is veszek részt az Európai Parlament Ukrajnával foglalkozó küldöttségének, 2008. október 2-3-án Kijevben és Jaltán megrendezendő 11. ülészakán.

Úgy vélem, az Európai Parlament képviselőinek ukrajnai jelenléte közrejátszhat a helyzet lecsillapításában, az ország politikai stabilitása elérésében.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE). - (ES) Elnök úr, csak csatlakozni kívántam azokhoz, akik elítélték a hazámban megtapasztalt terrorista támadást vagy támadásokat, így egy gyilkosságot is. A baszk népnek az a balsors jutott, hogy jelenleg az egyetlen uniós ország, amely kénytelen a már évtizedek óta tartó terrorizmust elszenvedni. Magam olyan családból származom, amely 40 évig, a Franco-éra alatt mindvégig száműzetésben volt, és ha valamit megtanultunk az az, hogy nincs olyan politikai cél, amely felér egyetlen ember életével is. Végül hadd mondjam el, hogy mi mindannyian, akik hiszünk a baszk nép döntéshozatali jogában, egyértelműen tudjuk, hogy az élethez való jog mindenek között a legalapvetőbb jog.

James Nicholson (PPE-DE). - Elnök úr, mindannyian tudjuk, hogy az emelkedő olaj- és gázárak jelentősen negatív hatást gyakorolnak gazdaságunk számos ágazatára, és a fogyasztókra is.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy ez a válság milyen súlyosan érinti az agrárszektor, a halászatot, és a kisvállalkozásokat. A magas üzemanyagköltségeket most áthárítják a gazdákra: a kiadások növekednek és a gazdák nem kapnak kiegészítést a magas energia- és gázárak költségnövekményének ellensúlyozására.

A tüzelőanyag válság aláássa a kis- és közepes vállalkozások növekedését és versenyképességét, a vásárlóerő mérséklődése súlyosbítja a helyzetet, és elnök úr, borzalommal gondolok arra, mi történik a télen, ha emberek milliói nem lesznek képesek felmelegedni.

Mindannyian láttuk, az árak emelkedésekor mi történt a benzinkutaknál: naponta elhaladva a töltőállomás mellett érzékelhettük az árak emelkedését. Azonban most, hogy az olajárak estek, a benzin ára korántsem süllyed olyan ütemben, amint emelkedett. A benzinkutaknak most alkalmazkodniuk kellene: hatalmas nyereséghez jutottak, és most itt az ideje, hogy a mérséklést az alacsonyabb fogyasztói árakban érvényesítsék.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Elnök úr! Magyarország önmagával határos, az ország az I. világháború után területének 2/3-át veszítette el, ezeken a területeken, ma már hét államban, az összesen több mint 3 milliós lélekszámú magyarság politikai érdekképviselője az elmúlt évszázadban csak békés eszközökkel küzdött jogaiért.

A közel 20 politikai szervezet hatodik éve a Kárpát-medencei képviselők fóruma keretén belül vitatja meg továbbra is a békés érdekvédelem lehetőségeit: identitás, anyanyelv, gazdasági kapcsolatok, autonómiák. Ennek a fórumnak jómagam is tagja vagyok. Idén úgy döntöttünk, hogy az EU adta lehetőségek kihasználása érdekében közös lobbierodát nyitunk Brüsszelben.

Érthetetlen és elfogadhatatlan, hogy a magyar közösségek békés törekvéseit egyes EU-s tagállamok politikai szélsőséges jelzőkkel illetik, miközben az országukban élő magyar kisebbséget kollektív bűnösséggel vádolják, anyanyelvének használatában korlátozni akarják.

Ezúttal szeretném felhívni az Európai Parlament figyelmét ezekre a kirohanásokra, és ismét emlékeztetni arra, hogy a nemzeti kisebbségeknek közösségi jogokat kell biztosítani, nem pedig kollektív bűnösség vádjával illetni őket. Az EU-nak ebben kezdeményező és megelőző szerepet kell vállalnia. Köszönöm.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, a Bizottság próbál segíteni a fejlődő országoknak az élelmiszerárak emelkedéséből fakadó problémák kezelésében. 1 milliárd eurót szán az érintett országok finanszírozására.

A forrásokat vetőmagok és a mezőgazdasági termelést elősegítő más eszközök beszerzésére, a lakosság élelmezésére, az infláció leszorítására, az élelmiszerárak mérséklésére fordítják.

Politikailag és erkölcsileg helyes, ha támogatjuk a fejlődő országokat, de ugyancsak bölcs volna, ha hasonló kezdeményezéssel élnénk az európai gazdák megsegítése érdekében. Őket ugyanúgy érintette az élelmiszerárak emelkedése, sőt még rosszabbul jártak, hiszen a fenti összeget úgy is tekinthetjük, mint a közös agrárpolitika (KAP) költségeinek mérséklődéséből fakadó megtakarítást.

Javaslom tehát, hogy az 1 milliárd euró jelentős részét fordítsuk a nagyon sok problémával küszködő európai gazdálkodók megsegítésére.

Végül, hadd jelezzem komoly aggodalmamat az érintett országoknak adott források megfelelő felhasználásával összefüggésben. Az afrikai, karibi és csendes-óceáni (AKCS-) országok nem ismernek vidékfejlesztési modelleket, nincsenek felügyeleti rendszereik. Félek, hogy a pénz – bármiféle haszon nélkül – elveszik a nemzetközi szervezetek bürokráciájának útvesztőiben.

ELNÖKÖL: Edward McMILLAN-SCOTT

Alelnök

Elnök. – Ezzel a napirendi pontot lezárom.

19. Fedezeti alapok és magán tőkealapok – Az intézményi befektetők átláthatósága (vita)

Elnök. – Most rátérünk az Európai Parlament által a múlt hónapban, végtelen előrelátással, az elmúlt hét eseményeit – talán másoktól eltérően – megérezve, szervezett vitára.

Következő napirendi pontunk a közös vita

– Poul Nyrup Rasmussennek a Gazdasági és Monetáris Bizottság részéről benyújtott, a Bizottság javaslatait is magában foglaló jelentéséről a fedezeti alapokról és a magán tőkealapok témájában (2007/2238(INI)) (A6-0338/2008);

– Klaus-Heiner Lehnenek, a Jogi Bizottság részéről benyújtott, a Bizottság javaslatait is magában foglaló jelentéséről, a nemzetközi befektetők átláthatósága témájában (2007/2239(INI)) (A6-0296/2008).

Poul Nyrup Rasmussen, előadó. – Elnök úr, jóval e válságot megelőzően, az európai szocialisták csoportja és az Európai Szocialista Párt aggodalmának adott hangot a pénzpiacokon kialakult, a túlzott eladósodást eredményező folyamatok, az átláthatóság hiánya, a kockázatok magas foka, és egyidejűleg az alacsony árak okán, valamint mert a pénzügyi eszköz-csomag megoldásait senki sem értette, és tudta hasznosítani. Mintha egy új pénzügyi buborékba tekintettünk volna, ezért hangot adtunk aggodalmunknak. Senki sem tudhatta, mikor következik be a pukkanás, de most mi a vihar, mint valaki mondta, a „tökéletes vihar” középpontjában vagyunk.

Határozottan úgy érzem, hogy az európai vagy egyesült államokbeli pénzpiacokról szóló ma esti és holnap vitánk, bármilyen parlamenti ülést tekintünk is, a legfontosabbak közé lesz sorolható. Olyan vitára számítok, amelynek lefolyása és döntései tükrözik majd azt, hogy előretekintünk, megpróbálunk javítani a most érvényes szabályozásokon, és magunkra vállaljuk annak felelősségét, hogy a tőlünk telhető legjobb módon végezzük feladatunkat.

Eljött a cselekvés ideje. Láttuk, mi is történt az USA-ban. S noha volt valaki, aki szerint a helyzet nem olyan rossz Európában, mint Amerikában, csak azt mondhatom, hogy a HBOS, a Northern Rock és sok más cég esete elég meggyőzően bizonyítja számomra, cselekednünk kell. Láthattuk a gazdaságainkra, a foglalkoztatottságra, versenyképességre, beruházási képességeinkre utaló új előrejelzéseket. Ezek is elegendők arra, hogy cselekvésre késztesselek.

Ezzel összefüggésben büszkén jelenthetem a Parlamentnek, hogy ma és holnap a Szocialista Csoport, az ALDE és a PPE-DE képviselőcsoportokkal folytatott kemény tárgyalásokat követően – amint arra ilyen súlyos kérdésekben szükség is van – kompromisszumokra készül. Előttünk van egy kiegyensúlyozott jelentés, amely azt igényli a Bizottságtól, hogy valamennyi pénzügyi szektorra, így a fedezeti alapokra és a magán tőkealapokra kiterjedően is, törvényalkotási és szabályozási javaslatokat terjesszen elő. Éppen ideje, hogy ezt megtegyük. Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy most minden pénzügyi intézményre vonatkozóan kötelező tőkefedezetet írunk elő. Azt igényeljük, hogy a veszteségek és nyereségek jobb tükröztetése érdekében kerüljenek elhatárolásra a hosszú távon érvényesülő nyereségcsomagok. Teljes átláthatóságot kérünk a felső

szintű vezetők és igazgatók fizetési rendszere terén. Valamennyi befektetési projektre vonatkozóan az eszköz-adósság arány, a bevont források forrása és összege nyilvánosságra hozatalát, a részvényesek beazonosítását kérjük. Azon irányelv kiterjesztését kérjük, amely a tulajdonosváltás idején az alkalmazottak tájékoztatását, a velük való egyeztetést írja elő, beleértve ebbe a magán tőkealapok részéről történő eszköz-kivásárlást is. Amint igényeljük olyan intézkedések meghozatalát is, amelyekkel „céltársaságoknál az ésszerűtlen vagyonlenyúlás elkerülhető”. Annak érdekében, hogy a magán tőkealapok vagy cégek, továbbá a céltársaság számára az eszközszint fenntartható maradjon, fellépést sürgetünk az ellen, hogy az eszköz kivásárlásokkal aránytalan adósságok keletkezzenek.

Szeretném felkérni McCreevy urat, a területért felelős biztost, hogy igen konkrét formákban válaszoljon javaslatainkra. Tudom, azok újak számára, de ragaszkodom a menetrendhez. A választ szeretnénk az év vége előtt megkapni, ami most három hónapra van tőlünk. Lehetnek megvitatandó részletek, de Biztos úr, Ön válasszal tartozik e Parlamentnek. És nem annak kis része, hanem igen széles többsége várja válaszait.

Végül tájékoztatom Önöket, hogy négy-öt nappal ezelőtt mintegy 90.000-en írták alá az Avaaz, globális internet-mozgalom által szervezeten azt, az Európai Parlamentnek, az Egyesült Államoknak, a világ vezetőinek szóló felhívást, amelyet most nevükben eljuttatok a címzeteknek. A felhívás a következőket tartalmazza: „Felszólítjuk Önöket, vállaljanak vezető szerepet a globális pénzügyi válságot előidéző alapvető hibák és joghézagok kiiktatásában, ide értve az adósságok és kockázatok alapvető problémáinak, az ösztönzőknek és az átláthatóság kérdésének rendezését is. Szükségét érezzük annak, hogy a globális pénzügyi rendszer minden szegmensére kiterjedő, markánsabb szabályozás kialakításakor működjének együtt a közérdek védelmében. Legyenek bátrak, és mi támogatjuk Önöket!”

Biztos úr, lesz Önben bátorság, velünk együtt, bennünket támogatva, hogy még az év vége előtt tájékoztasson bennünket előzetes álláspontjáról? Mindannyiunk nevében ragaszkodnom kell pozitív válaszához!

Klaus-Heiner Lehne, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a vitára mégha valamelyest véletlenül is, de a legjobb időben kerül sor. Az én jelentésem, minden tekintetben az érem másik oldalával foglalkozik.

Rasmussen úrnak különösen a pénzpiacokra gyakorolt hatásokat kellett vizsgálnia. A Jogi Bizottságnak, tapasztalataiból kiindulva, természetesen mindenekelőtt a társasági jog elemeivel kellett foglalkoznia, illetve ahol ennek szükségessége felvetődött, az európai társasági jog módosításának igényével.

Mindannyiunkat megráztak az elmúlt napok eseményei. A közvéleményt, a politikusokat, és – ezt egyértelműen hangsúlyozom – a tisztességes gazdaságot is. A jelenleg észlelt probléma lényege: a nyereség privatizált, a veszteség államosított. A történetfolyamban már szinte vicces, hogy Paulson úr, amerikai pénzügyminiszter, hajdan a Goldman Sachs feje, most abban a helyzetben van, hogy 700 milliárd dollárnyi adófizetői pénzt kell felhasználni a saját iparága által végzett rombolás felszámolására és kezelésére. Ez igencsak szomorú.

Mind több és több példa igazolja azon tényt, hogy a közvélemény szemében az alkalmazottakról saját eszközeivel, garanciáival gondoskodó hagyományos családi vállalkozási típus hanyatlóban van, míg a másik oldalon erősödik azon benyomásunk, hogy bennünket részlegesen – legalábbis a gazdasági szektoron belül – kudarcot vallott felsővezetők, magasan fizetett, de most már felelősséget nem viselő alkalmazottak kormányoznak.

Úgy vélem, a piaczgazdasági rendszerünkről kialakított kép kiábrándító, és politikailag fontos számunkra, hogy lépéseket tegyünk a rend helyreállítására, e rémisztő kép megváltoztatására.

Az is tény, hogy itt nemcsak a legnagyobb befektetőkről van szó, hanem a kisebbekről is. Ez a helyzet érint minden adófizetőt, mindenkit, akik a kormányzati forrásoktól függnek. Hiszen mind több és több milliárdot követel közpénzekből a károk helyreállítása.

Elismerem – és a vita ezt megkérdőjelezhetetlenül, világosan jelezte –, hogy a kezdetben vizsgálódásunk konkrét tárgyát képező elemek, nevezetesen a fedezeti alapok és a magán tőkealapok, nem előidézői a most kezelendő problémának. Itt is azonban – és ezt a Házban lefolyt vita, csakúgy mint a két bizottságban lefolyt meghallgatások igazolták – akadnak nyilvánvaló fogyatékok a harmonizáció és a szabályozás terén.

Helyesen került megállapításra, hogy az érintett szektorokban nemzeti szabályozás érvényesül, amelyek némelyike erősebb, másika gyengébb, függően a nemzetek eltérő hagyományaitól, az uralkodó pénzügyi szabályozástól. Az is világossá vált, hogy európai szinten további harmonizációra és kiigazításokra van szükségünk annak biztosításához, hogy ezek, a mostanra abszolút kritikus mértékben kiterjedt szektorok ne jelentsenek kockázatot a pénzpiacokra.

Szeretnék kitérni néhány, a Jogi Bizottságban mellesleg már júniusban – amikor még senki sem beszélt arról a válságról, amelyben most vagyunk – kidolgozott jelentéstervezetben is használt kulcsszóra. Olyan fogalmakra gondolok, mint a „részvény kölcsön” vagy a „shortolás”. Most azt halljuk, hogy számos piaci szabályozó tiltotta ezeket a gyakorlatokat, jó indokkal. Korábban is kértük, és kérjük most is, hogy az esetek kerüljenek kivizsgálásra. Le kellene ugyanis vonnunk a következtetéseket, szükség esetén jogszabályokat kell alkotnunk. Az ilyen kérdések egyike a részvényesek pontosabb beazonosítása, de felvetődik az átláthatóság, és az átláthatósággal kapcsolatos szabályozás szigorításának kérdése is, különös tekintettel arra, hogy a vállalkozásoknak és azok vezetőinek tudni kell, hogy végül is kihez tartoznak. Ez fontos annak érdekében is, hogy felelősségteljesen járhassanak el saját tulajdonosaik irányában.

Ez azt is magával hozza, hogy hitel megajánlásakor az ésszerű kockázatelemzést el kell készíteni ahhoz, hogy a józan, szükségszerű következtetések megszülethessenek, és elejét lehessen venni viszonylag mérsékelt forrásokkal hatalmas eszközállomány mozgásának. Hiszen e mozgás végső soron olyan hatásokat generálhat, amelyek révén teljesen megszűnhet az ellenőrzés, illetve amelyek a közösség és mások számára negatív következményekkel járhatnak.

Mellegleg egy jótanács: időközben számtalan ötlet érkezett a pénzügyi szférán belülről egy alkalmazható magatartási kódexre, annak önkéntes szabályozására, hogy miként is kell viselkedni. Önmagában e kódex kialakításának ténye, mégha ma csak önkéntes jellegű is, jelzi azt, hogy maga a szektor is nyilvánvalóan elfogadja valamiféle szabályozás szükségességét. Ennél fogva teljes mértékben ésszerű megvizsgálni és átgondolni azt, vajon képesek vagyunk-e itt is lépni?

A vagyonszármaztatás, a vagyonszármaztatás, egy másik, figyelmet érdemlő kérdés. A társasági törvénynek kezelnie kell e kérdést, mert meggyőződésem az, nem engedhető meg a vállalatok kifosztása. Konkrét javaslatot várunk a Bizottságtól. Jelentésünk összhangban áll a 192. cikkel, és arra a Bizottságnak válaszolnia kell. Reméljük, ez mielőbb bekövetkezik.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni a Gazdasági és Monetáris, valamint a Jogi Bizottságnak, de különösen a jelentéstevőnek, Rasmussen úrnak és Lehne úrnak az e két jelentés kidolgozása során végzett munkáját.

Kevesen jósolhatták meg egy évvel ezelőtt, hogy a pénzpiacok helyzete oly súlyos lesz, mint amilyen most az. És bizonyos ideig a válság hatásai még érezhetőek maradnak. A folyamat azzal kezdődött, hogy az USA-ban a bankok, és mások, akik nem törődtek a kölcsönzés szabályaival, szorgalmazták a jelzálog biztosítását, mert az értékpapírosítás révén kiadhatták a kölcsönöket másoknak.

A hitelminősítő ügynökségek pedig megbízhatóságot kölcsönöztek ezeknek a nagy kockázatú termékeknek azzal, hogy alacsony megtérülési kockázatúnak ítélték azokat. A pénzügyi intézmények pedig, a világon mindenütt, úgy tűnik, anélkül vásárolták fel e termékeket, hogy bármiféle saját kockázatelemzést végeztek volna.

Az elmúlt évi események tükrében hihetetlen, hogy a pénzügyi intézmények felső vezetői mennyire nem voltak tisztában a döntéseikkel együttjáró kockázatoknak. Kétségtelen, a nyereség nagysága háttérbe szorította a komoly kockázatelemzést. Ennek a meglehetősen összetett terméknek esetében a felügyelőket, látszólag, nem érintette meg a kockázat szele. Az elemek úgy felaprózódtak, összekeveredtek és kerültek átcsomagolásra, hogy senki sem tudta, hol rejlenek tényleges kockázatok. Néhány hónappal ezelőtt egy megfigyelő ahhoz hasonlította ezt a fokozatosan kibontakozó válságot, mint amikor azt figyeljük, hogy miként csapódik be egy lassan haladó vonat. Múlt héten a válság csúcsebességre kapcsol.

A világ vezető központi bankjainak összehangolt fellépése, valamint az Egyesült Államok kormányának támogató intézkedéseket bejelentő nyilatkozata némileg megnyugtatta a piacokat. Tekintettel arra, milyen súlyos helyzettel néznek szembe a szabályozók, előbbieket is üdvözlőnk kell. Azt is üdvözlöm, hogy az USA-kormány felismerte annak szükségességét, hogy javaslataikban foglalkozzanak más, nem-amerikai pénzügyi intézmény által birtokolt hasonló tőkeállománnyal is.

Egy dologért hálásak lehetünk Európának: a rombolásnak nem tapasztaltuk meg azt a mértékét, amely az USA-ban bekövetkezett. Noha az EU-n belül is bizalomhiány mutatkozott a bankok egymás közötti hitelezésénél, mindez semmiképpen sem volt egybevetendő az USA-ban tapasztaltakkal. Azonban még nem jutottunk ki az erdőből. Még kemény feltételek teljesítése vár ránk. A gazdasági visszaesés is érezteti majd hatását. Az éberség és átláthatóság kulcselemei annak, hogy a piac bizalma visszatérjen. Unió szinten folytatnunk kell felügyeleti rendelkezéseink erősítését a határon átnyúló pénzügyi intézményeket illetően. Adódik a lehetőség, amelyet nem szalajthatunk el.

Mindezek azt a képzetet keltik bennem, hogy mikor a válságon túljutunk, akkor egy más pénzügyi szolgáltató szektorral, és egy máitól különböző szabályozó rendszerrel rendelkezünk majd. Amennyiben az erkölcsi korlátok nem mutatkoznak meg, akkor az adófizetőtől sem várható, hogy felvállalja a magán intézmények túlzott és felelőtlen kockázatvállalásának számláit.

Bármiféle új szabályozási politika végső formáját az dönti majd el, hogy az elkövetkező időszakban a válságból és az arra adott válaszokból milyen tanulságokat vonhatunk le. Továbbra is együtt kell működnünk a többi felügyeleti hatósággal, és amennyire lehetséges, válaszainkat össze kell hangolni.

Amint annak Önök közül sokan már tudatában vannak, már tettünk lépéseket. A Bizottság már közel egy éve dolgozik egy részletes, a Pénzügyminiszterek Tanácsa által elfogadott, az Európai Tanács által jóváhagyott menetrenden. A válság kibontakozásához igazodva finomítunk válaszainkon.

Már léptünk annak érdekében, hogy erősítsük a felügyeletek közötti összhangot és együttműködést. Új egyetértési megállapodás született az uniós felügyeleti hatóságok, pénzügyminiszterek, és központi bankok között, közös elveket fogadva el, beleértve a határokon átnyúló stabilitási csoportok létrehozásáról szólót is. Ennek végrehajtása folyamatban van. Folyik a letéti garancia-rendszer erősítése kérdésének áttekintése. Különleges – az év végére jelentést kidolgozó – csoportot állítottunk fel a jelenleg alkalmazott eszközök prociklikussági hatásainak vizsgálatára, beleértve Bazel 2-t és az IFRS-szabványokat is. A Pénzügyi Stabilitási Fórummal szoros együttműködésben, az IASB tanácsadó panelt hozott létre, előmozdítandó a tisztességes értékelést. Az IASB-ben a mérlegen kívüli tételekkel való foglalkozás szintén napirenden szerepel. A szektor szereplői, az átláthatóságot erősítő keretében, az értékpapírosítási piacot szabályozók számára fontos adatokat szolgáltatnak. A Bizottság szorgalmazza a szektorban az információ finomítását, hogy a felügyelők számára az átláthatóság tovább erősödjék.

Ezen, és az egyéb, általam az elkövetkezőkben említett lépések fényében aligha lesz meglepő a Ház tagjai számára, hogy a Rasmussen-jelentés számos pontját üdvözlöm. Ami most fontos, az az, hogy sikerüljön beazonosítanunk a legfontosabb intézkedéseket, majd hajtsuk azokat végre.

Amint említettem, a piaci zavarok felszínre hozták a nagy pénzügyi intézmények kockázatkezelésének gyengeségeit. Amint rávilágítottak a felügyeleti terület számos gyengeségére is. Ezekre a területekre kell felügyeleti tevékenységünket koncentrálni. Rasmussen úr jelentésében számos olyan területet megjelölt, amelyen a leggyorsabban intézkednünk kell: ilyenek a hitelminősítő intézmények érdekütközései, az értékelési módszerek javítása lekötött tőke esetében, vagy az „originate and distribute” modell szerinti ösztönzők terén tapasztalható kúszaság kezelése.

Az elmúlt év során, mind a plenáris üléseken, mind – elsősorban – a Gazdasági és Monetáris Bizottság ülésein, folyamatosan tájékoztattam a képviselőket a bankok tőkefedezettségének erősítésével kapcsolatos munkánkról, valamint a hitelminősítő ügynökségek szabályozásával kapcsolatos elképzeléseimről. Úgy gondolom, mindannyian egyetértünk a feltőkésítés kötetelmének és az átláthatósági követelmények erősítésének szükségességében, abban, hogy strukturált termékek esetében pedig, a megfelelő gondossággal kell eljárni. A tőkemegfelelési irányelv módosításával összefüggésben megkezdtük azt a munkát, amely javítja a nagyvolumenű kihelyezések kezelését, a vegyes összetételű tőke összehangolt kezelésén keresztül javítja a tőkeállomány minőségét. Foglalkozunk azzal a kérdéssel is, hogy miként erősíthető a bankközi csoportok felügyelete.

Az elkövetkező hetekben ezekkel, és egyéb témákkal összefüggésben, két külön szabályozó intézkedésre nyújtok be javaslatot a Bizottsághoz. Az egyik a tőkemegfelelési irányelvhez csatolt módosítás, a másik a hitelminősítő ügynökségekkel kapcsolatos szabályozás. Számítok arra, az Európai Parlament támogatja majd mindkét, az itt megvitatott jelentésben foglalt javaslatokkal igencsak összhangban álló előterjesztésünket.

A fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok mindkét jelentésben kiemelt figyelemben részesülnek. Az elmúlt években sok és érdekes vitát lefolytattunk a fedezeti alapok és a magán tőkealapok szerepéről. Az egyik dolog, amelyben egyet tudunk érteni az az, hogy nem azok okozták a jelenlegi felfordulást. Amint kiderült, éppen a szabályozott szektornál következett be – a nem teljesen megértett értékpapírosítási eszköz révén – az ámokfutás.

Nem gondolom, hogy a mostani szakaszban a szabályozott szektorhoz hasonlóan feketére kellene festenünk a fedezeti és a magán tőkealapokat. A jelenlegi felforduláshoz kapcsolódó kérdések eltérők. Ne feledjük el, hogy ezeket az alapokat a tagállamok szabályozzák. A fedezeti alapok és magán tőkealapok kezelői – Európa minden részén – jogosítványokkal rendelkeznek, és ellenőrzés alatt állnak. Ők a pénzpiacok egyéb szereplőjéhez hasonlóan, a piaci visszaélésre vonatkozó elveknek vannak alárendelve. Amikor állami vállalatoknál

eszközölnek befektetéseket, hasonló átláthatóságnak és konzultációs kötelezettségnek kell eleget tenniük. A bankszektor megnyitása a fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok előtt a tőkebefektetési irányelv által szabályozott.

Mindez nem jelenti azt, hogy szem elől tévesztjük a fedezeti- és magán tőkealapokat. A világon mindenütt, a felügyeletnek elővigyázatossággal követniük kell ennek az üzleti modelnek alakulását, pénzügyi szerepük módosulását. Magának a pénzügyi szektornak is teljes felelősséget kell vállalnia azért a kiemelkedő szerepért, amelyet az európai és a globális pénzügyi piacokon betölt. Az elmúlt időszak számos piaci kezdeményezése azt jelzi, hogy ezt az üzenetet a szektoron belül megértették. A mi szerepünk az, hogy közelebbről kövessük ezeket, valamint a további piaci fejleményeket, és készen álljunk arra, hogy szükség esetén beavatkozzunk azokba.

Üdvözlöm az egységes piac működését támogató, előremutató felvetéseket. Szeretném már itt megjegyezni, hogy a Bizottságban komoly munka folyik a magán tőkebefektetésekre és a kockázati tőkére vonatkozóan.

Egyetértek Lehne úrral abban, hogy az átláthatóság megfelelő szintje alapvető feltétel a beruházók bizalmának biztosításához. Tehát, az elengedhetetlen a pénzügyi piacok hatékony működtetéséhez.

A jelentésben lista található az uniós pénzügyi piacokon a különböző szereplőkre vonatkozóan érvényes átláthatósági szabályokról. Szerintem az a fontos, hogy a piacot megfelelő mértékben hasznos, egyértelmű információkkal lássuk el. Egyensúlyt kell teremtenünk a beruházási folyamatok tulajdonosi információinak bizalmas jellege és a befektetők, a partnerek, a felügyelők és a befektető cégek jogos igényei között.

Emiatt örömmel tölt el, hogy a jelentés hangsúlyt fektet az ezen területet érintő, érvényes uniós rendelkezések, továbbá az egyéb tagállami szabályok hatásainak – új jogszabályok bevezetését megelőző – elemzésére.

A Bizottság igen aktív e területen. Már széleskörű konzultációkat folytattunk a részvényesi jogokkal kapcsolatos kezdeményezésünk keretében. Ennek során számos, a jelentésben is érintett kérdést megvizsgáltunk. Így például a részvénykölcsonzást vagy a részvényesek beazonosításának problémáját.

Emellett, a közelmúltban írtunk ki pályázatot az átláthatósági irányelv tagállami teljesülését vizsgáló külső tanulmány elkészítésére. Ennek jövőre kell elkészülnie, és az képezi majd alapját az Irányelv általános értékelésének, beleértve az értesítési küszöbök kijelölését is.

Mint a tisztelt képviselők emlékeznek arra, a Bizottság ez év tavaszán közleményt adott ki, amely a független vagyoni alapokkal kapcsolatos politikáját határozta meg. Abban arra a következtetésre jutottunk, hogy intézkedéseink nemcsak megfelelőek, de elégségesek is a most megvitatott kérdések kezeléséhez. Ezt az álláspontot az Európai Tanács is jóváhagyta. Ugyanakkor azt látom, hogy a Jogi Bizottság nem ért feltétlenül egyet ezzel az értékelésünkkel.

Néhány rövid megjegyzést tennék e területet érintően. Elsőként is, el kell ismernünk, hogy a fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok – sok tekintetben – nem egyediek. Más intézményi befektetők hasonló célokkal bírnak, és napjainkban hasonló technikákat is alkalmaznak. Amennyiben e helyzetben rendkívüli kötelezettségekkel terheljük a befektetési és magán tőkealapokat, akkor ezzel a beruházóknak ezt a csoportját diszkrimináljuk.

Másodszor, nem követhetjük el azt a hibát, hogy a fedezeti befektetési alapok minden tevékenységét piaci veszélyként fogjuk fel. Tudatában kell lennünk működésük pozitív elemeinek is. Világossá szeretném tenni, az uniós gazdaságnak az előttünk álló időszakban hatalmas befektetésekre lesz szüksége. A független vagyoni alapok, a magán tőkealapok, és hasonló források nélkül Európa kilábalása a mai zavaros helyzetből, feltétlenül lassabb lesz.

Harmadszor, egyetértek azzal, hogy bizonyos pénzügyi technikák, mint amilyen a részvénykölcsonzés, vagy a derivatívák használata, kihívást jelent a már alkalmazott irányítási modellekkel szemben. Ez olyan terület, amelyre az elkövetkező időszakban, a nemzeti felügyelőkkel egyetértésben, igencsak odafigyelünk.

Végül, e két jelentést komolyan figyelembe vesszük álláspontjaink kialakításánál. Elismerésemet fejezem ki a képviselőknek a jelentésekért. A Bizottság megvizsgálja a javaslatokat, és a keretmegállapodásban rögzítettek szerint visszajelzést adunk Önöknek. Továbbra is minden erőnkkel arra törekszünk, hogy e válságra a bizalmat és stabilitást helyreállítani képes intézkedésekkel válaszoljunk.

Sharon Bowles, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója, – Elnök úr, azt mondanám Biztos úrnak, hogy – a jelenlegi zavaros helyzetben – az intézmények közötti kötődések egyértelműek. Hasonlóan világos és logikus, hogy a szabályozásnak a működést, és nem az egyes szereplőket kell megcéloznia. Hiba

volna, ha az egyik magánvállalatnak a másiktól eltérő szabályokhoz kellene igazodnia, csak mert ezt magánalap birtokolja.

Mindennek két oldala van. Miközben ezen a héten rendszeresen bírálat tárgyává vált a shortolás gyakorlata, ne feledkezzünk el a részvénykölcsonzókra sem. A beruházók, de még a felügyelők részéről is indokolt a nyugdíjalapok és mások kölcsönzési politikájára irányuló figyelem. Nem elegendő azonban csak a részvénykölcsonzókot követni. Foglalkoztunk már ezzel a kérdéssel a szavazatképes kölcsönzött részvények témájának keretében. A „két oldal léte” azt is jelenti, hogy az átláthatóság kiterjesztése csak akkor lesz hatásos, ha megfelelő gondossággal párosul, és nem jár túlzott elutasítással. Végül, az önkéntes magatartási kódexeknek van szerepük, és érinthetnek olyan területeket, ahová mi nem érünk el. Ugyanakkor ez nem pusztán a pénzügyi szektor belső ügye. Megfelelő nyilvánosságra, könnyű hozzáférésre, továbbá rendszeres felülvizsgálatra és figyelemmel kísérésre van szükség itt is.

Harald Ettl, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, 2007-re még csak úgy tekintettünk, mint a jelzálogtulajdonosok válsága lehetséges folytatódásának évére. Megpróbáltuk azonban azon túltenni magunkat. 2007 júniusában viszont a már hangosabban szóló vészcsengőt meg kellett volna hallanunk. Legalábbis amikor a new-yorki Bear Stearns beruházási bank által kezelt két fedezeti befektetési alap megcsúszott annak következtében, hogy jelentős mértékben az ingatlanokhoz kötődő értékpapírok kereskedésére vállalkoztak. Innen indult ki az egész válság. Mind inkább látni lehetett, miként is nyerne teret az ilyen pénzügyi szolgáltatási üzletek, az átláthatóság igen alacsony szintje mellett. Az egyik oldalon, a magas kockázatú szektorokban kevesen hatalmas nyereséghez jutottak, míg a másik oldalon a veszteségek klasszikus formájú államosításával kell foglalkoznunk. Korántsem csak az amerikai újságírók és közgazdászok írják le a helyzetet, pontosan ebben a formában. Mi magunk, itt az Európai Parlamentben – kénytelen-kelletlen – naponta, de meglehetősen késve, igazítunk a kilátásokon. Örölnénk, ha a Bizottság is észrevétné magát e téren!

Mindkét jelentés – a Rasmussen- és a Lehne-jelentés – sürgős intézkedéseket szorgalmaz. Legalább mostanra minden politikai szereplő számára világossá kellett, hogy váljon, a piac képtelen önmagát minden tekintetben szabályozni. A Bizottságnak is tudnia kell ezt! A fedezeti befektetési alapok és a tőkealapok ma már a legnagyobb foglalkoztatók közé tartoznak, de számos jogrendszerben nem így jelennek meg, és emiatt – természetesen – mentesülnek a munkaadókra háruló kötelezettségek alól. Ez elfogadhatatlan. A transzparencia hiánya túl nagy! Miközben állások ezrei kerültek veszélybe a pénzügyi válság révén.

A nyugdíjalapok szektorában, amely igen tekintélyes mértékben érintett a fedezeti és a magán tőkealapok működésében, alapvető a szabályozás, az ellenőrzés, az átláthatóság, és a foglalkoztatottak részvétele.

A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság számára, biztos úr, fontos, hogy a foglalkoztatottaktól ne kérjenek kétszeri költségvállalást: egyszer, *per se* a pénzügyi válság, és másodszor a nyugdíjalapok kockázatvállalása miatt. Hogy ez ne következhesen be, a 2003/41/EK irányelvnek legalább azt kellene biztosítania, hogy a foglalkoztatottak közvetlen és közvetett formában a vagyongondnokoktól tájékoztatást kapjanak a nyugdíjaik felhasználásával kapcsolatos beruházásokról és kockázatokról, továbbá beleszólhassanak a döntésekbe. Ez csupán egyike azoknak az elemeknek, amelyekre jelentéseinkben rámutattuk, amelyeket véleményeztünk.

Biztos úr, elvárjuk Öntől, hogy tegyen valamit. Tudom, mi egy sor dologról beszélhetünk, de Önnek kötelessége, hogy segítsen. A törvényalkotási időszak még nem ért véget. Erre szeretném felhívni a figyelmét.

Kurt Joachim Lauk, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim. Eredetileg ez a jelentés a fedezeti befektetési alapokkal és a magán tőkealapokkal foglalkozott volna, de most már a teljes egészében összeomlott pénzügyi rendszerre kiterjed.

A jelenlegi válság egy hitelmániának, és különösen a túlzott eladósodásnak rettenetes következménye. A FED túl hosszán, túl alacsonyan tartotta a kamatokat, miáltal lényegében hiteltámogatást nyújtott.

A jelentést, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportbeli képviselőtársakkal együtt, a mai helyzet alapján dolgoztuk ki. Ennek során, a pénzügyi rendszer egészét felölően jutottunk egyetértésre Rasmussen úrral. Igen hálásak vagyunk azért, hogy az anyag gyakorlatilag egyhangúan ment keresztül a Gazdasági Bizottságban.

A továbbiakban nem támaszkodhatunk az amerikai szabványokra, amint a nemzetközi pénzügyi rendszer szabványosítására sem. Létre kell hoznunk az új, európai feltételrendszert. Magunk, javaslatot tettünk számos elem elfogadására, valamint az azokról folyó vita lezárására.

Azzal kell kezdenünk, hogy be kell vonnunk a munkába minden, a speciális kockázatbecslésnél befolyással bíró pénzügyi intézményt. Majd azt kell mondanunk, hogy a globális pénzügyi rendszerben a kockázattal korrigált tőke megfelelési státuszuknak valamennyi piaci szereplőnél azonosnak kell lennie. Ugyancsak bátorítanunk kell a csomagokban és konzorciális csomagokban gondolkodókat, amelyek révén maguk e csomagokon túl is részesedéshez juthatnak. A minősítő ügynökségeknek – és e kérdésre Rasmussen úr és Lehne úr már rámutatott – szűkíteniük kell az információs szakadékokat, és jelezniük kell az érdekkonfliktusokat.

Át kell gondolnunk, hogy a minősítő ügynökségekre – a pénzügyi könyvvizsgálókhoz hasonlóan – hárítsunk-e felelősséget besorolásaikkal összefüggésben. Meg kell vizsgálnunk, hogy a derivatívok kereskedelme – lehetőség szerint a kamatlábswap kivételével – kötelezően a tőzsdén valósuljon-e meg, vagy sem. Azt is kérjük, hogy a bankok kormányzó testületei biztosítsák, a bankárok rendkívüli osztalékánál nem pusztán a jó teljesítményt, hanem a ki nem zárható veszteséget is figyelembe veszik. Ez jelentse azt is, hogy a bankárok teljesítményét nemcsak jó időben, hanem mind jó, mind rossz időben figyelembe veszik.

A kapzsiság rossz pénzügyi stratégiai tanácsadó. Az elmúlt években magunk az EKB-ban megbízható partnerre leltünk, amely mindent egybevetve *grossa modo* a FED-nél jóval ésszerűbben és kiegyensúlyozottabban reagált az eseményekre. Ezt utólagos előrelátással állapíthatjuk meg. Az euróövezeten belül is, a szféra egészére kitekintéssel, nagyon gyorsan szükséges egy európai bankfelügyelet felállítása, mert pusztán a nemzeti bankfelügyeletek révén nem jutunk előbbre. Tehát, magunk – mindent egybevetve – elfogadjuk intézmények, vagy akár önkéntes szervezetek létrehozatalát az általunk érintett kérdések jobb megértetése, és így egy majdani, a maihoz hasonló kihatású válság megelőzése érdekében.

Ieke van den Burg, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, azt szeretném jelezni Lauk úrnak, hogy ő ugyan támogathatja a Dăianu úr és jómagam által készített jelentést, de ez a támogatást az EPP-től nem kaptuk meg.

Engedje meg, hogy a biztos úrnak válaszolva is mondjak valamit: hihetetlennek tartom, hogy még nem intézkedett a jelentés legfontosabb kérdéseit illetően. Csupán azt közölte velünk, hogy a Bizottság szorosan figyeli és követi az eseményeket. Majd elmondta, hogy a fedezeti és tőkealapok pozitív hatásokkal is járnak, és azzal is foglalkoznunk kell.

Ez olyan, mintha egy hurrikán vagy cunami közeledtekor azt magyarázná nekünk valaki, hogy a víznek és szélnek egyébként milyen kedvező hatásai is vannak. Ez képtelenség!

(NL) Hollandul folytatom, mert szeretnék két, a Lehne úr jelentéséhez közvetlenül kapcsolódó kérdésre összpontosítani. Az első, amelyre Lehne úr már maga is utalt, a részvénykölcsonzés és a shortolás. Ezek klasszikus példái annak, hogy a Bizottság képtelen lépést tartani a fejleményekkel. Már régen felvetettük, hogy lépni kell a részvénykölcsonzés, részvények kölcsönadása és kölcsönvétele terén, miután a fedezeti alapokkal kapcsolatos tevékenységek során visszaélések történtek egyes vállalatok terhére. Most, végre, a pénzpiaci felügyelők – egyes országok némelyik felügyelő szerve – megtette ezt. Korántsem összehangolt európai fellépésként. Tény, az ilyen jellegű kezdeményezéseknek nemzeti szintről kellene kiindulniuk. Ha ez történt volna, már egy lépéssel az események előtt lehetnénk, és amennyiben ezzel összhangban lévő intézkedéseket hozunk, talán megelőzhetünk volna bizonyos mulasztásokat, néhány bank vagy biztosítótársaság csődjét.

Ez újabb bizonyíték arra, hogy az ilyen ügyek szektorokon át érvényesülnek, és önmagában a bankok, biztosítótársaságok vagy értékpapírok ágazati ellenőrzése elégtelen. A felügyeletet össze kell vonnunk, és biztosítanunk kell, hogy ezek az értékpapírok mindkét oldalon követhetők, illetve ellenőrizetlen mozgásuk kiiktatható.

A másik kérdés az egyéni díjazáshoz kapcsolódik. A jelentésben, nagyon fontosnak ítélve e kérdést, felvetettük, hogy a fizetéseket szorítsuk keretek közé, továbbá a díjazási politikáról a részvényesek közgyűlése szavazzon. Örömmel láttam, hogy az USA-ban, az elhírt, a rendkívüli alapokról folytatandó vitával összefüggésben, kongresszusbeli demokrata partnereim azon óhajuknak adtak hangot, hogy az alapbeli forrásokhoz való hozzájutáshoz kössenek feltételeket. Így – többek között – igényeljük a csillagászati menedzseri fizetések és bónuszok megnyirbálását.

Mindent egybevetve, igencsak furcsa volna, ha a Goldman Sachs és a Morgan Stanley, amelyek most alávetik magukat az ellenőrzésnek és szeretnék hozzájutni a kormányzati forrásokhoz, továbbra is milliós bónuszokat osztogatnának. Az is helyes volna, ha mi itt, Európában továbblépnénk évekkorábbi javaslatainkhoz képest. Szeretném megkérdezni Biztos urat, mit is szeretne ez ügyben tenni, mert igencsak itt az ideje a cselekvésnek.

Sharon Bowles, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ez itt a második rész. Amint Rasmussen úr kifejtette, ezek a jelentések kiegyensúlyozottak, noha akadhatnak, akik szívesebben idéznek a sajtó egyik oldaláról, mint a másiktól. Évek óta háborgunk a jelenlegi pénzügyi zűrzavarban ugyancsak érintett fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok miatt. S ma már az sem újdonság, hogy aggódunk az adósságok és a meghitelezések miatt. Ugyanakkor, a helyzet lehetőséget teremt egy nagytakarításra, arra, hogy olyan átfogó vizsgálatot végezzünk, amely napvilágra hozhatja a jelenlegi bonyodalmak kiváltásában szerephez jutó tényezőket, és más, így a fedezeti- és tőkealapoknál is jelentkező, kockázati és adósság-ügyeket.

A jelentések szorgalmazzák, hogy e vizsgálatokat a megkülönböztetéseket elkerülve, elvi alapokon, az arányosságra odafigyelve kell végrehajtani. Miközben a nemzetközi fejleményeket is figyelembe kell venni. Mindenekelőtt azonban ügyesnek kell lenni. Miközben most mindenütt az adósság kérdése, és annak megfelelő kezelése tűnik meghatározónak, ugyancsak felvetődik a kártérítési csomagok és az érdeklődések problémája is. Világos, a piaci stabilitás érdekében igazolni kell azt, hogy a nyereség hosszabb távon is biztosított. Egyetértek azzal, hogy ezt az elvet minden területen érvényesíteni kell. Viszont ez nem jelenti azt, hogy elfogadom azt az értelmezést, miszerint minden magán tőkealap és kockázati tőke célja a vagyon felélése. Utóbbi eleve feltételezése nem a legjobb módszer ahhoz, hogy egy gyengélkedő vállalatot nyereségessé vagy értékesíthetővé tegyünk.

Visszakanyarodva a szabályozás és az önkéntes magatartási kódex közti ellentmondások kérdéséhez: a kódex elemeinek többsége csak most tűnik teret nyerni, és a kódex java részének érvényesüléséhez időre van szükség. Viszont ezeket az elemeket könnyebb a napi adottságokhoz igazítani. Viszont, mint említettem, mindez nem magánügy és a közvélemény bizalmával is számolni kell. Örülök annak, hogy a kódexet elfogadók nyilvántartására alkalmas, azok megfeleltetéséről is beszámoló egyablakos weboldalra vonatkozó javaslatomat a képviselőtársak elfogadták, azt potenciálisan hasznos eszköznek értékelték. Remélem, biztos úr is csatlakozik hozzájuk!

Amikor az átláthatóságról esik szó, fontos felismernünk, hogy az állami befektetők és felügyelők a tájékoztatásnak eltérő szintjét igénylik, és a közölt információknak a célokkal összhangban kell állniuk. Az információknak – mint én hívom – „jogi levélszemét” formájában történő eltemetése még szakmai befektetők esetében is, elfogadhatatlan. A felügyelőknek minden, számukra fontos információval rendelkezniük kell, de ügyelni kell azokra a területekre, amelyeken az információ nem kerülhet nyilvánosságra.

Végül elérkeztünk az értékpapírosítás és a hitelminősítő ügynökségek kényes területéhez. Az értékpapírosításról: tudom, biztos úr kedveli a visszatartás gondolatát, de az, egyértelműen, csak egyike a rendelkezésre álló eszközöknek. Határozottan arra kérném, hogy álljon készen az eszközök lecserélésére, és nehogy már túlságosan korán lezárja „szerszámosládáját”. A hitelminősítő ügynökségekről: számos területen igény mutatkozik a hatékonyabb ügykezelésre, de óvni attól, hogy eltérjünk a nemzetközileg elfogadott minősítési rendszertől. Mindkét érintett terület olyannak ítélné, amelyen – mint említettem – bölcsnek kell bizonyulnunk. Inkább bölcsnek, mint bosszúállónak.

Eoin Ryan, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, egyértelmű, hogy ez a jelentés igen érdekes időpontban született, hiszen példátlan gazdasági zűrzavart tapasztalunk, és a közelmúltbeli események szomorúan tudatosították bennünk a pénzpiac számos szektorának hiányosságait, gyengeségeit, az ott elkövetett visszaéléseket.

Nincs olyan ágazat vagy csoport, amely sértetlen vagy tiszta maradt volna. Semmi sem indokolja a „forduljunk ismét a régi jó szabályokhoz” elv gyakorlatát. Az USA-ban a legmagasabb pénzügyi körökben is radikális változtatásokat tapasztalunk. Változtatásokra szükség van itt, Európában is, de globálisan is.

Az ilyen feszült pénzügyi légkörben hajlamosak vagyunk bizonyos pénzügyi szereplőket vagy testületeket bűnbaknak kikiáltani. A fedezeti befektetési alapok, az azok működését körülvevő értetlenség miatt, gyakran válnak könnyű prédává a bűnbakkeresés során.

Ne felejtjük azonban, hogy nem a fedezeti alapok, és nem a magán tőkealapok váltották ki e válságot, sőt, esetenként éppen ezek növelték meg a piacon nagyon is szükséges likviditást.

Azt is vissza kell idéznünk, hogy az Amerikából kiindult válság okait a rossz banki gyakorlatokban fedezhetjük fel, és az európai bankszektor – noha komolyan sérült – még mindig kedvezőbb helyzetűnek mutatkozik a problémák kezelése tekintetében, mint az USA bankjai.

Azt sem tagadhatjuk, hogy számos beruházási eszköz szerkezetét és működését illetően problémák és hiányosságok jelentkeznek, ide értve az alternatív befektetéseket is. Nem elegendő itt-ott foltoztatni a rendszert, hanem tényleges reformokra van szükség, még hozzá globális szinten.

Úgy gondolom, hogy a Rasmussen úr irányításával a Gazdasági és Monetáris Bizottságban megszületett jelentés tükrözi ezeket az aggodalmakat. A hosszútávú pénzügyi stabilitás és versenyképesség érdekében nem szabad és nem tudunk úgy szabályozni, hogy eltekintünk a vélelmezett kockázatoktól. Címe ellenére, szövegünk nem törekszik a fedezeti alapok és a magán tőkealapok befektetésére. Inkább csak a piac általános reformjának, az átláthatóság fokozásának szükségességére hívja fel a figyelmet, illetve elvi alapokon nyugvó szabályozást igényel.

Üdvözlöm biztos úr ma esti észrevételeit. Nincs kétségem, hogy reagál arra a helyzetre, amelyben mi most vagyunk.

A pénzügyi rendszer, természeténél fogva nemzetközi, és a globális összefüggések keretében is e piacok nemzetközi felügyeletre szorulnak. A globális gazdaság stabilitásának biztosítása érdekében együtt kell keresnünk a legjobb, előre vívó utat, amelyen haladva a polgárok számára mind globális szinten, mind Európában – a nyugdíjalapokkal és más megtakarításaikkal összefüggésben – helyreállíthatjuk a pénzügyi intézmények és a piac hitelét, az azokkal szembeni bizalmat.

Pierre Jonckheer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, előadó urak, úgy vélem, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság által elfogadott ezen jelentés jó. Különösen Rasmussen úrnak lehetünk hálásak, mert hónapokon keresztül állhatatosan küzdött annak elismertetéséért, hogy az Uniónak széleskörűen be kell avatkoznia a ma esti vitánk témájával is szolgáló területeken.

Ugyanakkor, képviselőcsoportunk ismét több módosítási javaslatot nyújtott be, amelyeket – bármily érdekesnek is tűnhet – nem mi, hanem Rasmussen úr személyesen dolgozott ki. Lényegében fontos javaslatokat, amelyek konkrétan egy uniós szintű felügyeleti testületnek, illetve az aktíva- és alapkezelő társaságok európai regisztrációs és engedélyezési rendszerének felállítására (6. és 7. sz. módosítás), valamint a tőkeberuházási alapok eladósódási küszöbértékének bevezetésére (9. sz. módosítás) vonatkoznak. E javaslatokat Rasmussen úr már egyszer felvetette, de az általános többségi támogatás megszerzése, tehát a PPE csoport és a liberálisok többségének támogatása érdekében, nyomás alatt – bizonyos tekintetben érthető módon – azokat visszavonta.

Mint látom, ezek a módosítások – amelyek a munkaanyagban felvetődött témákhoz kötődnek, és amelyeket magunk konstruktívnak és áttekintésre érdemesnek tartunk – azért kerültek visszavonásra, mert e Házban, amint a Tanácsban, és bizonyára a Bizottságban is, két szellemi áramlat ütközik. Az egyik szerint már nemzeti és uniós szinten is elegendő szabályozóval bírunk, és bármely, még oly komoly probléma is, a pénzügyi szektor önszabályozása révén megoldást nyerhet. A másik, amelyhez maga Rasmussen úr is kötődik (és korántsincs egyedül e tekintetben), évek óta azt hangoztatja, hogy a pénzpiacok felügyeleti rendszere, általános megközelítésben, elégtelen.

Hogy nem történtek intézkedések, McCreevy úr, annak – véleményem szerint – oka nem az volt, hogy nem tudtuk előrejelezni vagy nem voltunk tudatában a fejleményeknek. Úgy gondolom, az elmúlt években megfelelő számú mértékadó személyiség emelte fel hangját – különösen a Pénzügyi Stabilitási Fórumon – figyelmeztetve a kormányzati szerveket a számunkra jelentkező kockázatok természetére.

Ön és a Barroso-Bizottság általában az engedékenyebb megközelítést szorgalmazta, az érvényes megoldásokat elégségesnek ítélve. A Parlament most nem kevesebbet vár el Öntől, mint a teljes magatartás-váltást. Hogy képes-e megtenni ezt, nem tudom, de szükségszerűnek ítélem.

Személyesen három pontot szeretnék kiemelni, amelyeket más felszólalók már érintettek, de amelyek különösen fontosak a környezetvédők számára. Tudjuk, hogy az elfogadandó éghajlat- és energiacsomag sikere a mérsékelt megtérülésű, mérsékelt nyereséget hozó, a számunkra fontos forrásokat biztosító beruházások fenntartható szintjétől függ majd.

Az olyan pénzügyi eszközök, mint a tőkealapok és a fedezeti befektetési alapok nem megfelelők ehhez. Azt várjuk, hogy az európai banki és monetáris hatóságok kezdeményezik majd néhány régebbi javaslat újbóli megvitatását: Jacques Delors kora 1990-es évekbeli, az Európai Beruházási Bank megerősítésére vonatkozó javaslataira gondolok, miáltal mérsékelt megtérülési ráta mellett biztosíthatnánk a hosszútávú befektetéseket.

Nehéz lesz a pénzügyi rendszert megszilárdítani anélkül – és a Rasmussen-jelentés utal e pontra – hogy ne lépünk fel eltökélten az off-shore pénzügyi központokkal és az adóparadicsomokkal szemben. Ez ismét egy olyan terület, ahol a Barroso-Bizottság képtelen a vezető szerepet felvállalni. Végül, a mások által ugyancsak említett vállalatirányítási kérdéssel kapcsolatban, jóval erőteljesebben oda kell figyelniünk a beruházási alapok vezetőit érintő fizetési- és bónuszpolitikára. Az eddigi politikai gyakorlat elfogadhatatlan, és kifejezetten fenyegetést jelent általában a gazdaságra is.

Konstantinos Droutsas, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (EL) Elnök úr, véleményünk szerint hamis úton járunk, ha azt feltételezzük, hogy a hitelválságot akár az érvényes közösségi jogszabályokhoz való igazodás, akár új, szigorú szabályozások révén kezelhetjük. Egyik megközelítéssel sem vehetjük elejét a válságba torkolló kapitalista gazdaság ciklikusságának, amelynek alapját a termelő tőke túlzott felhalmozása jelenti.

A hitelválság ezt a menetet tükrözi. A burzsoá vezetés úgy gondolta kezelni a túlzott felhalmozást, hogy a fedezeti befektetési és a magán tőkealapoknál a pénzgazdálkodás eszközeként bátorította a túlhitelezést és ösztönözte a közfogyasztást. A jelzett sajátos vezetési módszer nemcsak, hogy nem térítette le a folyamatokat a lelassulás és visszaesés útjáról, hanem ellenkezőleg, időzített bombaként működött, kiszámíthatatlan következményekkel az emberek jövedelmére nézve.

Ugyanakkor az uniós politika – a kapitalista piac elveivel összhangban – felgyorsította a hitelrendszeren belül a tőke liberalizálását. A fedezeti alapok és a tőkealapok a liberalizációhoz vezető útnak termékei.

A hitelszektoron belül a tőke mozgásával, tehát a hitelforgalommal kapcsolatban, semmiféle javasolt erőteljesebb átláthatóság és szigorúbb jogi szabályozás nem képes kezelni a tőkés termelési viszonyokból fakadó következtetlenségeket és ellentmondásokat.

Viszont szigorúbb hitelezési feltételek meghatározása az általános fogyasztás visszaesését, valamint a válság gyors kibontakozását idézi elő. Gyors profit – senki sem rendelkezik ennél egyértelműbb definícióval vagy általános jelzővel ezekre, a világgazdaság felett mind markánsabb ellenőrzést gyakoroló üzleti ügyletekre vonatkozóan. Olyan gyakorlatról van itt szó, amelyet a nagytőke alakított ki, és amelyet – speciális piaci szervezetek révén – kizárólag önmaga hasznosíthat.

E politika áldozata a munkások, akik azt látják, hogy az általuk megtermelt gazdagság kevés számú pénztőkés kezében halmozódik fel, miközben megtakarításaikat, de nyugdíjukat is az elenyészés veszélye fenyegeti.

Tipikusnak nevezhető, hogy a fedezeti- és a magán tőkealapok még azon kötelezettségek alól is mentesülnek, amelyek pedig a munkaadókat a munkavállalókkal szemben terhelik. Hasonló történik az – állami vagy magán – nyugdíjrendszereknél is, ahol a munkások nyugdíj-jogosultságai a tőke prédájává válnak, hiszen befektetési projektekként, mind inkább részévé lesznek e gyakorlatnak. Így megsokszorozódik a munkások kockázata, és korlátozódnak jogaik.

Számtalan közelmúltbeli példát hozhatunk az USA-ból és az Egyesült Királyságból arra, hogy stabil hitelintézetek, egyik napról a másikra, kártyavárként omlottak össze, munkások százezreinek megtakarítását és nyugdíját temetve maguk alá.

A mostani válság nem derült égből jött vilámcsapásként. Sokan számítottak erre, mind időzítését, mind mértékét tekintve. Talán már a ma foganatosított intézkedések is korábban megtervezésre kerültek. A munkásokat, akik munkájukkal és megtakarításaikkal a kizsákmányoló tőkés rendszerben a pénztőke szupernyerességét megtermelték, most arra kapnak felszólítást, hogy – adófizetőként – a stabilitás nevében a veszteséget is finanszírozzák.

A munkások és a népi tömegek kételkednek a bejelentett átláthatósági intézkedések lehetséges végrehajtását és hatékonyságát illetően. Számukra nem meggyőzők azok az intézkedések, amelyek ismét őket szólítják fel a tőkenyeresség megmentésére és a kizsákmányoló rendszer fenntartására. E rendszerrel, valamint a rendszert fenntartó és pártoló jobbközép és balközép szövetségekkel szemben elégedetlenségüket és szembenállásukat fejezik ki. Az igazságtalanság, az egyenlőtlenség, az emberek kizsákmányolása ellen, a munkások érdekeit szolgáló néphatalmi rendszerhez vezető radikális változásokért küzdenek.

John Whittaker, *az IND/DEM képviselőcsoport nevében.* – Elnök úr, mindaz, ami itt történik nem azt jelzi-e, hogy az uniós pénzügyi szabályozás csúfos kudarcot vallott? Miközben rögeszméjévé vált a pénzmosás elleni küzdelem és a pénzügyi szolgáltatások belső piacának megteremtése, az EU rossz célokat követett. Fogadjuk el tehát, hogy Trichet úr és Almunia úr és mások korábbi biztosítékai ellenére további pénzügyi kudarcokra kell számítanunk az Unión belül, és az EU realgazdaságára is kihatással lesz a hitelválság!

Így nincs sok értelme most a tőkekövetelményekről vitatkozni, illetve arról, hogy mit is teszünk majd, hogy hasonló eset a jövőben ne fordulhasson elő. Problémánk van, és ez a probléma most jelentkezik. Hibáztathatjuk az amerikaiakat, hibáztathatjuk a fedezeti alapokat, hibáztathatjuk a beruházási bankárokat, hibáztathatunk, akit akarunk, de McCreivy úr Bizottsága jobban tenné, ha idejét azzal töltené, hogy a különböző országok pénzügyminisztereivel megvitatja azt, a terhek miként osztódjanak szét az egyes országok között akkor, ha

szembekerülünk azzal, hogy sokszáz millióval ki kell segítenünk a pénzügyi intézményeket, miként az most történik az USA-ban.

Miként segítjük meg Olaszországot, Spanyolországot, Görögországot és Írországot – McCreedy úr hazáját – amikor a válság tovább ront az eleve súlyos helyzeten, és beleragadva az euróba, az érintettek maguk semmit sem tehetnek, hogy önmagukon segítsenek?

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ha az európai bankok viszonylag jól átvészelik a jelenlegi válságot, az pusztán annak köszönhető, hogy Európában a bankfelügyelet – noha korántsem tökéletes, de – legalább komolyan tekinthető. A tőke megfelelési irányelvvel és a fizetőképességről szóló II. irányelvvel kapcsolatos tevékenységek most lehetőséget teremtenek a pénzügyi biztonság javítását célzó intézkedések bevezetésére. Egyértelmű, hogy a bankári tevékenységhez a kockázatvállalás is hozzátartozik. E kockázatokat azonban ellenőrizni kell. A bankárok számára mindenkor fontos tudni azt, hogy egy adott kockázattal szemben milyen fedezettel rendelkeznek. Egyes, ellenőrizetlen pénzügyi szereplők szem elől tévesztették ezt a szimpla alapelvet. Esetükben az önszabályozás már nem lesz elegendő. A derivatíva-piacok túlságosan áttekinthetatlenné váltak, és a kereskedők olyan kockázati szinteken adtak-vettek, hogy mindez már fenntarthatatlanná vált a most leginkább érintett intézmények vezetése számára.

A válságból való kilábalás olyan felügyeleti rendszer létrehozásától függ, amely képes a bizalmat fokozni és helyreállítani. Jelenleg a pénzügyi szektor olyan rejtett aknáival kell számolnunk, amelyek a felügyeleti hatóságok által elérhetetlenek. Ki felügyelte, például a jelzálog-brókereket, akik annyira bőkezűen hiteleztek a háztartásoknak, hogy azok sohasem lesznek képesek e hiteleket visszafizetni? Ki felügyelte a beruházási bankokat, amelyek csak fokozták a válság hatását azzal, hogy rossz adósságukat pénzügyi eszközökké alakították, majd azokkal a világ minden részén kereskedtek? Szabályozási vákuum mutatkozik itt, amelybe a hitel-támogatók, minősítő ügynökségek, és fedezeti alapok férkőztek be. Elfogadhatatlan, hogy Európa rendszeresen megszenvedje Amerika hibás pénzügyi rendszerének következményeit.

Ami a fedezeti alapokat illeti, az USA és Nagy-Britannia pénzügyi „rendőrsége” csak most és ideiglenesen tiltotta be a zsugorodó vagyonértékkel történő spekulációt. Igen helyesen. A sötét piaci szereplők némelyikének kudarca felgyorsíthatja a szabályozatlan szektor válságát. Azonban, nem minden beruházási alap működése káros. Némelyikre éppenséggel még szükség is van. Nem engedhetjük meg azonban a pénzügyi feketelyukak fennmaradását. A vizsgálatok hasznosak, sőt, elengedhetetlenek, de most igazán cselekednünk kell. Ehhez adhatja meg a kezdőlökést a vitánk témájáról szolgáló két jelentés!

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

Alelnök

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Elnök asszony, annak ellenére, hogy az előttem felszólaló eltérő képviselőcsoportból érkezett, teljes mértékben egyetérték vele: nem hagyhatjuk a pénzpiacok irányítását a pénzügyi vezetők kezében. Ez olyan lenne, mintha egerekre bíznánk a sajtot. Az önszabályozás és az önkéntes magatartási kódex sem segít. Amint azt korábban McCreedy biztos kifejtette, az európai pénzpiacokat a szabályok, a nemzeti szabályozás léte menti meg. Hiszen valamennyi tagállamunkban nemzeti szabályok érvényesülnek, azok működnek is, és elejét veszik annak, hogy az amerikai pénzügyi katasztrófa Európába is áterjedjen.

Milyen tapasztalatokat vonhatunk le ebből? Azt, hogy Európa nem másolhatja le Amerika pénzügyi deregulációját. Amennyiben gazdaságunkat, gazdasági és társadalmi rendszerünket akarjuk védeni, akkor Európa egészére kiterjedő szabályozásra van szükségünk. Ez azonban nem jelentheti a nemzeti szabályozás felváltását nemzetek feletti deregulációval, mint történt ez az USA-ban, ahol a rendszer módot ad a cégek igazgatóinak, hogy a szegény befektetők, a nyugdíjasok, és ettől a tőkétől függő személyek rovására meggazdagodjanak.

Úgy vélem, a megtanulandó lecke tehát nem a dereguláció, hanem éppen annak ellentéte: minden problematikus területre vonatkozóan európai szintű szabályozást kell kidolgoznunk. Szerintem ez a lényege a Rasmussen- és a Lehne-jelentésnek is: meg kell teremteni az európai pénzügyi szabályozást.

Sokat beszélnek az európai útlevélről, olyan „útlevelek” vállalkozásoknak való kiállításáról, amelyek teljes mozgási szabadságot tesznek lehetővé számukra, Európában. Miként adhatnánk ki ilyen útleveleket, ha nem vagyunk biztosak abban, hogy az érintett cégekre származási országukban megfelelő szabályok vonatkoznak? Ekkor, a gyakorlat bevezetése egy újabb nemzetek feletti pénzügyi katasztrófát hozna magával.

A Lehne-jelentésben említett szabályokhoz számos észrevétel és javaslat kapcsolódik, így például az alapok igazgatóinak tevékenységét érintve. Tudnunk kell, hogy az alapokat miként igazgatják. S különösen tudatában kell lennünk annak, hogy milyen nyereséget érnek el, például a részvények vételével és eladásával. Ezt, alapvetőnek tartom. Az átláthatóságnak nagyon szigorú szabályozással kell összekapcsolódnia, nem zárva ki a megfelelő időben történő közbeavatkozást sem, tehát nem várva meg a piac összeomlását, amint történt ez az USA-ban, és hogy az adófizetők pénzéből kelljen helyre hoznunk mindazokat a hibákat, amelyeket a helyzetükkel visszaélők elkövettek.

Biztos úr, azt várom Öntől, hogy pozícióját felhasználva, valóságos közösségi szabályozást próbáljon kialakítani, majd hoz létre e szektorokban, és így elkerülhetővé válik az önszabályozás és a dereguláció követése.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök asszony, szeretnék hangos köszönetet mondani Rasmussen úrnak és Lehne úrnak fontos jelentéseikért. Mint már többször rámutattak erre, a jelentések nem készülhettek volna jobb időben.

Az elmúlt évben az amerikai jelzálogpiac fejleményei komolyan ártottak a globális piac egészének. A rossz hitelek becsomagolták, majd továbbadták. A rövidlátás, és az új piaci eszközök némelyikével kapcsolatos gondok és bonyodalmak a piacot csak még zavarosabbá tették, folyamatait felgyorsították. A cégvezetőknek fizetett csillagászati juttatások pedig súlyosan aláásták a piaci bizalmat – és azt hiszem, ebben egyetérthetünk. De a világ pénzügyi felügyeleti hatóságai sem tudták együttműködésüket és hatáskörüket hatékonyan megerősíteni. Új eszközök kerültek bevezetésre, miközben a nyíltság és az átláthatóság hiányzott. Most, kiindulópontunk csak az lehet, hogy a pénzügyi piacok minden szereplőjét egyformán kezeljük. Tehát, szigorúbb tőke megfelelést és szabályozást vezetünk be, kiterjesztve azokat a fedezeti alapokra és a magán tőkealapokra is.

A felügyelet kérdését illetően, vita folyt új hatóságok szükségességéről, és e tekintetben sokan – éppen tegnap láttam Gordon Brownt – egy közös európai, sőt, globális pénzügyi felügyeleti rendszert szorgalmaznak. Véleményem szerint, a piacok között továbbra is fennmaradó különbségek – amint ezt az amerikai fejlemények is tanúsítják – gondolkodásra késztethetnek bennünket. Másrészt, a piacok globális szinten összekapcsolódnak. Amint azt bizottságunk is kifejtette, a pénzügyi, banki, és biztosítási területen való együttműködésért felelős európai testületeket határozottan meg kell erősíteni. Nagyon sokat tehetünk még e téren, így globálisan is. Biztosítanunk kell az átláthatóságot és az egyértelműbb felügyeletet, hogy a pénzügyi bizalmat helyre tudjuk állítani. Úgy hiszem, ebben a kérdésben is teljes az egyetértés.

A piaccgazdaságban egyértelmű szabályok, tiszta játékszabályok kellenek. Liberálisként magam nem látok nehézséget abban, hogy egyértelműbb szabályok és hatékonyabb jogalkotás mellett érveljek. Másrészt, oda kell figyelniük arra is, ne vezessünk be a jelenlegi problémákat megoldani képtelen, a globális pénzügyi piacok jelentőségét figyelmen kívül hagyó törvényeket és szabályokat. A tőkéhez való akadálytalan hozzáférés fokozza a növekedés lehetőségét, új munkahelyeket teremt. Erről ne feledkezzünk el. Európának nyílt, hatékony pénzügyi piacokra van szüksége, amelyek egyben teret engednek az önszabályozásnak, és a belső korrekciós intézkedéseknek.

Azzal a kihívással nézünk tehát szembe, hogy kerüljük el a rendszer túlszabályozás révén bekövetkező megbénítást, amely képtelenné tenné bennünket a növekedés vagy egy új válság kezelésére. Ezen a héten pánik tört ki a pénzügyi közösségben. Nem engedhetjük meg, hogy ilyen riadalom irányítsa jogalkotásunkat. Legalább e Parlamenten belül ne!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ez a vita úgy zajlik le, hogy ahhoz háttérrel a gazdaság növekvő „finanszírozása”, a szabályozatlan spekuláció, a pénzügyi eszközök és termékek elterjedése, a mind magasabb spekulatív nyereségre törekvés által okozott széleskörű pénzügyi válság adja. Ez nem más, mint a kapitalizmus válságának egy újabb példázata. Már egy ideje nyilvánvaló, hogy létezik egy pénzügyi buborék, amely egyszer csak kipukkad. Nem csak az USA-ban, hanem Európában is. Mindez annak a neoliberalis politikának a következménye, amely arra ösztönözte a beruházókat, hogy mind magasabb nyereségre törekedjenek, bátorított az átláthatóság elkerülésére, ezzel adóparadicsomokat teremtett, lehetővé téve az alulfejlett gazdaságokból, a háborús profitokból, az emberkereskedelemből és a kábítószerkereskedelemből származó jövedelmek elrejtését, kifehérítését.

Most azok az állami források, amelyek elérhetetlenek voltak szociálpolitikai célokra, a szegénység és a társadalmi kirekesztődés elleni küzdelemre, emberek millióinak, köztük gyermekeknek éhhalála megelőzésére, az alapvető egészségügyi szolgáltatások biztosítására – ismétlem, ezek az állami források – most a pénzügyi csoportok csődjének és nagyobb veszteségének elkerülése érdekében, előkerülnek. A nyereség és a haszon

a beruházók és a szegénytelenül jól-fizetett igazgatók kis csoportját gazdagította, de akik elszenvedik a következményeket, azok a munkahelyüket elvesztő munkások, a köznép, amelynek a magasabb kamatokat meg kell fizetnie itt, az Európai Unióban, de különösen annak gyengébb gazdaságaiban. Vegyük példaként Portugáliát, ahol általában alacsonyok a bérek, szánalmasan alacsonyok az öregségi- és nyugdíjak, ahol a szegénységi és a munkanélküliségi ráta az EU-n belül a legmagasabbak között van. Miután itt a háztartások eladósodottságának mértéke a legmagasabbak közé tartozik, a GDP 120 %-a körüli értéket téve ki, a mikro-, a kis- és közép vállalatok jelentős mértékben a hitelektől függenek. Számukra minden korábbinál nagyobb nehézségek jelentkeznek a megnövekedett kamatlábak miatt. Ez egy végtelenül súlyos probléma Portugáliában, de más gyengébb gazdaságban is.

Bizonyos intézkedésekre azonnal szükség van tehát. Így az adóparadicsomok és a titokzatosságok felszámolására, mivel enélkül az átláthatóság nem biztosítható. Ami azonban itt elhangzott, és különösen utalnék McCreedy biztos úr szavaira, abból nem tűnik ki az előrelépés. Márpedig, ez elfogadhatatlan. A mai kritikus helyzetben az Európai Központi Bank látszat függetlenségét is fel kell adni ahhoz, hogy változtatni lehessen a monetáris és pénzügyi célkitűzéseken, hogy nagy horderejű intézkedések születhessenek a részvénypiaci spekuláció kivédésére. A kormányzati politika prioritása a munkahelyteremtés támogatása legyen, jogokkal, termeléssel, a szegénység visszaszorításával egyetemben, hiszen így válik fokozhatóvá a munkások és nyugdíjasok vásárlóereje, erősíthetők a közszolgáltatások.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Elnök asszony, a jelenlegi pénzügyi válság rémisztő képet fest a fedezeti befektetési alapokról és a tőkealapokról. A többi új pénzügyi megoldás, mint a strukturált befektetési eszközök, a conduit-eljárás, és a pénzpiaci alapok, hasonló megítélésben részesülnek. Ezek az eszközök pontosan azért születtek meg, hogy segítségükkel az általunk a bankokra kényszerített tőkefelelősségi és átláthatósági követelmények kikerülhetővé váljanak. Hatalmas nyereségre lehet szert tenni, ha a likvid tőkét rövid lejáratra vesszük fel és hosszú távú nem likvid tőkébe ruházzuk be, miközben minimális a saját tőke részvétele. Az eljárás azonban veszélyes. Mint láttuk, mind a likviditás, mind a fizetőképesség gyorsan összeomolhat. Ez indokolja a szigorú nemzetközi bankszabályozást. Most a nemzetközi bankrendszer összeomlásának lehetünk tanúi. Majd a fedezeti és tőkealapok következnek. Ezek az alapok igen kevés saját tőkével rendelkeznek, alapvetően hitelekre épülnek. A magán tőkealapoknál is hatalmas arányban a hitelből történő vállalatfelvásárlással jött létre a vagyon, miközben az ügyleteknél lényegében semmiféle saját tőke nem szerepel. Ebben a helyzetben, e történelmi fordulópontonál megtehetjük-e azt, hogy az itt elővezetett, gyenge reformjavaslatokkal operálunk? Nem hiszem.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a jelentést készítő szakértők már mindent elmondtak. Rasmussen úr, Lehne úr, Lauk úr, köszönet Önöknek. Kiváló munka született, amely a Gazdasági és Monetáris Bizottság nagy egyetértésével találkozott.

Az elmúlt három évben, biztos úr, folyamatosan szorgalmaztuk szabályok kimunkálását, olyan kérdések felvetését, mint hogy miként biztosíthatjuk a fedezeti alapoknál a nagyobb átláthatóságot, kik a minősítő intézmények tanácsadói, stb. Utóbbiak most Írországból érkeznek, és biztos a lóversenyek szakértői. Ha a kerítések magasak, a lovak megtorpanhatnak. Egyszerűbben, visszahőkölnek egy akadálytól, ami pedig már nincs is ott. Most kell lefektetnünk szabályainkat, megfogalmaznunk javaslatainkat, amint arra Ön egyébként ígéretet is tett. Meg kell mutatnunk, hogy tanultunk a válságból, és új utakon indulunk el. Tehát, terjessze elő javaslatait. Bízom abban, októberre kezünkben lesznek irányelveik!

Néhány nappal ezelőtt, Róma mellett, egy nagy konferencián vettem részt. Természetes módon, az első megvitatott téma a bankok kérdése volt. Csütörtökön az újságok szalagcíme a következő volt: „A Morgan Stanley reményt kelt”. Pénteken pedig „A Morgan Stanley védelmet kér”. Hogy történhet ekkora változás egyetlen nap alatt? Nagy hiányosságuk mutatkoznak az átláthatóságban, és hasonló területeken. Ha a Bear Stearns, a Lehman Brothers és a Merrill Lynch után ez a bank is a pénzpiaci káoszba fullad, akkor rendkívüli sürgősséggel enyhítő intézkedésekkel kell közbeavatkoznunk.

Nem sokkal ezelőtt Kínában jártam. A kínaiak azt mondták, hogy a mi számunkra mintául szolgáló USA összeomlott. Nekünk, Európának, Kínának, és másoknak, új utakra kell térnünk. Én azt remélem, hogy együttesen lesz akkora erőnk, hogy ilyen új utakat felfedjünk. Hiszen így, nemcsak a nyerteseket, de a mostani veszteseket is sikerül megmentenünk.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony, tudom, hogy a Biztos szívesen fogad lovakra, így biztosan megbocsát, hogy sporthasonlattal élve azt mondom, a mostani helyzetben nem ő az első számú favoritunk. Poul Nyrup Rasmussen viszont jó tippnek tűnik, és úgy vélem, biztos úr, ideje volna csapatot váltania. Az Uniónak pontosan arra van szüksége, amit Rasmussen úr az előbbieken felvázolt és javasolt. Sőt, igaz ez

nemcsak az EU-ra, de a világ más részeire vonatkozóan is, és az Ön szívéhez oly közel álló transzatlanti kapcsolatok is csak javulnának, ha a Rasmussen-javaslatok alapján európai kezdeményezéssel élnénk.

Úgy tűnik, biztos úr, Ön rossz vitafórumra tévedt. Beszámolt arról, hogy a válság miként vette tavaly kezdetét, pedig az itt és most napirenden lévő kérdések olyanok, amelyek már jóval a múlt augusztusban kitört válság előtt megragadták figyelmünket, hiszen a rothadás már akkor egyértelműen érezhető volt, és a pénzvilág már akkor megérett az összeomlásra. Nem vagyunk annyira begyepesedett agyúak, hogy az alternatív alapok és a beruházási alapok elítélésére vagy betiltására törekednénk. Mindössze felismerjük, hogy amikor bizonyos pénzügyi eszközök vagy formák ilyen stratégiai feladatokat látnak el a nemzetközi piacokon, és azokon ilyen kulcsszerephez jutnak, akkor a szabályozás általános elveit azokra is ki kell terjeszteni. Ezt mondják egyébként nekünk, maguk az érintett személyiségek is. Azt mondják: „Igen, rendben, egyet tudunk érteni a szabályozással, pusztán nem szeretnénk megbélyegzettek lenni, és nem szeretnénk egy különleges szabályozási rendszert”.

Rendben van a dolog. Mi azt kívánjuk tőlük, hogy nyilvántartásba véssenek, ellenőrzés alá kerüljenek, a szokványos elvek szerint juthassanak jövedelmekhez. Azt kívánjuk, hogy az átláthatósági szabályok és a tőke megfelelési szabályok rájuk is vonatkozzanak. Ez tény. Maguk a pénzügyi eszközök annyira fontos szerepet játszanak a piacon, hogy semmiképpen sem mentesülhetnek az általános szabályok hatálya alól. És, biztos úr, Ön – mint egykori ír pénzügyminiszter – éppen ezen a ponton látszik megmerevedni. Ez is a valóság. Ön azt közli velünk, hogy a fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok „nem okozói a jelenlegi felfordulásnak”, és a problémákért az ellenőrzött szektor tehető felelőssé. Nem szeretném közgazdaságtanból kioktatni, de nagyon jól tudjuk, hogy a bankok azért érezhették magukat felvértezettnek a kockázatok vállalására, mert velük párhuzamosan léteztek a befektetési és magán tőkealapok, amelyek egyébként olyan pénzügyi eszközökkel operáltak, amelyek csak felgyorsították a bankszektor rothadását.

Rasmussen úr jelentését illetően arra kérem, pontról pontra haladva adjon arra konkrét válaszokat, mivel az olyan törvényhozási javaslatokat tartalmaz, amelyek segítségével a Bizottság mandátumának lejártakor írt jelentésében már kedvezőbb helyzetről számolhat be. Figyeltem arra, amit mondott. Ön az átláthatóság erősítésével kapcsolatban egy „adódó lehetőségéről” szólt. Mi egyetértünk Önnel, és azt várjuk, hogy a Bizottság él majd ezzel a lehetőséggel. Az átlagember és a pénzpiaci szereplők bizalmának kulcsa az átláthatóság. Ma már nyilvánvaló, hogy az alternatív alapok és a beruházási alapok szférájában nincs átláthatóság. Pedig nekünk szükségünk van arra.

Mondanom sem kell, hogy a Poul Nyrup Rasmussen jelentés számos javaslatát támogatom. Szeretném azonban a vitát valamivel tovább is vinni. Amennyiben valóban a problémák gyökerét szeretnénk kigyomlálni, akkor át kell tekintenünk azt az elképzelést, amelyet Ön a „tőketulajdoni demokráciának” nevezett. Mit is értsünk tőketulajdoni demokrácia alatt, ha az engedi, hogy pillanatok vagy napok alatt oly sok ember munkahelye kerüljön veszélybe? Igen konkrét problémával állunk itt szemben, amellyel Önnek foglalkoznia kell, és amelyre vonatkozóan kivitelezhető javaslatokat várunk. Az értékpapír-kikölcsönzés és kölcsönvétel veszélyezteti az európai munkahelyeket, és ellentmond a Lisszaboni Stratégiának.

Utolsó, a korábbi felszólalók által is érintett megjegyzésem az off-shore központokhoz kötődik. Biztos úr, Ön a transzatlanti szövetség határozott védelmezője. Engedje meg tehát, hogy tájékoztassam arról, az óceán túloldalán akadnak demokraták, akik – mint mi is – készek arra, hogy nyíltzíni támadást indítsanak az adóparadicsomokkal szemben. Mi értelme van hősiesen küzdenünk Afganisztánban vagy Irakban, ha nem vesszük fel a harcot a pénzpiacra jelentkező gonosszal. Az off-shore központok pedig a pénzügyi szektorban a bűnök forrását jelentik. Ez is olyan téma, amely kapcsán, biztos úr, javaslatait várjuk.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). - Elnök asszony, a pénzpiacok ilyen mérvű kudarcára eddig még nem volt példa. Ennek okát a bankrendszer átláthatóságának, hatékony értékelési rendszerének és felügyeletének hiányából is eredeztethető, óriásira növekedett forgalomban és a pénzügyi nyereségek új rendszerének kialakulásában kereshetjük. Az új beruházások és eszközök nagy nyereségeket eredményeztek, de egyben a kockázatot is növelték, még az IMF számára is.

Miközben a Rasmussen úr és Bizottsága részéről származó, az átláthatóságot és felügyeletet – de különösen az aránytalan adósság-meghitelezést – érintő javaslatok helyesek, és elkerülhetetlenek is, igen veszélyesnek kell ítélnünk a Jogi Bizottságnak azon álláspontját, mely szerint egyszerűen a piaci szereplőkre kellene hagynunk az általuk vállalandó kockázat elfogadható szintjének megállapítását. A Bizottság figyelmen kívül hagyta azt, hogy az elmúlt évben az átlagos értékpapír-kezelő cégek meghitelezettségi mutatója 27:1-hez arányt mutatott. Miközben sem szabályozás, sem felügyelet nem érvényesült. A cégek teljes mértékben önmagukat szabályozták, és még a nagy hitelezők is túltették magukat az általuk vállalt kockázatok mértékén.

E kudarc rendkívül drága multság lesz számunkra. Az amerikaiaknak, például, ez borzasztó sokba, közel 1.000 milliárd dollárba kerül. A költségviselésnek lehet még egy hatása: kétséges, hogy a pénzpiaci szereplők tanulnak az esetből, hiszen hozzászoknak ahhoz, hogy az adófizetők segítségére támaszkodhatnak. Nincs más választásunk, mint hogy vagy megvédjük a pénzügyi szereplők szinte teljes kockázatt vállalási szabadságát, vagy egyértelmű köteleket és korlátokat határozzunk meg, így nyújtva hatékony védelmet a túl drámai megrázkódtatásokkal szemben, illetve biztosítva a pénzpiaci stabilizációs folyamatok garantálását.

Biztos úr véleménye némi reményt jelent a jövőre nézve, de félek, hogy a Bizottság előtt álló feladatok rendkívül bonyolultak, és a mainál jóval nagyobb bátorságot igényelnek új módszerek és intézkedések felkutatásához.

Othmar Karas (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt azt szeretném mondani, hogy a Rasmussen-, illetve a Lehne-jelentés, az elmúlt alkalommal megvitatott, 19 témát érintő szociális napirenddel, valamint a Tanács és az EP Grúziával kapcsolatos határozatával együtt azt mutatja, hogy képesek vagyunk cselekedni akkor, ha nézeteltéréseink ellenére összefogunk.

Azért is emelem ezt ki, mert örömmel tölt el, hogy a szocialista választási kampánygépezet zaja, a sekélyes populizmus, a kölcsönös vádaskodások most elmaradtak. Remélhetően holnap szintén a demokratikus parlamentarizmus, a szükséges intézkedések megtétele iránti felelősség, az őszinte és józan vita szelleme érvényesül majd. Azért is mondom mindezt, mert a szocialista képviselőcsoport elnöke, Schulz úr a plenáris ülésen éppen ezekben a kérdésekben próbált folyamatosan éket verni a különböző képviselőcsoportok közé. A jó-rossz, bal-jobb, állami-piaci ellentétpárok és gondolkodás ma aligha feleltethetők meg az emberek mai élethelyzetének, és ez a megközelítés nem másból, mint az osztályharcos szemléleten alapuló elavult választási retorikából ered, amelyről már azt reméltem, hogy kiveszett az EU-ból. A mai vita – eddig, szerencsére – ezt látszik alátámasztani.

Az ész diadalmaskodott, tehát józanul előreléphetünk, választ adhatunk a pénzügyi zavarokra, az emberek kérdései választ nyerhetnek. Tartós pénzügyi válsággal állunk szemben, és lépnünk kell! Nem feledkezhetünk el a jelentkező igényekről. Erőteljesebb Európai Unióra, nagyobb átláthatóságra, nagyobb ellenőrzésre, több európai és globális szabályozásra van szükségünk. Kockázat alapú tőkealapokra van szükségünk. Eközben biztosítanunk kell, hogy magunk teljesítjük az érintett jelentésekben sugalltak, de egyben valamennyi érintettől is megköveteljük a jelentésben foglaltak végrehajtását.

Udo Bullmann (PSE). - (DE) Elnök asszony, biztos úr, Karras úr, ha jól értelmezem a Morgan Stanleyhez az elmúlt napokban kapcsolódó híreket, azokból az derül ki, hogy ott kevésbé félnek Schulz úr félelmetes ölelésétől, mint a fedezeti alaptól.

Ha egy dolgot megértettem az elmúlt napok vitái során, biztos úr az az, hogy ezen, a vagyonok és a pénzügyi válság kezelésében sok hibát vétő amerikai társaságon belül is megértették, hogy a továbbiakban nem kívánjuk megengedni, hogy – élve a rugalmasság és a rendelkezések hiánya adta lehetőségekkel – egyes szerencsejátékosok a teljes pénzügyi rendszert a falhoz állítsák. Vagy ki akarjuk várni azt, hogy a már gyengélkedő intézmények mellett a stabilak is csődbe menjenek, majd jöjjenek a fedezeti és egyéb alapok, amelyek előbbiekből bukására spekulálnak és azt várják, hogy a későbbiekben olcsóbban felvásárolják azokat?

Ezt az utat le kell zárni, és ebben a tekintetben kétségeim vannak, hogy az Önök eddigi tettei elégségesek. Most nincs idő arra, hogy újabb tanulmányokat kérjünk be. Nincs időnk arra, hogy az érintetteket tovább vizsgálassuk. Lépnünk kell!

A múlt héten választókerületem egy vállalatánál jártam. Egy szilárd alapokon nyugvó cégnél, amely vákuumos olvasztási technológiával állít elő keresett termékeket Hanuban, Frankfurt közelében. A cég sokáig megfelelő alapokon nyugodott, majd egy amerikai befektető vette át. Az ekkor keletkezett adósság kihat a munkaerőre, de magára a cégre is. Az átvétel óta a cég megpróbál kibújni a kollektív szerződésben foglaltak teljesítése alól, és mindössze egy kemény sztrájk akadályozta meg ebben. Ezzel kell számolnunk Európa egészében? Valóban azt akarjuk, hogy az európai gazdaság erejét ilyen konfliktusok ássák alá? Vagy képesek vagyunk valamiféle egyetértésre jutni, és pótolni az európai törvénykezés szabályozási hiányosságait?

Ma igazán ez a kérdés. Az elmúlt kilenc év parlamenti gazdaságpolitikai vitáiban, biztos úr, sohasem tapasztaltam azt az egyhangúságot és egyetértést, amellyel most Önt cselekvésre szólítottuk!

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Hölgyeim és uraim, hat évvel ezelőtt az európai bankszektorban hozzáfogtunk a számviteli szabályok és a versenyképesség átfogó összehangolásához. Az Unió határon átnyúló pénzügyi integrációja páratlan a világon. Viszont pénzügyi kutatók régóta kimutatják, hogy az

Európai Unió korántsem rendelkezik megfelelő eszközökkel az európai bankok fokozódó kölcsönös függőségéből, és a globális pénzpiacokkal való összekapcsolódásából eredő, határokon átnyúló válságok megoldására. Noha az eurózónán belül az Európai Központi Banknak mostanáig sikerült fenntartani a pénzügyi stabilitást, a szétforgácsolt nemzeti szabályozó testületek nem képesek a még most is megtapasztalható, határokon átlépő bankválságok hatékony kezelésére. Előbbiekből következik, hogy, a központi ellenőrzés létfontosságú. Viszont, ahelyett, hogy egy mindent átfogó pénzügyi szabályozót alkotnánk meg, azt kellene gondosan meghatározni, hogy egy összeurópai pénzügyi szabályozót milyen különleges feltételek mellett is alkalmazhatnánk. Az állami beavatkozás olyan bankok esetében, mint amilyen például az AIG, még azt a félelmet is kiválthatja, hogy ez a megoldás a bankokat a jövőben felelőtlen viselkedésre is készítheti.

Meggyőződésem, olyan ellenőrzési mechanizmust kell alkalmaznunk, amely révén megelőzhető, hogy a befektetési és fedezeti befektetési alapok és tőkealapok igazgatói rosszul mérhessék fel a működési és rendszerbeli kockázatokat. Például, a fedezeti és a magán tőkealapoknál elejét kell venni annak, hogy hosszú távú befektetéseket rövid lejáratú kölcsönökkel finanszírozhassanak, miközben hiányzik a tevékenységük kockázatával arányos minimális saját tőke mértékének meghatározása. Az a mód, ahogy a zálogjogot nemcsak az USA-ban, de az Egyesült Királyságban és Spanyolországban is finanszírozták, alapvető önvizsgálatra kell, hogy készítse az európai pénzpiacokat. Félek, mindez már túl későn történik meg. Még ha az Európai Bizottság holnap kötelező érvényű konkrét jogi szabályozással is lépne fel, azt nem nyugodt, hanem viharos, sőt, elképzelhető, hogy hisztérikus körülmények között kellene végrehajtani. Ráadásul az is nyitott kérdés, hogy a szabályozás mennyire lenne elfogadható a Tanács részére.

Kristian Vigenin (PSE). - Elnök asszony, azzal kezdem, hogy ritka alkalom az, amikor egy európai intézmény egy eseményt megelőzően, és nem bekövetkeztét követően lép. Hiszen egy olyan hatalmas problémáról vitázunk most, amelynek valóságos következményei az elkövetkező hónapokban válnak nyilvánvalóvá.

Paul Rasmussennek, az előadó erőfeszítéseinek köszönhetően a fedezeti és tőkealapok szabályozásának kérdése a pénzpiaci szakértők és a politikacsinálók figyelmének perifériájáról a középpontba került. Az Európai Szocialista Párt volt az, amely a fedezeti- és a magán tőkealapok működése markánsabb szabályozásának igényét felvetette. Tettük ezt azért, mert minden európai politika hosszútávú beruházásokra támaszkodik, s azok hosszútávú finanszírozást igényelnek. Tettük ezt azért is, mert kiemelt célunk a fenntartható fejlődés és munkahelyteremtés biztosítása, továbbá, hogy a családok és az üzleti szféra számára a kiszámíthatóságot és a hosszútávú tervezést garantálhassuk.

Minden képviselőt a Gazdasági és Monetáris Bizottság nagy többsége által jóváhagyott jelentés támogatására szólítok fel! Ezzel nagyot lépne előre a Parlament, mert ezzel számos olyan törvénykezési intézkedést igénylünk majd a Bizottságtól, amelyek az átláthatóság és a pénzügyi stabilitás elérését célozzák meg.

Ez a mostani, nem egy könnyű vita. Tény, hogy a jelentés sokkal kevesebbet tartalmaz, mint amit mi eredetileg megcéloltunk. Ugyanakkor, mégis többet látunk elérni, mint ami hónapokkal ezelőtt elérhetőnek mutatkozott. A pénzpiacok legutóbbi helyzete és fejleményei alátámasztják, hogy helyesen úton járunk.

Biztos úr, nem fogjuk Önt kárhozatni azért, ha most előremenekül, és többet foglal majd törvényalkotási kezdeményezéseibe, mint amit az Európai Parlament Öntől elvár. Nincs idő a jogalkotási versengésre – hiszen a túlszabályozás nem jobb, mint a szabályok hiánya –, de eljött a cselekvés ideje, és Ön ezt jól tudja!

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, az elmúlt évek, hónapok eseményei maguk, de az egyes tagállamok által tett erőfeszítések is igazolják az átláthatóság növekvő fontosságát. S nem csak az egyes vállalkozásokra, hanem egyes államok gazdaságának fejlődésére vonatkozóan is.

A fedezeti alapok tevékenységének közvetlen szabályozása útjában álló egyik akadályt az jelenti, hogy a pénzügyi ágazat globális természetű, illetve fennáll annak lehetősége, hogy egy alap adminisztrációját át lehet egy másik államba áttelepíteni azért, hogy az kikerüljön egy nemzeti szabályozás hatálya alól. Ez a legfőbb oka annak, hogy minden, a fedezeti alapokkal foglalkozó nemzetközi intézmény valamely szabályozás alá tartozó jogi személyen, elsődlegesen bankokon keresztül kíséri meg az alapok tevékenységét befolyásolni.

Az Európai Unión belül az átláthatóság problémái főként a tagállami törvények összehangolásakor és harmonizálásakor ütköznek ki. Az átláthatósághoz kötődő problematikus területeket a következőképpen határozhatjuk meg: egységesített szabványok meghatározása a részvényeiket a tőzsdére bevezető vállalatok által közzétett információkhoz kapcsolódóan; egységes szabályozás megteremtése a vállalati jog és vállalatirányítás olyan kérdéseivel összefüggésben, mint az ügynökségek kollektív felelőssége a cégbeszámolóban foglalt információk helytállóságáért; a független tanácsstagok szerepének megerősítése; a

tanácsokhoz kapcsolódó bizottságok felállítási rendjének szabályozása; a tanácsi és bizottsági tagok visszatérítéseivel kapcsolatos információk közreadása; valamint a befektetők fokozott védelme.

Az Európai Unión belül a fedezeti alapok működéséhez és felosztásához kötődő, kedvezőbb légkört teremtő egységesített szabályozás pozitív hatást gyakorolhat az alapok európai fejlődésére. Amennyiben azonban ezekhez az alapokhoz kapcsolódóan, az egyes országok eltérő, saját szabályozást vezetnek be, akkor ez aligha segíti elő az egységes, közös európai piac létrejöttét. A közös és átlátható elvek meghatározása jelentősen elősegítheti az alapok működési eredményeinek felosztását.

Egy páneurópai piac kialakítását szem előtt tartva, az Európai Bizottság felkérést kapott a fedezeti alapokhoz hasonló, még össze nem hangolt termékekhez kapcsolódó alapelvek áttekintésére. A bizottsági vélemény szerint, nem szólnak érdemi indokok a fedezeti alapok esetében össz-uniósi szabályozás kialakítása mellett. Ez hatalmas tévedés! Egyetértek az előadónak a Bizottság irányában tett felhívásával, hogy terjesszen be jogalkotási következtetéseket a fedezeti alapok és a magán tőkealapok átláthatóságáról.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - Elnök asszony, kezdésként, gratulálnék Poul Nyrup Rasmussennek a mélyreható elemzéseken alapuló, a pénzügyi piacok kitűnő ismeretére valló jelentése elkészítéséért.

Mindkét, most vitatott alternatív pénzügyi eszköz-típus növekvő részesedéssel bír a világpiacon jelentkező vagyonoknál, és jelen vannak a munkahelyteremtésnél is.

A most nagy aggodalommal figyelt és sikertelenül leküzdeni próbált pénzügyi válsággal való szembenézés során a legfontosabb a pénzügyi stabilitás biztosítása.

Véleményem szerint nemcsak a pénzügyi stabilitás, de a piaci résztvevők közötti tisztességes verseny erősítésének is leghatékonyabb módja az, ha a megfelelő szinteken anélkül javítjuk az ellenőrzést és az átláthatóságot, hogy az innovatív piaci stratégiákon alapuló modellt károsítanánk.

Létezik már néhány, a fedezeti befektetési alapok és a magán tőkealapok közvetlen és közvetett felhasználásához kapcsolható, a nemzeti és az európai szint fölött érvényesülő pénzügyi szabály. Nekünk e jogszabályok következetes, diszkrimináció-mentes, hatékony végrehajtására és alkalmazására kell törekednünk. Ezért, teljes mértékben egyetértek az Európai Parlamentnek a Bizottsághoz intézett, nagyobb aktivitást és megfelelő törvényhozási javaslatok előterjesztését sürgető javaslataival.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak, Rasmussen úrnak. Úgy vélem, a jelentéshez csatolt mellékletben foglalt javaslatok különösen fontosak. A fedezeti alapok és a magán tőkealapok biztosítják azt a tőkét, amely a hosszútávú befektetések, és az innovatív, gyakran magas kockázatú projektek finanszírozási igényeinek kielégítéséhez szükséges. Ez a tevékenység azonban kevésbé szabályozott, mint a bankrendszer. A pénzügyi piacok stabilitásához megfelelő átláthatóság szükséges, és különleges intézkedésekkel kell elejét venni a túlzott eladósodás bekövetkeztének.

Az elmúlt 10 évben a nyugdíjalapok és a biztosítótársaságok nyújtották a magán tőkealapok által összegyűjtött források egyharmadát. Magam fokozott átláthatóságot tartok szükségesnek, különösen a nyugdíjalapokra vonatkozóan, hogy azok pontosan felmérhessék a különböző befektetésekkel együttjáró kockázatokat. Felhívnam a figyelmet arra, hogy a fedezeti alapok és a magán tőkealapok olyan növekedési stratégiára építenek, amelynek időhorizontja rövidebb, mint az Európa számára fontos befektetéseké.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). - (ES) Elnök asszony, a pénzügyi válság igazolta, hogy a különböző pénzügyi szereplők kapcsolódnak egymáshoz. Tevékenységük pedig megingatta a pénzügyi piacokat, de a realgazdaságot, azon belül a növekedést és a foglalkoztatottságot is.

A nyílt, versenyre készített, és megbízható piac elérése, amint azt az európai tapasztalatok is igazolták, nem jókívánság kérdése. A pénzügyi piac ingatag volta európai és nemzetközi szinten is politikai fellépést követel.

Legyen egyértelmű, hogy az innováció nem azonos a nyereség privatizálásának és a veszteség államosításának korábbi gyakorlata utánzásával, vagy, hogy az eszközök változatosabbá tételével a kevesek által hozott döntések költségeit a társadalom egészére átháríthatjuk.

Ebben a helyzetben az Európai Unió nem maradhat tétlen. Az előadó, Rasmussen úr kezdeményezett egy előremutató javaslatot, miszerint a világ GDP-jének több mint 4,5 %-át birtokló fedezeti- és magán tőkealapok igenis viseljenek felelősséget a társadalom irányában, és rájuk is terjedjen ki ésszerű szabályozás és ellenőrzés. Gratulálok az előadónak javaslatáért, és támogatom őt, csakúgy, mint Lehne urat, az átláthatósággal foglalkozó jelentése kapcsán.

Kostas Botopoulos (PSE). – (EL) Elnök úr, a vitánk tárgyát képező hatalmas és tragikus téma kapcsán egyetlen felvetésre szeretnék fókuszálni: van-e jobb- vagy baloldali válasz a vizsgált kérdésre? Létezik-e jobb- vagy baloldali kiút ebből a válságból? Sokan mondanák, amint az ténylegesen meg is történt ma, hogy nincs, és hogy ma mindenkinek egyet kell érteni ezekben, a gyakran technikai és gazdasági jellegű kérdésekben.

Eltekintve attól, hogy akik ezt mondják, szinte kivétel nélkül a jobboldalon találhatók, szeretném kifejezni, hogy egy választóvonal – és a jelentés utal erre – itt igen élesen megmutatkozik. Mi a baloldal szempontja? Az, hogy a piac önmagában nem képes mindent szabályozni, és az államhatalom szabályozó szerepére szükség van – mégha a szabályozás jelenthet tiltást is. Miért nem gondolkodunk el a korábbi Katiforis-jelentésben megfogalmazottakon: hogy a minősítő ügynökségek csak minősítsenek, és minden más tevékenységtől tiltassanak el, hogy az átláthatóság fontos, de nem a piac, hanem a polgárok számára? Itt el kell gondolkodnunk azon a tényen, hogy a nyugdíjalapoknál különleges ellenőrzésre van szükség.

Végül, alapvető jelentőségű, hogy az állami beavatkozásra ne – mint történt ez Amerikában, és amelyet az amerikai nép drágán megfizet – a végén kerüljön sor, hanem a szükséges időben, hogy a válságot elkerülhessük.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Elnök asszony, teljes szívemből egyetértek a Poul Rasmussen kitűnő jelentése által teremtett cselekvési lehetőség kapcsán felemlítettekkel. Mondhatnám azonban, hogy még jobb lett volna, ha hat évvel ezelőtt politikailag megadatott volna a jelentés beterjesztésének lehetősége. Úgy vélem, Poul egyetért velem. Hat évvel ezelőtt néhányan megpróbáltuk felvetni a fedezeti alapok szabályozásának kérdést az Európai Parlamentben, de a liberálisok és a PPE frakció alkotta többség módszeresen megakadályozta a szocialistákat abban, hogy e kérdést beillessze a vitatémák közé.

Most egy válság közepette vagyunk. Amint Almunia úr mondja, strukturális válságot élünk át, amelyről senki sem tudja, hogy hol ér véget, és amelyet nem vehetünk félvállról. Nem csatlakozhatunk a McCreevy biztos által képviselt állásponthoz, mert – és hinni akarok abban, hogy a Bizottság, Almunia úr megjegyzéseit észben tartva kész így cselekedni – elébe kell mennünk a dolgoknak, és szakítanunk kell azzal a pénzügyi irányítási modellel, amely az elmúlt években az európai és a globális gazdaságot szabályozta. Ez az, amit Poul jelentésében javasol, és ez az, amit a Bizottságnak kötelessége – és hangsúlyozom, kötelessége – megvizsgálni és szorosan követnie.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Elnök asszony, az emberek aggodnak amiatt, mi történik megtakarításaikkal, de úgy tűnik, ez kevésbé foglalkoztatja a Biztos urat. A munkásokat arra ösztönözték, hogy csatlakozzanak az állítólag az állami nyugdíjknál biztonságosabb és hatékonyabb, szabadabb nyugdíjbiztosításhoz. S pénzünk most ezekben a nyugdíjalapokban van, de a teljes bizonytalanság közepette.

A közelmúlt eseményei arcul csapták a szabadjára engedett szabadpiaci erők híveit. Biztos úr pedig egyike a szabadpiacban hívóknak. E Parlamentben tavaly még azt fejtette ki, hogy a helyzetet felmérve, nem volna helyes túl erős szabályokkal operálni. És még most is ilyeneket mond. Tény, sohasem késő álláspontján változtatni. Végülis a kérdés az, hogy milyen további lépéseket tart szükségesnek a problémák megelőzéséhez? A megfelelő időben történő cselekvés elmúlasztásának következményeit évekig megszenvedjük. A megelőzés jobb a gyógyításnál.

John Purvis (PPE-DE). – Elnök asszony, a gonosz neve ma – gondolom Biztos úr egyetért ezzel – shortolás. Kérem a Bizottságot, készítsessen egy tanulmányt, amely az HBOS esetében egybeveti a shortolási ügyleteket a hosszú távra befektetők – így a nyugdíjalapok, a biztosítótársaságok, a magánbefektetők, és az alapokat kezelő igazgatók – eladásaival, továbbá a megrémült banki ügyfelek és a többi bank részéről végzett szimpla letét visszavonással. Javaslom, álljon rendelkezésünkre néhány adat, mielőtt hirtelen következtetéseket vonnánk le, és egy újabb – esetleg hibás – következtetésre jutnánk.

Jelentésében, amelynek elkészítésében egyébként képviselőcsoportunk jelentős mértékben közreműködött, és felszólalásában, Rasmussen úr az HBOS és a Northern Rock esetével indokolta az erőteljesebb szabályozás szükségességét, miközben az HBOS és a Northern Rock bankok, és nem fedezeti befektetési alapok vagy tőkealapok voltak. Esetükben a bankokra érvényes szabályozási rendszer teljes szigorának, így a kötelező tőkemegfelelésnek is érvényesülnie kellett. Nem neveltséges valahol, hogy a válság ott tört ki és terjedt el, ahol a pénzipar talán a legmagasabb szinten szabályozott? Vigyázz, Sarbanes-Oxley!

Victor Boştinaru (PSE). – (RO) Néha mi, politikusok különösképpen hajlamosak vagyunk beleesni a katasztrofális következményekkel járó dogmatizmus csapdájába. Néhány évvel ezelőtt, a liberalizmus, és különösen a neoliberalizmus hívei még lehetetlennek vélték, hogy a mostani washingtonihoz hasonló események bekövetkezzenek. Dogmáikra építve, még ennek feltételezését is visszautasították volna. Pedig az események bekövetkeztek. Ma, a globalizmus hatására a következmények gyorsan megmutatkoznak, és

minden országot, minden gazdaságot érintenek. A Rasmussen-jelentés kimondja, az Uniónak lépnie kell. Meggyőződésem, hogy az Európai Parlament szavazását követően az Európai Bizottságot arra szólítjuk fel, hogy szálljon szembe ezzel, a nemcsak kevesek, hanem az EU-lakosság egészének életét érintő kihívással. És bízom abban is, a Bizottság megteszi ezt!

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - Elnök asszony, nem sokkal korábban éles vitát folytattunk a befektetési bankokról. E bankok már kikerültek a piacról, és most jó érzések fognak el bennünket a bankszektor szabályozása okán. Hasonló kérdés jelentkezik a fedezeti alapoknál is. A fedezeti alapok – a mai környezetben – már nem tarthatók fenn. Magam úgy vélem, hogy minden befektetési alapra pontosan ugyanazon szabályok vonatkozzanak, és ne szabályozzuk külön a fedezeti alapokat. Az Ön szabályaival, Rasmussen úr, tulajdonképpen a pénzügyi szektor átstrukturálódását akadályozzuk, miközben a veszteségek növekednek. Ez azt jelenti, hogy a végén nem lesz képes megvédeni azt az átlagembert, akit pedig éppen védelemben részesítene.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, az utóbbi felszólalók egyike, érvelése alátámasztásakor fején találta a szöveget, amikor arra utalt, az embert nem vakíthatja el saját dogmatizmusa. Egyébként biztos vagyok abban, nem gondolja, hogy érvelését ellene szeretném felhasználni.

Most folyó vitánk veszélyessége abban rejlik, hogy a kezelendő problémára kiegyensúlyozott választ kell keresnünk, és találunk. Mindent egybevéve, a jelentés – amely a Rasmussen úr által eredetileg felvetettekhez képest jelentős változásokon ment keresztül – véleményem szerint, tisztességes próbálkozás arra, hogy kiegyensúlyozottan közelítsen a probléma egészéhez. A Parlament vitájában felszólalók közül sokan, viszont inkább egy kiegyensúlyozatlan megközelítést pártolnak, amely nem tükrözi a jelentésben foglaltakat.

Néhányan – de különösen az álláspontok egyik oldalát képviselők részéről sokan – a jelenlegi pénzügyi zűrzavart, és a ténylegesen meglévő nehézségeket kiváló alkalomnak tekintik arra, hogy kapásból mindent szabályozzanak. Nagy a veszélye – nemzeti, de európai szinten különösen –, hogy végül egy kiegyensúlyozatlan álláspont érvényesül.

Úgy gondolom, Purvis úr rátapintott a lényegre, amikor arra utalt, hogy ennek a különleges pénzügyi válságnak legirónikusabb vonása, hogy a leginkább szabályozott szektor, a bankszektor került a legnehezebb helyzetbe, és sodort abba minket is. Hogy nem a magán tőkealapok vagy a fedezeti alapok működésének tudható be a jelentkező problémák egyike sem. Lényegében az alapok között is sok jelentős veszteségeket szenvedett el olyan események következtében, amelyek más területeken zajlottak le.

Természetesen megjegyeztem Purvis úr felvetését, hogy nézzük meg, milyen mértékben járult hozzá a shortolás az intézmények némelyikének bukásához, illetve milyen hatást gyakoroltak a hosszú távon befektetők hosszú távú lekötéseik eladásával. Azt feltételezem, hogy Purvis úr is, hozzám hasonlóan, jól tudja a választ. Nevezetesen, hogy az általa felemlített két tényezőt illetően nem a shortra játszó eladók váltották ki a problémákat. Inkább a hosszú távon befektetők voltak azok, akik – feltételezve, hogy egy adott intézmény nem áll szilárd pénzügyi alapokon – jogosan szabadultak meg hosszú távú befektetéseiktől.

Bármi legyen is a helyzet, úgy gondolom, hogy a Rasmussen és Lehne-jelentések – amilyen formában élénk kerültek – tisztességes próbálkozások arra, hogy az érintett területeket kiegyensúlyozottan vizsgálják. És magam is készen állok erre. Néhány hónapja, talán már egy éve is van ennek, jeleztem, hogy foglalkozunk a hitel-minősítő ügynökségek kérdésével. Múlt november-december tájékán indítottam el a folyamatot azzal, hogy számos kérdést tartalmazó levelet küldtem az Európai Értékpapír-piaci Szabályozók Bizottságának (CESR) Arra végül idén kaptam választ. Ugyancsak írtam az Európai Értékpapír-piaci Szakértői Csoportnak (ESME), de másoknak is. Majd miután a válaszok beérkeznek, az elkövetkező hónapokban, benyújtom javaslatom a Parlamentnek és a Tanácsnak. A hitelminősítő ügynökségekre ebben az értelemben történik utalás a Rasmussen-jelentésben.

Már jó egy éve próbálok kiharcolni némi rendet a határon átnyúló pénzügyi intézmények felügyelőinek kollégiumára, valamint hatékonyabb szabályozó rendszerére vonatkozó elképzelést illetően.

Bárki, aki ezt a vitát követi, egyértelműen láthatja, hogy semmiféle általános vagy ahhoz közeli egyetértés nem mutatkozik a tagállamok között. A Peter Skinner által előadóként jegyzett javaslat, amely most a Gazdasági Bizottság előtt fekszik, tehát a II. fizetőképességi irányelv, továbbá az ahhoz kapcsoló elképzeléseim a biztosítótársaságok határon átnyúló felügyeletével összefüggésben, és a felügyelet terén elért jelentős haladás, mindez tekintélyes ellenállásba ütközött a tagállamok nagy részénél, de ez érvényesült e Parlament sok, a felügyelők gondolkodását saját hazájában befolyásoló képviselőjénél is. S miközben a Parlamenten belül az erőteljesebb határon átnyúló ellenőrzést szorgalmazták, amikor magam felvetem a kérdést, hogy

mit is tegyek egy összefogottabb határon átnyúló ellenőrzés elérése érdekében, a képviselők is visszatáncolnak és saját nemzeti érdekeiket képviselik.

Próbáljunk meg tehát némileg becsületesek lenni e sajátos vitában, minden vitában!

A tőkekövetelmény-irányelvet illetően: amint azt az ECON Bizottságban történeteket követők jól tudják, amióta elfogadtattuk ezt az irányelvet azóta van még számos hátra hagyott, nyitott kérdés, amelyekkel összefüggésben azt jeleztük, hogy azokat 2008 őszén egy módosított tőkemegfelelésről szóló irányelvben kezeljük majd. Ez több mint egy éve, 18 hónapja volt.

Majd a nyitott kérdésekhez újabb területeket kapcsoltunk, mint amilyen a pénzügyi csoportok határon átnyúló ellenőrzése. Erre vonatkozóan végül is néhány hónapja az ECOFIN Tanácstól kaptunk bizonyos fajta következtetéseket. Akkor magam jeleztem, hogy mit tervezek tenni az „originate and distribute” model ügyében. Hosszan tartana beszámolni arról, mit is terveztem pár hónappal korábban, és hogy javaslatokat is tettem az asztalra. Ez tükröztetésre kerül a Rasmussen-jelentésben, amelynek tartalma többé-kevésbé egybeesik az ebben a kérdésben képviselt álláspontommal. Elmondom azonban Önöknek, még mielőtt az illetékes bizottság elé kerülne: a Parlament tagjai közül sokan – ha a formából egyáltalán következtetni is lehet bármire a múltat illetően – saját államuk álláspontját képviselik majd, amely pedig igencsak ellentétes azzal, amit én itt Önök elé tártam.

Szóval, a puding próbája az evés lesz. Nincs ok tehát arra, hogy az egyik oldalon e kérdésben a Rasmussen-jelentés támogatásban részesüljön, majd – másrészt – amikor a kérdés konkrét javaslat formájában a Parlament elé kerül – és erre az elkövetkező hónapokban sort kerítek, amiként arról pár hónapja már jelzést adtam, hogy megteszem – a Parlament tagjai saját nemzeti álláspontjaikat fogadják majd el, hazájuk bizonyos bank-vállalkozásának nézeteit, illetve az adott tagállam kormányának pozícióját képviselik. Ebben az esetben ez a támogatás nem mutatkozik majd feltétlenül nagyszerű ötletnek.

Ismételten kérem, tanúsítsunk bizonyos fajta ésszerű magatartást, vagy legalább némi következetességet. Igen tisztellem azokat, akik e kérdésben következetesen kitartanak nézeteik mellett. Azokat, akik azt mondják, „Nem hiszem, hogy ez egy különösebben jó elképzelés”, és ezt elmondják itt, a mostani ülésen, és elmondják akkor is, amikor megjelennek bizottságaik előtt, és ott ugyanezt a nézetet képviselik.

Gondom van azonban azokkal, akik összességében velünk haladnak az érintett területek némelyikéhez kötődő problémák megoldásában, majd pedig a konkrét javaslatok esetén meghátrálnak, és többé-kevésbé saját tagállamuk, vagy saját országuk intézményeinek álláspontjánál kötnek ki.

Azonban ez a város talán a világ lobbista iparának székhelye. Különböző véleményeket hallottam az elmúlt években arra vonatkozóan, hogy itt van-e több lobbista vagy a Capitol Hillen, Washingtonban. Alapvetően azonban nincs nagy különbség köztük.

Tehát igencsak érdekel az, hogy amikor az általam már bizonyos ideje jelzett, tulajdonképpen akár közismertnek is tekinthető – hiszen ezekről konzultációk folytak, az anyagok megjelentek, és mindenki ismeri a szóban forgó területekre vonatkozó javaslatok némelyikét – szóval, amikor az elkövetkezőkben rövidesen e felvetések az Európai Parlament tagjai elé kerülnek, hogy akkor minden képviselő, aki most oly vehemensen kiállt az általánosan érintett terület bizonyos megváltoztatása mellett, amikor a konkrétumokról esik majd szó, követ-e bennünket, és támogatja-e az ott javasoltakat?

Feljegyeztük a Rasmussen- és Lehne-jelentésekben beazonosított kérdéseket. Amint arra egy korábbi megjegyzésemben már ígéretet tettem, minden felvetésre részletesebb tartalommal válaszolunk majd, a keretmegállapodásban foglaltakkal összhangban. Rasmussen úr azt kérdezte, hogy erre még az év vége előtt sor kerül-e. Úgy emlékszem, pár hónappal ezelőtt valami olyasmit mondott, hogy remélhetőleg az év vége előtt képesek leszünk válaszainkat megadni. Akkor is azt ígértem, képesek leszünk.

Válaszolva azon úr megjegyzésére, aki óvott attól, hogy valakit saját dogmatizmusa vakítson el. Úgy gondolom, ő a vitázók másik oldalára célozhat. Kérem a Parlamentnek azon oldalán tartózkodókat, hogy őket se vakítsa el saját dogmatizmusuk!

Poul Nyrup Rasmussen, előadó. – Elnök asszony, köszönöm képviselőtársaimnak, és Biztos úrnak is a vitát!

Mielőtt lezárnám a jelentésből fakadóan engem érintő vitát, szeretném Purvis úrnak, képviselőtársamnak jelezni, hogy igaz, a bankokra szabályok vonatkoznak. Azonban arra az eszközre, amely mindezt a zűrzavart kiváltotta, szabályozás nem terjed ki, amint az sincs szabályozva, hogy olyan mértékben figyelmen kívül

hagyhatjuk a mérlegeinket, amennyire ezt tettük. Purvis úr, a válasz tehát mégiscsak az, hogy igenis jobb szabályozásra van szükségünk, és a pénzügyi eszközökre nézve is kellenek a szabályok.

A félreértések elkerülése véget szeretném Starkevičiūtė asszonynak elmondani, hogy én nem a jogi személyiségekre, hanem a magatartásra vonatkozóan pártolom a szabályozást. Tudjuk, hogy az élet valóságában a fedezeti alapok és a magán tőkealapok gyakran változtatják jogi formájukat, és sok példa mutatja, hogy néha a befektetési bankok maguk hajtottak végre magán tőkeügyleteket. Tehát nekünk a hozzáállást kell megváltoztatnunk, és ez adja a jelentés lényegét.

Szeretném elmondani McCreedy biztos úrnak, hogy van egy alapvető dolog – amelynek semmi köze a dogmatizmushoz vagy bármihez –, és amelyet szeretnék kiemelni számára. Ez pedig, mint azt jelentésünk első bekezdése aláhúzza, a következő: a szabályozásnak minden pénzügyi szereplőre ki kell terjednie. Ez a jelentés központi célja. Az Európai Unió jogalkotásának történetében először fordul elő, hogy amire törekszünk, az a kiszámítható játéktér filozófiájára épülő közös, átfogó szabályozás megalkotása, amely szabályozásból senki sem marad ki, ez a példátlan szabályozás minden szereplőre kiterjed. A jelentés egyértelműen megfogalmazza, hogy „magában foglalja a fedezeti alapokat és a tőkealapokat is”. S most jön Ön, McCreedy biztos úr és közli velem, továbbá az EP többi tagjával, hogy igen, egyetértünk Önnel, de nem a fedezeti és tőkealapokra vonatkozóan. Miről is beszélünk akkor? Három éve vitatkozunk Önnel arról, hogy a magán tőkealapokra és a fedezeti alapokra ki kell-e terjednie a szabályozásnak, vagy nem. A pénzügyi válság előtt Ön azt képviselte, hogy erre nincs szükség, azok sokkal jobban szabályozzák magukat, mint bármely kormányzat, hagyjuk hogy intézzék saját dolgaikat. Most az közli, hogy ezeknek az alapoknak nincs köze a pénzügyi válsághoz, tehát ne avatkozzunk be a fedezeti alapok és a tőkealapok szabályozásába.

Biztos úr, Ön szót ejtett az Európai Parlamenten belüli lobbizásról. Megerősíthetem Önnek, hogy számos fedezeti alap, lobbista szervezet, magán tőkealap képviselője jelenik meg itt. Naponta, minden éjjel, mindenkor. Úgy vélem azonban, hogy e Háznak most ragaszkodnia kell ahhoz, hogy a Bizottság – és így Ön – még az év vége előtt álljon elő teljesen új rendelettel: erről szól az első, minden pénzügyi szereplőt lefedő bekezdés.

(Taps)

Klaus-Heiner Lehne, előadó. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, oly nagyfokú az alapok átláthatósága, hogy a jól képzett minősítő ügynökségek, a még nagyobb képességekkel rendelkező banki vezető testületek, továbbá a már jóval szűkösebben ellátott szabályozó hatóságok nem tudták követni, mi is folyik itt. Így állunk az átláthatósággal. Az magától értetődő, hogy cselekednünk kell. Ezt már aligha kell igazolni.

Biztos úr, Ön érintette a shortolók helyzetével kapcsolatos kérdést. Itt nem az vizsgálendő, hogy az így játszóknak maguk vesztenek-e a nap végén, hanem, hogy milyen folyamatokat indítottak el, és milyen károkat okozhattak. Magyarán, milyen hatással is járt működésük másokra nézve. És pontosan ez az, amiért számos országban a szabályozók reagáltak a helyzetre.

Amint számos képviselő utalt erre, a közönséges emberekről van szó, nyugdíjasokról, adófizetőről. Ismét ki kell hangsúlyoznom, hogy államosítjuk a veszteséget, és ez nem lehet a járható út.

Jelentésem, amint Rasmussen úr jelentése is, nagy számban tartalmaz igen konkrét javaslatokat. Az én esetemben, azok többnyire a társasági jog kérdéseivel kapcsolódnak. Az érintett kérdésekben viszonylag egyszerű javaslatokkal élni, azokat végrehajtani. Lényegében mindössze azt kell tennünk, hogy kiegészítjük a már létező jogszabályokat. És ebben nincs semmiféle negatív megkülönböztetés a fedezeti vagy más alapokkal szemben.

Jelenleg Európában az a helyzet, és ezt senki sem vitatja, hogy az alternatív pénzügyi eszközökre a nemzeti jogszabályok vonatkoznak, de számos esetben igencsak eltérő módokon. Feltétlenül ésszerű ezen eszközöket egy európai pénzpiacba beillesztenünk, és egyformán szabályoznunk. Hogy most igényeljük további szakértői tanulmányokat, amikor már e kérdést – mint Rasmussen úr is mondta – három éve vizsgáljuk, amikor e Háznak már szakértői tanulmányok állnak rendelkezésére, amikor a Bizottság már egy ideje foglalkozik az üggyel, amikor már meghallgatások voltak, úgy vélem, értelmetlen, és csak idővesztegetés volna. Valóban itt az ideje tényleges gyakorlati lépések megtételének. A helyzet cselekvést követel.

Hadd tegyek még egy megjegyzést, amely a kormányzati alapokhoz kapcsolódik. Teljes mértékben egyetértünk Önnel. Igen, szükségünk van kormányzati alapokra, és hosszú távon szükségünk van más országokból is, az Unión kívüli országokból is érkező kormányzati alapokra, hiszen ellenkező esetben – valószínűsíthetően – hosszú távon lehetetlenné válna az európai infrastruktúrális kiadások finanszírozása. Ebben a kérdésben Ön biztosan számíthat a Jogi Bizottságnak is támogatására, noha e kérdés közvetlenül nem kötődik ahhoz,

amit ma megvitattunk. Mindenkor támogattuk a Bizottságnak ezen a területen tett kezdeményezéseit, és a jövőben is ezt tesszük.

Elnök. – A vita lezárul.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142 szabály)

Corina Crețu (PSE), írásban. – (RO) Nem képezheti vita tárgyát az a tény, hogy a fedezeti alapok és a magán tőkealapok átláthatóságának hiánya hozzájárult a mostani gazdasági válság kibontakozásához. Ez az egyik előidézője annak, hogy – egyebek mellett – napjainkban képtelenek vagyunk pontosan feltárni számos pénzügyi intézmény adósság- és hitelegyenlegét. Ezek a pénzügyi intézmények – figyelmen kívül hagyva tevékenységüknek nemcsak közép- és hosszú távú gazdasági kihatásait, de társadalmi következményeit is – az évek folyamán gazdaságokat ástak alá, agresszív felvásárlási politikát folytattak. Miközben pusztán a gyors nyereség vágya vezérelte ezeket – fűtyülve az átláthatóságra és a szabályokra – közreműködtek teljes vállalatok lepusztításában és eladásában, a nemzetgazdaságok szétzilálásában, és eközben csak játszadoztak a monetáris piacokkal. Világos, hogy ezeknek az alapoknak működését szabályozni, az átláthatóságot megfelelő szinten biztosítani kell. Ez nem csupán a pénzpiacok stabilitása, életképessége és megfelelő működése tekintetében szükséges, hanem hogy mérsékelhessük a fejlődő országokban létrejövő, kevésbé szilárd pénzpiacokat fenyegető kockázatokat is. Ez a válság is igazolta, milyen veszélyes következményekkel is jár a laissez-faire, és mennyire fontos a pénzügyi tevékenységek jövőbeni átláthatóságának garantálása.

Daniel Dăianu (ALDE), írásban. – (RO) Elismerésem fejezem ki az előadónak kitartásáért, hogy különféle ellenérdekeltségek érvényesülése mellett is, sikeresen feldolgozta témáját. A mélyülő válság az elmúlt évtized pénzügyi műveleteinek hatalmas túlpörgésével egybekapcsolható szerkezeti okokra vezethető vissza, miközben magának a túlpörgésnek alapját viszont a hibás értékpapírosítási folyamat, a szertelen kockázat-vállalás, a hagyományos gondosság megszűnte, és az általános piaci kockázatok helyes felfogásának hiánya képezte. A fedezeti alapokkal szemben az róható fel, hogy növelik az általános piaci kockázatot. Az az állítás, miszerint csupán a befektetők pénze forog kockán, a kérdéskörnek csak egy részére igaz. A nagyon magas szintű tőkeáttételek és a rövid-távú nyereségre-összpontosítás felgyorsítja a túlpörgést. De ami még ennél is rosszabb, az ilyen ügyletek spekulatív jellege – amint ezt a mostani válság világosan megmutatta – aláássa a gazdaságot, rontja a pénzügyi biztonságot. Igen, ésszerű a fedezeti alapokat (és a magán részvényalapokat) a szabályozott pénzügyi szervezetek közé illeszteni. A tőkeáttételek érvényesítése nem lehet korlátlan. Továbbá, a fedezeti alapok legyenek kötelezettek tevékenységükről a szabályozó és felügyeleti szerveknek teljes körű információval szolgálniuk.

20. A polgárok által 2007-ben benyújtott petíciók (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk David Hammersteinnek a Petíciós Bizottság nevében készített jelentése (A6-0336/2008) a Petíciós Bizottság 2007-es parlamenti évi tanácskozásairól (2008/2028(INI)).

David Hammerstein, előadó. – (ES) Elnök asszony, szeretném a Petíciós Bizottság minden tagjának, de különösen az összes árnyék-előadónak, és elnökünknek, Marcin Libickinek megköszönni együttműködését, petíciókkal kapcsolatos mindennapi munkáját.

Minden korábbinál nagyobb szükségünk van a polgárok beadványaira, hogy Európát közelítsük a valós élethez, a napi problémákhoz. Mind nagyobb szükségünk van a petíciókra a közösségi jog érvényesülésének és végrehajtásának biztosításához.

Szükségünk van e beadványokra, hogy kézzel fogható bizonyítékát adhassuk annak, Európa nem valami elvont építmény, hanem valami olyan, amely mindenki életére kihatással van, másrészt pedig, magunk pedig képesek vagyunk párbeszédet folytatni polgárok ezreivel.

Sikereink voltak e téren. 2007-ben a Petíciós Bizottság kétszer annyi beadványt kapott, mint 2006-ban. Ez a siker munkánkat tükrözi. Ez olyan siker, amely általában is kijelöli az utat az európai intézmények számára.

A bizottság által tanulmányozott petíciók legnagyobb számban hazámból, Spanyolországból érkeztek. Az Európai Unió környezetére vonatkozó beadványoknak pedig harmada származik hazámból. Ez jelzi, hogy a spanyolok bizalommal viseltetnek az európai intézmények, valamint a mi spanyolországi munkánkat illetően is. Növekvő számban kapunk petíciókat az új tagállamokból, így Romániából és Lengyelországból is.

A Petíciók Bizottságának sikere, és a beérkező petíciók számának alakulása bizonyos adminisztratív és politikai gondokat is magával hoz. A Bizottságnak nincsenek forrásai. Míg az esetek száma folyamatosan emelkedik, ugyanazon számú embert foglalkoztatunk a Titkárságon, de ugyanilyen létszámmal dolgoznak az Európai Bizottságban is a beadványok feldolgozásán.

Az intézményeknek érzékenyen kell reagálniuk a polgárok gondjaira. Megfelelő forrásokra van szükségünk ahhoz, hogy a beadványokat gyorsan és megfelelő módon dolgozhassuk fel. Esetenként a petíciók feldolgozása évekig eltart. Amennyiben pedig a petíciókat nem kezeljük, akkor azok időszerűségüket veszítik, az európai intézmények közbeavatkozásra képtelenné válnak.

Néha az Európai Bizottság részéről hiányzik a beadványok magas szintű jogi és közigazgatási kezeléséhez szükséges gondosság. Igen, akadnak petíciók, amelyek irritálják a hatalmasokat. Igen, akadnak petíciók, amelyek zavarják a hatóságokat. Igen, vannak beadványok, amelyek kellemetlenek, mert polgárok százait vagy ezreit vonzák az Európai Parlamenthez. Mégis, ez az a módszer, amellyel Európa megerősíthető.

A múlt évben hat tényfeltáró utat tettünk, Német-, Spanyol-, Ír-, Lengyel-, és Franciaországba, valamint Ciprusra. Mindegyikről jelentés készült. Különös figyelmet szenteltünk azoknak a beadványoknak, amelyek a polgároknak a környezettel és annak védelmével kapcsolatos aggodalmait érintették, valamint a vízzel, tulajdonjogokkal és kisebbségi jogokkal kapcsolatos irányelveket érintő petícióknak.

A petíciókra adandó válaszok elkészítésének felgyorsítása érdekében, különböző módon erősítettük együttműködésünket a Bizottsággal, az ombudsmannel, és olyan intézményekkel, mint a SOLVIT.

A petíciók gyakran igényelnek bíróságon kívüli közvetítést, és nem elegendő az, hogy az ügyet az európai bíróságok elé utaljuk.

Az elmúlt 2007-es esztendőnek, de a megelőző időszaknak is egyik legfontosabb esetét a Via Balticához, egy közösségi jog által védett területen átmenő úthoz kapcsolódó beadvány jelentette. Az Európai Bizottság és az Európai Bíróság példamutatóan lépett fel, hogy megakadályozza a környezet visszafordíthatatlan károsodását.

Az egyéb, nagyon fontos esetek között szerepelt – és ennek kapcsán szeretnék köszönetet mondani a körünkben lévő McCreevy biztos urnak – a valenciai városfejlesztési törvény, amelynél McCreevy úr és csapata, hatékonyan lépett fel a közbeszerzési irányelv védelmében. Ugyancsak megemlíthető a franciaországi Equitable Life, illetve Loiret-ügy, valamint a vízminőség védelme, vagy Németországból, a gyermekelhelyezés kényes témája.

A most előttünk fekvő beadványok között szerepel az egyetlen székhellyel bíró Európai Parlament kérdése, amelynek beadványát másfél millióan írták alá. Mi a petíció feldolgozásának engedélyezését igényeljük, de ezt a Parlament Elnöksége nem adta ki.

Végül, a jelentésben felvetünk néhány javaslatot, így a Petíciós Bizottság nevének módosítását „A Polgárok Petícióinak Bizottsága” névre. Ezzel egyértelműsíténénk e bizottsággal összefüggésben az európai polgárok meghatározó voltát és szerepét. Hasonló céllal igényeljük a Parlament minden oldalról történő felnyitását az internet révén, illetve a parlamenti web-rendszer interoperabilitását. A web-rendszer ugyanis jelenlegi formájában ezeket, ha nem milliókat tart távol a Parlamentiől, amennyiben nem rendelkeznek a web-rendszerhez hozzáférést engedélyező szoftverrel. Ahhoz a webhez, amelyen keresztül most, a Parlament előtt elmondott beszédem is sugárzásra kerül.

ELNÖKÖL: MAREK SIWIEC

Aelnök

Charlie McCreevy, bizottsági tag. – Elnök úr, kollégám, Margot Wallström helyett veszek részt e vitában.

A Petíciós Bizottság munkája sajátos módon nyújt bepillantást a polgároknak európai ügyekkel kapcsolatos aggodalmaiba és panaszaiba. A beadványok számos politikai területet lefednek, bár leggyakrabban a földhasználat alakításával, és a környezetvédelemmel kapcsolatos kérdések merülnek fel. E kérdések minden tagországra, azok polgári társadalmának igen eltérő rétegeire kiterjednek, az egyes polgároktól egészen soknemzetiségű NGO-kig. Előadójuknak igaza van, ha kiemeli az évente kapott, ezernyi vagy annál is több petíció által igazolt munkájuk jelentőségét.

A jelentésnek és az állásfoglalásnak két elemével foglalkoznék külön is. Az egyik a közelmúltban bevezetett, a panaszok helyszínén lebonyolított bizottsági szemle, amely tekintélyes mértékben magára vonhatja a

média figyelmét, és kétségkívül fokozhatja munkájuk láthatóságát. Ezek a szemlék, túl a sajtó- és média megjelenítésen, elősegítik sokatmondó, számomra magas színvonalúnak mutakozó jelentések elkészítését. Úgy vélem, e jelentések igen fontos elemei munkájuk dokumentálásának, és széleskörű publicitást érdemelnek. Ezek a szemlék komoly idő- és forrásigénnyel bírnak, de meggyőződésem, hogy megérdemlik a befektetést.

A másik felvetni kívánt pont már inkább a jövőhöz köthető. Szeretném Önöket ismét arról biztosítani, hogy a Bizottság és a Parlament közötti lehető legjobb összhangra törekszünk. Ez az együttműködés egymást erősítő jellegű. A kooperáció gyakorlata belénk neveli majd a jobb információcserét, majd annak következtében polgáraink még teljesebb szolgálatát. A petíciós gyakorlatban a jelentésben is leírt, közelmúltban megövekedett leterheltség, még inkább megköveteli a hatékony és hatásos intézményközi együttműködést. Szeretném, ha tudnák, mi mindent megteszünk ennek érdekében.

Simon Busuttil, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (MT) Köszönöm Elnök úr! Szeretném azzal kezdeni, gratulálok az előadónak, Hammerstein úrnak az általa megszövegezett jelentés, és elvégzett munkája okán. A legutóbbi, uniós szinten végzett Eurobarometer felmérés szerint, az állampolgárok által legmegbízhatóbbnak ítélt közösségi intézmény az Európai Parlament. A polgárok 52 %-a bíz az EP-ben. Ez magasabb annál, mint ahányan az Európai Bizottságban bíznak (47 %), magasabb a nemzeti parlamentben bízókénál (az mindössze 34 %), és magasabb annál, mint ahányan a nemzeti kormányokban bíznak (a polgárok mindössze 32 %-a tesz így). Úgy gondolom, emelnünk kell az Európai Parlamentbe vetett bizalom szintjét. Igen, az Európai Parlamentben bíznak a legtöbben, de ez abból is fakadhat, hogy annak tagjait a polgárok közvetlenül választják. De fakad abból is, hogy a Szerződés elismeri a polgárok jogát panasz megtételére, petícióiknak kivizsgálás céljából a Parlamenthez történő benyújtására. Lényegében ezt a tevékenységet végzi el a Petíciós Bizottság. Tehát ez egy nagyon fontos bizottság, hiszen ezen keresztül hallatszik a polgárok hangja, és ez a 20 parlamenti bizottság közül az, amely legközelebb áll a polgárokhoz. Mit tehetünk a helyzet további javítása érdekében? Azt gondolom, hogy még erőteljesebben tudatosítanunk kell a polgároknak e bizottság létét, és az ő petíciós lehetőségeiket. Itt, nem értek egyet az előadóval, hogy megfelelő a bizottság ismertsége. Úgy vélem, hogy 1500 beadvány túlságosan is kevés ahhoz képest, hogy egy félmilliárdos földrészt képviselünk. Tovább kell tehát ismertségünkön javítani, és tudatosítsuk a polgároknak, hogy van lehetőségük panaszok beterjesztésére, petíció benyújtására. További egyszerűsítésekre van szükség a polgárok panaszai benyújtásának megkönnyítésére. Ezért is kérjük fel e jelentésben az Európai Parlament főtitkárát, folytasson tárgyalásokat az Európai Bizottsággal a beadványozási eljárás egyszerűsítéséről. Nagyobb hatékonyságot is akarunk, hiszen szerintünk túl sokat késik a panaszok kezelése. A legkézenfekvőbb kérdést tekintve: három hónapig tart, hogy nyilvántartásba vegyünk a polgárok petícióit vagy panaszait. Ez a késedelem elfogadhatatlan. Végül, hatékonyabb gyógymódokra is szükségünk van. Azt kívánjuk, hogy legyen még erőteljesebb együttműködés bármiféle jogi eljárást megelőzően, továbbá a nemzeti képviselők is legyenek jelen a polgárok panaszainak meghallgatásakor. Köszönöm.

Victor Boştinaru, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak kitűnő munkájáért, és konkrét javaslataiért. Az előttünk fekvő szöveg igazolja, hogy e jelentést többnek kell tekintenünk a Petíciós Bizottság 2007. évi főbb tevékenysége szimpla számbavételénél.

Örülök, hogy a jelentésben szerepelnek azok a pontok, amelyekhez magunk ragaszkodtunk. A petíciók célja az, hogy fényt derítsenek a közösségi jogszabályok hibáira, vagy végrehajtási hiányosságaira. A petíciókkal válik biztosítottá, hogy a polgárok élhetnek az Európai Unió által reájuk testált jogokkal. Nem tehetem meg azonban, hogy ne osszam meg Önökkel gondolatomat, hogy ez az egyedülálló intézményi eszköz nem mindenkor hatékony, vagy legalábbis nem annyira, amennyire lehetne, vagy lennie kellene. Előadóként Hammerstein úr helyesen mutatott rá néhány fogyatékosra és hiányosságra, amelyekkel foglalkoznunk kell.

Először, nehezen vitatható, hogy a bizottság elé kerülő petíciók száma folyamatosan emelkedik. A petíciók benyújtóinak néha nagyon sokáig kell várni arra, hogy választ kapjanak, vagy érzékelhessék az eljárások hatását. Azon eszközök, amelyekkel a tagállamokra nyomást lehet gyakorolni, nem mindenkor kielégítők. Elgondolkodom azon, mit is kell tennünk, hogy hatékonyabbak legyünk. Miként biztosíthatunk nagyobb hatékonyságot, megfelelőbb válaszokat? Jobb szabályozásra és szigorúbb időkeretekre van szükség. Ki kell szélesítenünk a bizottság saját, önálló vizsgálódási képességeit, és ehhez több forrásra, a titkárságot illetően nagyobb jogi szakértelemre van szükségünk. A petíciót benyújtók száma folyamatosan növekszik. Ez jelenti az európai emberek hangját, és nem tehetjük meg, hogy e hangokat figyelmen kívül hagyjuk!

Másodszor, a nemzeti hatóságokkal fenntartott kommunikáció intézményes csatornáit nem működnek jól. Tekintélyes azon petíciók száma, amelyeket el kell utasítanunk. További koordinációs struktúrát kell kialakítanunk a nemzeti parlamenti és a kormányzati szintű illetékes hatóságokkal.

Ismét gratulálok az előadónak munkájáért, és köszönöm neki, valamint a többi képviselőcsoportból származó kollégának, az értékes együttműködést. A petíciók a jogaikért, az európai jogaikért küzdő polgárokról szólnak. Itt kell lennünk, és készen kell állnunk védelmükre! Ez a bizottság intézményi szerepe, de egyben kötelessége is. Ez az, amivel az európai polgároknak tartozunk. Meggyőződéseim, egyetértésem velem, nincs máskor jobb ideje annak, hogy igazoljuk elkötelezettségünket elvárásaik teljesítését illetően.

Biztos úr, ez a bizottság nemcsak a láthatóságról, az európai média előtti hatékonyabb bemutatkozásról szól. Szeretnék itt utalni – mégha nem is kapcsolódik a 2007. évi jelentéshez – arra a nagyon sikeres fellépésre, amikor a Petíciós Bizottság és az Európai Bizottság tagja, Kovács László együttműködött az európai állampolgárok jogainak védelmében hazámban, Romániában. Szeretném ezt megköszönni neki.

Elnök. – Köszönöm. Sajnálom, de kifutottunk az időből.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, elsőként is, szeretném elmondani az előadónak, Hammerstein úrnak, hogy nagyszerű munkát végzett ennek az átfogó és tartalmas jelentésnek elkészítésével.

Nagyon szerettem volna a jelentésből kiolvasni azt, hogy míg más bizottságok komoly felelősséggel rendelkeznek a jogalkotás területein, a Petíciós Bizottság is képes igazolni azt, hogy szerepe, feladatai szintén alapvetők. Igen, teljes mértékben egyetértek ezzel a felfogással, és minden egyes bizottsági üléssel, amelyen részt veszek, ez még inkább meggyőződésemmé válik.

Ebben a Parlamentben elsődleges feladatunk a törvényhozás, de ahhoz, hogy jó törvényhozók legyünk, fontos, hogy tudatában legyünk törvényeink hatásának, hogy Parlamenten belüli erőfeszítéseink erősödjenek.

Véleményem szerint minden, ebből a Házból kiinduló jogalkotásnak valamilyen módon a polgárok életminőségét kell javítania. Mi a Petíciós Bizottságban azt látjuk, hogy ez nem mindenkor érvényesül. Gyakran előfordul, hogy a törvényeket nem tartják be, nem teljesítik, esetleg olyan különleges körülmények és helyzetek következtében, amelyekről a jogszabályok nem rendelkeznek. Úgy vélem, ezek hasznos leckék mindannyiunk számára, és oda kell figyelnünk, és cselekednünk kell ezek kapcsán.

Számomra a jelentés központi kérdése az, hogy miként válaszol a bizottság a polgároknak. Amint korábban ezt kifejtettem, a hatékony válaszadáshoz az kell, hogy beleéljük magunkat a petíciót benyújtó helyzetébe. Utóbbiak egy hatalmas intézményhez fordulnak beadványukkal. Gyakran minden jogi vagy politikai ismeret nélkül. Gyakran eltévednek a bürokrácia útvesztőiben, és valószínűsíthetően zavarba jönnek attól a helyzettől, amiben magukat találják. Számos beadványozó számára mi jelentjük az utolsó mentsvárat, és létfontosságú, hogy problémáikra hatékonyan és hatásosan válaszoljunk.

Ez, véleményem szerint, azzal kezdődik, hogy adjunk világos, érthető tájékoztatást a polgároknak. És mi, az Európai Parlament képviselői, nem mindenkor bizonyulunk a legjobb ítéseknek. A polgárokból álló paneleknek kellene az általunk nyújtott információkat, az általunk kialakított website-okat, bármely kiadványunkat ellenőriznie.

Nagyon oda kell figyelnünk, hogy ne ígérjünk többet, mint amit teljesíteni is tudunk. Másként a polgárok teljesen összezavarodnak, és mindenért a brüsszeli bürokráciát teszik majd felelőssé.

Amikor az „ígéret” szót használom, a következőt értem alatta: meg kell értenünk, hogy a polgárok nincsenek tudatában a nemzeti hatóságok időhúzó magatartásának, nem ismerik a rendszer működését, és az a mi kötelességünk, hogy minderről tájékoztassuk őket. Kétségtelen, próbálkozhatunk, sőt, meg kell próbálnunk változásokat elérni – és e jelentés egyértelműen ezt teszi – de nem engedhetjük meg, hogy a polgárok két fél közé kerüljenek, mint a hús a szendvicsben.

Amikor pedig majd a polgárok jó, pontos információval rendelkeznek, és tudatában lesznek cselekvési lehetőségeiknek, akkor biztosíthatjuk igazán számukra a szükséges szolgáltatást. E jelentésben részletesen megfogalmazódnak az igények: elegendő források kellenek, hogy a titkárság időben válaszolhasson a petíciókra; a Tanács és a tagállamok részvétele legyen markánsabb, valamint valósuljon meg a maximális koordináció az ombudsmannal és a SOLVIT-tel.

Mindenekelőtt azonban, ez a jelentés azt is egyértelműen megfogalmazza, hogy a rendszerbeli gyengeségeket folyamatosan fel kell tárni. Ilyennek tekinthető az, ha a kérelmező nem juthat jogos kártalanításhoz, és amikor a tagállamok egészen addig késleltetik a jogalkalmazást, amíg nem áll küszöbön bírság kiszabása, és még ilyenkor is megkerülik a felelősséget a múltbeli szándékos törvénytértésért.

Nekünk, törvényhozóknak, a Bizottsággal közös felelősségünk, hogy ilyen esetekben fellépjünk.

Marcin Libicki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, elsőként is köszöntöm az előadót, David Hammersteint. Igen örülök annak, hogy Hammerstein úr készítette a jelentést. Ő a Petíciós Bizottság egyik legelkötelezettebb, legkiválóbb tagja. Olyan ember, akivel az elmúlt négy év során rendkívül élveztem az együttműködést. Szeretném üdvözölni a Petíciós Bizottság más tagjait is, és mindazokat, akik már felszólaltak, illetve fel kívánnak szólalni e téma kapcsán. Végül üdvözölöm a Petíciós Bizottság kiváló munkát végző titkárságát. Amint az a Hammerstein úr által beterjesztett jelentésből is látszik, a beadványok száma hatalmas mértékben megemelkedett. És ez az a munka, amely a titkárság vállait nyomja.

A Petíciós Bizottság igen különleges bizottság, hiszen – amint erre korábban történt utalás – más bizottságoktól eltérően viszonyul a törvénykezéshez. A bizottság elsődleges feladata az európai intézmények közötti kommunikáció megteremtése, különös tekintettel az Európai Parlament és a polgárok közti kötődésre. Amint arra Bussutíl úr emlékeztetett bennünket, az Európai Parlament felé hatalmas bizalom árad, és ez a bizalom – egyebek mellett – részben a bizottság munkájának is az eredménye. A jelzett 1.500 petíció nem pusztán 1.500 személyt jelent. Ezek mögött a beadványok mögött gyakran több százezer ember található. Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a Parlament egységes székhelye kérdésében egy millió fölött volt a petíciót aláírók száma. Ugyancsak meghaladta az egymilliót az aláírók száma az Istenre és a kereszténységre való utalás kérdésében az Alkotmányszerződés kapcsán. A barcelonai COPE rádióadó esetében 700.000-en írták alá az íveket. Tízezrek szignálták a beadványokat Spanyolországban az Equitable Life és a Lloydshoz kapcsolódó területrendezési tervekkel összefüggésben. Az európai polgárok milliói tudják, hogy a Petíciós Bizottság része az Európai Parlamentnek, és tudják azt is, hogy nagyon gyakran ez az utolsó lehetőség a jogorvoslatra. Sajnos, nincs több időm, hogy a témával foglalkozhassam. Még egyszer, szeretnék köszöneti mindenkit, aki közreműködött a Petíciós Bizottság kiváló munkájában.

Szeretném azt is elmondani, hogy az elnökök és a politikai frakciók konferenciája elutasította az európai ombudsman jelentését az Európai Csalás-elleni Hivatal helytelen irányítása témájában. Ez hatalmas szöveg!

A vezetők konferenciája ugyancsak elutasította az európai felbomlott családokból származó gyermekekkel szembeni megkülönböztetésről szóló, általunk csak Jugendamt-ként, Jugendamt-jelentésként említett dokumentumot. Ez a jelentés azt a megkülönböztetést vizsgálta, amely olyan felbomlott családokból származó gyermekeket érintett, ahol az egyik fél német, a másik más nemzetiségű volt. Igen sajnálom, hogy a vezetők konferenciája nem segítette azokat a polgárokat, akik az Európai Parlamenttől vártak segítséget.

Elnök. – Elnök úr, tekintse ezt elismerésünk szerény, jelképes megnyilvánulásának kitűnő munkájáért. Most a vita folytatódik.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, most mint a bizottsághoz nem tartozó képviselő szólok fel. A petíciók az európai lakosság közvetlen megszólalását teszik lehetővé. Akkor, amikor számos tagállamban az euroszkepticizmus erősödik, ezt a tényt magam igen helyesnek és fontosnak ítélem.

A beadványokat komolyan kezelik, visszaigazolják. Ez tükröződik a petíciók számának emelkedésében. Ennél fogva alapvető, hogy minden, a petíciókban érintett ügy megfelelő kezelésben részesüljön, és így az Európai Parlament intézményei felé irányuló közbizalom fennmaradjon. Szigorúan őrködnünk kell előlött.

Hadd említsek három példát. Elsőként, az Európai Parlament egységes székhelyéről szóló petíciót rengeteg ember írta alá. De úgy tűnik, hogy a világos válaszhoz vezető őszinte vita megrendezése ellenállásba ütközik. Pedig a közvélemény megérdemli a választ, amelyet nekünk meg is kell adnunk.

Második példám a Via Baltica expresszvasút projekt, annak összes kapcsolódó környezetvédelmi problémájával. Ebben az esetben kielégítő válasz született, amelyet a petíciót benyújtók illendően elismertek.

Harmadik példám azt idézi fel, hogy a petíciók esetenként olyan célkitűzésekhez kapcsolódnak, amelyet az Európai Unió ugyan maga elő tűz, de a későbbiekben nem valósít meg. Erre példám a nyitott parlamentre utaló kezdeményezés. A petíció azt célozza, hogy ne kelljen az embereknek egy speciális számítógépes programot megvásárolni ahhoz, hogy elérhessék az Európai Parlamentből sugárzott anyagokat, és csupán a program-engedélyezte formátumban tudjanak azokra reagálni. A nyitott parlament nyílt szabványokat is jelent. Itt kötelezettségünk van, és cselekednünk kell.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én a Petíciós Bizottságot a Parlament legfontosabb szervének tekintem. Olyan fórum az, ahol a polgárok azt tudathatják velünk, hogy az egyéb bizottságok által kezelt sok törvény miként érinti, vagy nem érinti őket. Az ilyen visszajelzések nélkül légtüres térben érezhetnénk magunkat. Viszont azzal együtt, hogy a bizottság az európai polgárok érdekeit védi,

valami lényeges hiányzik az eljárási folyamatokból. És ez nem más, mint a Tanács, és a tagállamok állandó képviselőinek jelenléte. Miként is közvetíthetünk egy vitában a polgárok és azok országa között, ha az adott ország nem vesz részt a Petíciós Bizottság ülésein?

Írország polgárai három beadvánnyal is megkeresték a Petíciós Bizottságot legértékesebb és legkényesebb régészeti területünkkel, Tarával, a Főkirályok és Szent Patrick Otthonával kapcsolatban. A Petíciós Bizottság igen lelkiismeretesen válaszolt a petíciókra: elrendelte a rombolások leállítását, és felszólította a Bizottságot, hogy képviselje ezt az ügyet az ír hatóságok felé. Mégsem történt semmi. A rombolás ma már szinte teljes. Rövidesen a Főkirályok Otthona egykori helyén díjbeszedő kapu áll. Az írek, érthetően, nem képesek túltenni magukat kiábrándultságukon.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, vegyes érzelmekkel olvastam a Petíciós Bizottság 2007. évi jelentését. Az egyik oldalon kedvező érzelmeket váltott ki bennem, hogy elismert polgáraink azon jogos elvárása, hogy minden törvény szabályosan kerüljön végrehajtásra. Hiszen, semmi gondom azzal, hogy az emberek valamely szervezethez, így az Európai Parlamenthez is fordulnak a hivatkozott jogok végrehajtása érdekében, ha erre a nemzeti vagy helyi hatóságok nem hajlandók. A 2007-es jelentés tele van esetekkel, amikor a Petíciós Bizottság, igen helyesen, a megfelelő lépéseket megtette.

Érzelveim azonban vegyesek, mert a másik oldalon egyre óvatosabbá válok és mind jobban aggódom az európai jogokkal való visszaélés miatt. Amiatt, hogy mind erőteljesebb az európai szintű beleszólás és beavatkozás olyan ügyekbe, amelyek – tudomásom szerint – megkérdőjelezhetetlenül a szubszidiaritás fogalmi körébe tartoznak, és amelyeket a tagállamokra kellene hagyni. Saját térségemben, Flandriában például, mind erőteljesebben megtapasztaljuk az európai beavatkozást a bennünket kiemelten foglalkoztató kérdésekbe. Így, elsőként is gondolok holland nyelvünk, kultúránk, identitásunk védelmére fővárosunkban, Brüsszelben, Flandria területére Brüsszel körül, valamint a *Vlaamse Randen*. Azt látjuk, hogy az ügygel minimális ismeretekkel rendelkező eurokraták foglalkoznak, ők papolnak nekünk, és végtelenül általánosító módon adnak tanácsot, hogy mit is tegyünk. Ez rendkívül felbőszít bennünket. Ez a helyzet elfogadhatatlan.

Látom azt is, hogy a jelentés ismétlődően utalást tesz a Lisszaboni Szerződésben meghatározott eljárásokra. Újra ki kell emelnem, hogy az írországi „nemleges” szavazást követően a Lisszaboni Szerződés politikailag és jogilag egy döglött kacsá. Nekünk, itt a Petíciós Bizottságban, talán még inkább, mint bármely más képviselőnek a Házban, tiszteletben kell tartanunk a jogi realitásokat és egy nép demokratikusan hallatott szavát. Ebben az esetben Írország népének hangját, mely nép a történelmi személtárába sülyesztette a Lisszaboni Szerződést.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, tisztelt képviselőtársam, Hammerstein úr, mindenkor szem előtt tartja a polgárokat foglalkoztató kérdéseket, és ezt személyesen is megtapasztalhattam a Petíciós Bizottság ülésein. Ugyanezt az érzékenységet tanúsítja abban a jelentésben, amelyben a Petíciós Bizottság munkáját törekszik bemutatni. Merem állítani, hogy itt egy úttörő jelentéssel van dolgunk, mert ez eltér az eddig évente előterjesztettektől. Ez a jelentés megkísérel bemutatni néhány, a bizottság által kezelt esetet. E megközelítés célja persze az, hogy előmozdítsa a Petíciós Bizottság munkájának hatékonysága növelését, hogy megfelelhessünk az európai polgárok elvárásainak. Ez a magatartás fokozni akarja a polgárok bizalmát ügyeik kezelésének mikéntjét illetően, és hogy igenis különbség tehető az Európai Parlamenthez való petíció-benyújtás, illetve az Európai Bizottságnál és más testületeknél való panasztételi jog között.

Nagyon fontos, hogy a polgárok megértsék az eljárások közti különbségeket. Mi nem több petíciót akarunk. Olyan beadványok kellenek, amelyek érdemi kérdéseket vetnek fel, de nem politizálnak. Ugyanakkor feddhetetlen titkárságra is szükségünk van. Olyanra, amely nem keveredik politikai polémikába, amely nem az adott ország politikai fejleményeinek fényében dönt a petíciós eljárásokról.

Hasonló módon, a bírósági határozatoknál sem szeretnénk, ha a Petíciós Bizottság a jogi folyamatokba bonyolódna. Igenis, tartsa tiszteletben az Európai Bíróság döntéseit. Magunk semmi hasznát nem láttuk annak, hogy a bizottsági tagok számát 25-ről 40-re emeltük. Nézzék a szavazási eredményeket! Hányan is szavaznak? A létszám sohasem éri el a 25-öt, a Bizottság eredeti létszámát.

A nem hivatalos eljárások értékes csatornát képeznek a polgárok számára, és szerencsére a belső piaci ügyek kezelésére itt van a SOLVIT is, amely eszközt a polgároknak jobban ki kellene használni. Mindenekfelett, mindent átláthatóan, független módon kell lefolytatnunk, hogy megfelelhessünk feladatainknak.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). - (PL) Elnök úr, 2007-ben az Európai Parlamentbe 1.500 petíció érkezett. Ez 50 %-kal több, mint amit a megelőző évben kaptunk. Ez egyértelműen jelzi, a lakosság körén belül markánsabban tudatosult, hogy európai szinten is számon kérhetik jogait.

Több mint 500 petíció került a Petíciós Bizottság elé. 159 a petíciót benyújtó jelenlétében került kivizsgálásra. Ezentúl, 2007-ben 6 tényfeltáró látogatásra került sor Német-, Spanyol-, Ír-, Lengyel és Franciaországba, illetve Ciprusra. Ezek révén ajánlások születtek valamennyi érdekelt fél számára.

Beadványaikból kitűnően, az uniós polgárok aggodalma többnyire olyan kérdésekhez kötődik, mint környezetünk, annak védelme, a tulajdonjogok, a mozgás szabadsága, és a foglalkoztatási jogok, a szakképesítések elismerése, és a megkülönböztetés. A petíciók benyújtásának gyakorlata kedvezően befolyásolhatja a jogalkotás helyes gyakorlatát, különösen olyan területek beazonosítása révén, amelyeken – mint arra a beadványozók felhívják a figyelmet – az európai uniós jog gyenge, vagy nem elég hatékony. Ezért az illetékes jogi bizottságoknak új vagy korszerűsített jogtételek előkészítésekor vagy kitárgyalásakor külön figyelmet kellene fordítani a petíciókban megfogalmazott problémákra.

Miután a tagországoknál nem mindenkor érzékelhető a politikai szándék, hogy érdemi megoldásokkal kezeljék a petíciókban megfogalmazott problémákat, a Petíciós Bizottságnak saját tevékenységének még hatékonyabbá tétele révén kell a polgárok eredményesebb kiszolgálására, elvárásai teljesítésére törekednie. Jobb intézményközi koordinációval fel kell gyorsítani a panaszok kivizsgálását, meg kell erősíteni azt a rendszert, amelynek révén a befogadhatatlannak ítélt beadványok visszajutnak a nemzeti hatóságokhoz. Az a tény, hogy a Petíciós Bizottság hatékonyan végzi munkáját, egyértelmű jelzést küld a polgároknak, hogy megalapozott igényeik hatékonyan kivizsgálásra kerülnek. Ez pedig érdemi kapcsolatot teremt a polgárok és az Európai Unió között.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Elnök úr, ez a jelentés a Petíciós Bizottság állandó feladatairól és működéséről szóló dokumentumok egy újabb példánya. Az igazság az, hogy el kell ismernünk – jelentésről jelentésre – a Petíciós Bizottságról és az európai ombudsmanról mind inkább bebizonyosodik az, hogy kiváló eszközt jelentenek a polgárok számára, amelynek felhasználásával utóbbiak kimutathatják az európai jog helytelen alkalmazását, és igényelhetik e helyzetek orvoslását. Meghatározó jelentőségű tehát, hogy javaslatainkkal továbbra is vezető szerephez juttassuk az európai polgárokat. Még akkor is, ha esetenként az ügyek nem mennek olyan flottul, mint kellene.

Néha, és az utóbbi időkben különösen gyakran, példákat találunk arra – és itt be kell vallanom, hogy ebben legalább annyira bűnös vagyok, mint bárki más –, hogy az EP-képviselők, és azok nemzeti, vagy helyi szintű vitái kiemelkedő szerephez, túlságosan is nagy befolyáshoz jutnak olyan folyamatokban, amelyeknél a nemzeti korrekciós eljárások letérnek a kijelölt útról. Ezzel az a hamis képzet keletkezik a polgároknak, hogy az Európai Unió képes mindent megoldani. Ez veti fel azt az igényt, hogy biztosítandó minden állami, helyi, regionális vagy akár európai szintű testület kötelezettségeinek teljesítését, támasszuk alá példákkal a szubszidiaritás elvének kiemelkedő jelentőségét.

Szeretném tehát, ha a polgárok visszazereznék vezető szerepüket. Ennek eléréséhez, persze mélyebb és kiterjedtebb tájékoztatást kell nyújtani az összes petíció-benyújtási lehetőségről. Egyáltalán arról a tényről, hogy ilyen lehetőség létezik; hogy ma több petíciót nyújtanak be, mint bármikor korábban. Tájékoztatást kell adni arról, hogy az egyéb segítőeszközök – érvényesüljenek bár helyi, regionális vagy nemzeti szinten – miként működnek. Mindezt úgy kell megvalósítani, hogy bebizonyosodjék, az Európai Parlamenthez fordulás, a petíció beadása valóban megfelelő és hatékony eszköz, olyan, amely végül is nem okoz csalódottságot.

Szerintem, ellentmondások jelentkeznek az előadó által beterveztett némely javaslat között. Azt halljuk, hogy a források elégtelenek, késedelmesek az eljárások, mismásoló válaszok születtek, duplikációk fordulnak elő. Mégis, például, a javaslatok azt tartalmazzák, hogy a beadványok nyilvántartásba vételét adjuk át a Titkárságnak. Én úgy vélem, hogy ezzel lefokoznánk a beadványokat és ...

Elnök. – Jelenleg senki nincs a szótkérők listáján. A szabály az szabály. Tehát befejezheti felszólalását!

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Köszönöm, Elnök úr! Amennyiben ez a rugalmasság újabb megnyilvánulása, akkor hálás vagyok ezért Önnek.

Tehát úgy hiszem, hogy a petíciók nyilvántartását az Elnökségnél kell tartanunk. Szerintem, a beadványok státuszát nem alacsonyíthatjuk le. Emellett a nyilvántartásnak az Elnökségnél való elhelyezése – miután ezzel feloldódnak a petíciós bizottsági korlátok – lehetővé teszi, sőt, megteremti a Házon belül a petíciók láthatóságát.

Ugyancsak aggaszt, és szeretném hallani a Bizottság – tehát az itt lévő McCreevy úr – véleményét a bűnvádi eljárásnak az előadó által javasolt felülvizsgálatáról. Szeretném, ha némi eligazítást adna e kérdésben.

Végül, ugyancsak aggodalommal tölt el a vitában érintett tényfeltárás és perdöntő bizonyíték szerepe. Úgy hiszem, Petíciós Bizottságunk szerepe és kötelezettsége arra terjed ki, hogy megőrizze a politikusok és polgárok jogát annak igénylésére, hogy más erők, más intézmények úgy működjenek, ahogy kell.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szimplán, szeretném megköszönni Hammerstein úrnak a jelentést, valamint a bizottsági elnöknek, Libicki úrnak, és az alelnököknek mindazt a munkát, amelyet velünk együttműködve az elmúlt években végeztek. Reménykedem abban, hogy ennek a kooperációnak szelleme a jogalkotási időszak végéig fennmarad.

David Hammerstein, előadó. – (ES) Elnök úr, köszönöm a kiegészítő gondolatokat, amelyeket a jelentésbe törekedtem is beépíteni.

Az eljárások lassúságára vonatkozó megjegyzések figyelmet érdemelnek. A késedelem egyik oka, a petíciók nyilvántartása. Nem magyarázható meg, egy petíciót benyújtónak miért kell három-négy hónapot várnia pusztán arra, hogy beadványát egy számmal lássák el. Pedig e szám indokolja, hogy a beadványokat Brüsszelbe továbbítsák az Elnökség közreműködésével, majd a Petíciós Bizottság titkárságának segítségével nyilvántartásba vegyék azokat. Ennek során a beadványok semmilyen formában nem értékelődnek le.

Több észrevétel hangzott el a közösségi jog hiányos végrehajtásával vagy be nem tartásával összefüggésben. Magunk, a Petíciós Bizottságon belül figyelemmel kísérjük ezeket az eseteket, de semmiképpen nem tekintjük feladatunknak a beavatkozást. Az a tény, hogy a bizottság elnöke, egy lengyel, felkeresi Spanyolországot, nem tekinthető beavatkozásnak. Ez az európai joghoz illeszkedik.

A Petíciós Bizottság felajánlja a polgároknak, hogy amikor jogorvoslati lehetőségeiket hazájukban már kimerítették, a közösségi jogra támaszkodjanak. Nem gondolom, hogy bármely ügyünkben politikai ráhatás érvényesült volna. Semmiképpen, semelyikben. A Petíciós Bizottság elé került ügyek közül azok bizonyultak fajsúlyosabbaknak, amelyeknél a közösségi jog folyamatos, éveken keresztül történő megsértése volt tapasztalható, és ezért az ügyek a megfelelő helyre, a Petíciós Bizottság elé kerültek.

A Petíciós Bizottság titkárságának forrásai fontosak a szerv autonómiájának és függetlenségének fenntartásához. A helyzet illusztrálására említem példaként: ha magunk arra az álláspontra helyezkedünk, hogy valamely, a Parlament, a Tanács és a Bizottság által nem működtethető számítógépes szolgáltatás közbeszerzési eljárása helytelen, miként is kérhetnénk ki az Európai Bizottság saját beszerzési módszereivel kapcsolatos állásfoglalását, ha nem rendelkezünk az autonóm, független vizsgálatok lefolytatásához szükséges eszközökkel? Egész egyszerűen, sehogy.

Ezért van szükség nagyobb képességekre. A Petíciós Bizottság valamennyi tagja számára nyilvánvaló, hogy a Titkárság túlságosan leterhelt, és több forrásra van szüksége.

Elnök. – A vita berekesztésre kerül.

A szavazásra kedden, 2008. szeptember 23-án kerül sor.

21. A kreativitás és az innováció európai éve (2009) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Katerina Batzeli jelentése (A6-0319/2008) a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében, a kreativitás és innováció európai évéről (2009) szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2008)0159 - C6-0151/2008 - 2008/0064(COD)).

Katerina Batzeli, előadó. – (EL) Elnök úr, biztos úr, az a tény, hogy a jövő évet a kreativitás és innováció európai évének nyilvánítjuk, teljes összhangban áll az EU céljaival és prioritásaival, miszerint a 27-ek Európájának az európai tudásalapú társadalom létrehozása jelenti a kulcsot a globalizáció gazdasági és társadalmi kihívásaira. Ez a globalizáció a fejlődés középpontjába kizárólag a gazdaságot kívánja állítani, ami viszont sok esetben egyet jelent a nyereség jogtalan elosztásával.

Ahhoz, hogy a globalizáció olyan kiegyensúlyozott fejlődési politikává váljon, ami minden térség számára lehetővé teszi, hogy a vele járó gazdasági és társadalmi előnyöket élvezhesse, emberközpontúnak kell lennie. A világ minden részén, minden polgár számára egyenlő hozzáférési lehetőséget kell biztosítani.

Helyesen döntöttünk, amikor a 2009-es európai év kulcsfontosságú dimenziójaként az innováció és a kreativitás kombinációját fogadtuk el. Így a „tudásháromszög” által – oktatás, kutatás és innováció a kreativitással együtt – a polgár válik az uniós fejlődési modell központi pillérévé.

Ezen túlmenően, a döntés, hogy 2009 legyen a kreativitás és innováció éve, szakpolitikai értelemben egyértelműen a kultúrák közötti párbeszéd európai évének meghosszabbítását jelenti. Hadd tegyem hozzá, hogy az Ön részvételével Figel' úr, ez óriási sikernek bizonyul.

A tudás és a kreativitás mobilitása a nyílt kultúrák közötti párbeszéd szerves részét képezi. A párbeszéd célja, hogy egyszerre foglalkozzon a meglévő kulturális különbségekkel, az üzleti vállalkozások partnerségeivel, a szakmai együttműködéssel, a társadalmi konvergenciával és az uniós polgárok körében az oktatás szorosabb összehangolásával.

Ezért rendkívül fontos, hogy egyértelmű kötelezettségvállalás és mobilizáció legyen az összes szociális partner, kkv-k, oktatási és szakmai intézmények, valamint a közösségi, a nemzeti és a regionális hatóságok részéről.

A 2009-es európai év minden egyes tevékenységének fő hajtóerejét a nemzeti és európai szintű oktatási programok, az egész életen át tartó tanulás közösségi programjai, a Szociális Alap és a többi strukturális alap keretében megvalósuló képzéshez és oktatáshoz kapcsolódó tevékenységek, valamint az európai évbe bevont nemzeti oktatási programok fogják jelenteni.

Az európai év kiterjed a kultúra területeire, a kommunikációra, a munkaerő piacra, a fiatalokra, a nőkre, a bevándorlóakra, a helyi és regionális szervekre, a kulturális ágazatokra és a kkv-kre is.

Határozat született arról, hogy ennek a kooperációnak az alapját a meghatározott finanszírozású projektekkel rendelkező éves és többéves programok alkotják annak ellenére, hogy a Parlament azt szeretné, hogy a kultúrák közötti párbeszéd évéhez hasonlóan, az európai évnek is saját költségvetése legyen. A Parlament által tett módosítások egyértelműen biztosítani fogják, hogy ezt az európai évet elsősorban ne az egész életen át tartó tanulás közösségi programjainak, hanem az egyes programoknak és az ágazati tevékenységeknek a terhére finanszírozzák. Ezzel a javaslattal elérhető, hogy az innováció és a kreativitás nem terheli az oktatási programokat, ugyanakkor központi szerepet kapnak a közösségi politikákban.

Befejezésképpen, engedjék meg, hogy köszönetet mondjak a biztos úrnak, a Bizottság részlegeinek, a szlovén és a francia elnökségnek ezért a nyílt párbeszédért és együttműködésért.

Ján Figel', a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném hálámat kifejezni Batzeli asszonynak, a Kulturális és Oktatási Bizottságnak és minden képviselőnek támogatásukért és az eredeti szövegre vonatkozó módosításokért – és javításokért – melyek célja részben annak megerősítése, részben pedig a kreativitás és innováció európai évével kapcsolatos szempontok kihangsúlyozása.

A Bizottság, teljes mértékben támogatni tudja a szöveget a jelen formájában. Ez a kezdeményezés, válasz a Parlamentnek és a tagállamoknak a kultúra és az oktatás közötti kapcsolat erősítését célzó felhívásaira. Azzal, hogy a kreativitásra és az emberi tehetségre helyezi a hangsúlyt, a Bizottság azt kívánja kihangsúlyozni, hogy miközben a gazdag európai és világörökség megismerése révén inspirációt meríthetünk a múltból, a kultúrával való foglalkozásnak mindenekelőtt olyan élményt kell jelentenie, ami elősegíti az emberek veleszületett lehetőségének kibontakoztatását és biztosítja aktív részvételüket. A kreatív és innovációs képesség olyan egymással összekapcsolt kompetencia, amit az egész életen át tartó tanuláson keresztül a lehető legszélesebb körben kell előmozdítani.

Mindannyiunkban megvan a kreativitás és az innováció potenciálja, különböző tehetségekkel rendelkezünk, legyen szó hivatásos művésztől vagy amatőről, tanárokról vagy vállalkozókról, gazdag vagy szegény emberekről.

Ennek a potenciálnak az előmozdítása, segíthet a társadalmi kihívások megoldásában és Európa jövőjének alakításában egy globalizált világban, ahogy Batzeli asszony az imént mondta. Az európai év lehetőséget teremt annak a ténynek a kihangsúlyozására, hogy a Parlament a Tanáccsal és a tagállamokkal közösen az oktatás kiegyensúlyozott megközelítésére már elkészített egy chartát, az egész életen át tartó tanuláshoz szükséges kulcskompetenciákra tett ajánlás formájában. Ezt, 2006. decemberében fogadtuk el és ezt az iránymutatást fogjuk az egész év során követni. Ennek egyik legszembeötlőbb sajátossága, hogy a kompetenciát, mint „tudás, készség és szemlélet” határozza meg. Az európai évet elsősorban a szemlélet problematikájának kiemelésére kívánjuk felhasználni, mivel ezen kell Európának a legtöbbet dolgoznia.

Amikor kezdetben, informális alapon megvitattuk a Kulturális Bizottsággal a javasolt európai évet, Pack asszony azt hangsúlyozta, hogy ez egy európai sikertörténet és egy jó történet, amit a szavazók elé tárhatunk a választások évében – 2009-ben. Ennek ismeretében, felszólítom a Parlamentet és Önöket mind, hogy igazi

nagyköveti legyünk a kreativitásnak és az innovációnak – de ne csak 2009-ben, hanem az azt követő időszakban is.

Mihaela Popa, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (RO) Mint ahogy Önök is tudják, a Bizottság azon javaslata, hogy a 2009. évet a kreativitás és az innováció európai évévé nyilvánítsuk, része annak a kezdeményezésnek, hogy a különböző témák fontosságát úgy hangsúlyozzák, hogy egy-egy konkrét évhez kötik. Annak érdekében, hogy Európa megbirkózzon egy mobil Európával, hangsúlyt kell helyezni a kreativitásra és az innovációra. Azzal, hogy ezt a témát választják az európai évre, megteremti a lehetőséget annak, hogy a lakosságot tájékoztassák a területen szerzett legjobb gyakorlatokról és előmozdítsanak politikai vitákat.

A 2009-es európai év átfogó célja, hogy az egész életén át tartó tanuláson keresztül mindenki esetében támogassa a kreativitást, amely az innováció hajtóereje és a személyes, szakmai és szociális kompetenciák fejlesztésének kulcsfontosságú tényezője. A kreativitás és az innovációs képesség két olyan érték, amelyek használatuk során válnak egyre értékesebbé. Minél többször alkalmazzuk őket, annál hatékonyabbá válnak. Csúcsteljesítmény eléréséhez azonban kedvező körülmények között különleges figyelemre van szükség.

2009-ben minden tagállam számára fontos lesz, hogy a szubszidiaritás és az arányosság elvével összhangban előmozdítsa azokat a tevékenységeket, amelyek egyaránt érintik a fiatalokat, a férfiakat és a nőket is, mivel tudjuk, hogy a nők alulképviselték a tudományban és a kutatásban. Ezeknek a tevékenységeknek azokra a hátrányos helyzetűekre is ki kell terjednie, akikben a kreativitás komoly potenciálja rejlik.

Az Európai Néppárt támogatja az európai innovációt és prioritásként kezeli az Európai Innovációs és Technológiai Intézet létrehozását. Úgy gondoljuk azonban, hogy nem elég bízni az emberek veleszületett kreatív és innovatív képességében, tevékenységek és rendezvények megszervezésére van szükség. Ebben az összefüggésben támogatjuk az Európai Bizottsággal és Tanáccsal már megtárgyalt, a kreativitás és az innováció európai évéről szóló jelentéstervezet elfogadását. Ezen túlmenően, elengedhetetlen olyan nyomon követő intézkedések bevezetése, amelyek lehetővé teszik, hogy ezek az erőfeszítések az európai év után is folytatódjanak, és mint ahogy azt a biztos úr is mondta, nekünk, az Európai Parlament képviselőinek a kreativitás nagyköveteként kell fellépünk.

Christa Prets, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, miközben még tart a kultúrák közötti párbeszéd európai éve, mi a kreativitás és innováció európai évén gondolkodunk, ami helyes, mert a két téma kiegészíti egymást. Ez nagyon fontos, mivel, ahhoz hogy létrehozzuk, gyakoroljuk és életünk részévé tegyük a kultúrák közötti párbeszédet, komoly kreativitás és innováció szükséges. Itt az ideje a gyakorlati megvalósításnak, hogy aztán zökkenőmentesen térhessünk rá a következő évre és az új elvárásokra, mert a kreativitást az innováció hajtóerejének és a személyes, szakmai és szociális kompetenciák fejlesztésének kulcsfontosságú tényezőjének kell tekinteni.

Ebben az összefüggésben különös fontosságot kell tulajdonítani az egész életén át tartó tanulásnak. Európának kreatívabbá és innovatívabbá kell válnia ahhoz, hogy szembe tudjon nézni a globális verseny kihívásaival és képes legyen alkalmazkodni és reagálni a gyors technológiai változásokra és fejlődésre. Ezen a területen még mindig rengeteg a teendő. Ha megnézzük a kutatási és fejlesztési programot és költségvetést, amit minden egyes országnak biztosítani kellene, nevezetesen a GDP 3%-a, lehetetlen nem észrevenni, hogy még mindig messze vagyunk a céltól. Ha megnézzük más országokat, mint az Egyesült Államokat vagy Kínát, amelyek sokkal nagyobb összegeket fordítanak kutatásra és a fejlesztésre, láthatjuk, hogy hol vannak még itt Európában, kitöltendő űrök.

Nagyfokú kreativitás és innováció szükség a finanszírozási csomagok megszerzéséhez is. Ennek a programnak jól jött volna egy ilyen csomag. Sajnálatos módon, nem rendelkezett pénzügyi forrással. Így most a tagállamoknak – a szervezeteknek és intézményeknek – maguknak kell meghatározni a prioritásokat és azok finanszírozási módját és természetesen, nekik maguknak kell igénybe venni a megfelelő uniós támogatási programokat. Minden további innovációhoz és további tevékenységhez többletforrásra lett volna szükségünk. Ez elengedhetetlen lett volna.

Nagyon fontos az alkotóművészet és az iskolák és egyetemek közötti szoros kapcsolat kialakítása. Szükség van a művészet és a kultúra támogatására és ösztönzésére, ha azt akarjuk, hogy kreativitáshoz vezessen. Maga az elképzelés számos esetben megvan, de hiányzik a végrehajtásukhoz szükséges pénz. Fontos, hogy ne feledkezzünk meg a kultúrák közötti évével és a szabad mozgás évével kapcsolatos és a szorosan idekapcsolódó dolgok értékeléséről, azért hogy megtudjuk, hogy végeredményben milyen előnyöket is jelent a lakosság számára és hogyan tehetjük világossá és egyértelművé polgáraink számára azt, hogy végső soron ezek a prioritások, érezhető egyedi előnyöket eredményeznek számukra és az Európai Unió fejlődését is segítik.

Hannu Takkula, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, különleges örömmel tölt el, hogy a mai napon felszólalhatok, mivel a Parlament legjobb alelnöke, Marek Siwiec vezeti az ülést és a tiszteletreméltó Ján Figel' biztos úr is jelen van, és mivel a téma rendkívül érdekes: kreativitás és innováció; igaz, az ilyen témák megvitatása során, mindig fel lehet tenni azt a kérdést, hogy valójában mit is jelent a kreativitás és az innováció.

Gyakran csak olyan szavaknak tűnnek, amelyek mögött nincs sok tartalom. Ha válaszolnom kellene arra a kérdésre, hogy mit jelent a kreativitás, legalább egy választ ismerek, amit állítólag a finn zeneszerző Szibeliusz adott: azt gondolta, hogy a kreativitás az maga a fájdalom.

Természetesen Európában nem félünk a fájdalomtól, akkor ha hozzáadott értéket hoz létre, egy olyan dolgot ami előre visz bennünket, a nemzeteknek egy csoportját Európa egészében. Megítélésem szerint ez jelenti a legfőbb célját ennek az európai évnek: hozzáadott értékkel gyarapítani az európai realitást.

Hogyan tudjuk előmozdítani a kreativitást és az innovációt? Mint ahogy az elnök úr is tudja, Lengyelországban lesz az Európai Innovációs és Technológiai Intézet. Ezen a területen ez biztos, hogy olyan tényező lesz, ami különböző ösztönzők alkalmazásával, új hozzáadott érték és innováció létrehozására ösztönzi majd az Európai Unió tagállamait.

Tudjuk azonban, hogy az innováció és a kreativitás nem kormányhatározatokkal jön létre. Akármiről is határozunk itt, az nem határozatok eredményeként fog létrejönni. Erőforrásokra, az egyetemeken, az iskolákban és társadalmunk különböző ágazataiban megfelelő feltételekre van szükség ahhoz, hogy az emberek képesek legyenek új dolgok előállítására és a legjobb gyakorlatok kicserélésére koncentrálni és így képesek legyenek megszabadulni attól a sztereotíp gondolkodástól, ami meggátolja őket abban, hogy a dolgokat új módon közelítsék meg.

Úgy gondolom, ez egy nagy kihívás, mert tudjuk, hogy országainkban az oktatási intézmények, sok esetben a régmúltba visszanyúló hagyományokra épülve alakultak ki. Való igaz, hogy néhány tradíció már beágyazódott, de egy bizonyos mértékig szükség van a kérdések megvitatására és több szemszögből való megvizsgálására. Rá kell jönnünk, hogy csak akkor ha kritikusok vagyunk, ha ellenvéleményünk van és ha szembeszállunk a paradigmákkal és bizonyos „igazságokkal”, csak akkor sikerülhet új hozzáadott értéket létrehoznunk.

Tudom, hogy a biztos úr ösztönzi fogja majd a tagállamokat olyan nemzeti innovációs stratégiák kidolgozására, amikben megfogalmazzák, hogy milyen segítséget nyújtanak majd a diákoknak az új ötleteket kitalálásához, vagy milyen lehetőséget teremtenek az új gondolkodásmódra, kezdve a korai iskolás évektől egészen az egyetemi évekig az egész életen át tartó tanulásnak a programjára alapozva.

Ez egy fontos kérdés és úgy gondolom, hogy a legfőbb hozzájárulása ennek az európai évnek az lesz, hogy a kreativitás, az innováció és az új gondolkodásmód kerül a vita középpontjában. Ez talán innovációhoz és új hozzáadott értékhez vezethet, ami talán produktizációt eredményezhetnek, mivel a gazdaság fontos az Európai Unióban. Köszönöm, elnök úr.

Mieczysław Edmund Janowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos úr, Paul Gauguin azt mondta: „Ahhoz, hogy lássak, be kell csuknom a szemem”.

Jobban akarunk látni, jobban meg akarjuk érteni a dolgokat és jobban akarunk cselekedni. Fel kell ébresztenünk a bennünk szunnyadó készségeket és tehetséget.

Fontos, hogy felhasználjuk a kreativitásnak az európai társadalomban rejlő minden erejét ahhoz, hogy szembe tudjunk nézni a világ új kihívásaival. Mi, bolygónk népességének kevesebb mint 8%-át tesszük ki. A többi ember sem télen, vagy kevésbé tehetséges. Ezért, a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoport nevében, támogatni kívánom a kreativitás és innováció európai évének létrehozását.

Nem szeretném azonban, ha ez a tevékenység, csak magáért a tevékenység kedvéért lenne. Mindent el kell követnünk annak érdekében, hogy egyetlen olyan lehetőséget vagy képességet se szalasszunk el, amivel új és pozitív értékeket hozhatunk létre a legkülönbözőbb területeken: a technológiában, a vállalkozásban, a pénzügyekben valamint a szociális és egyéb területeken. Nem engedhetjük meg, hogy a több ezer tehetséges európainak, fiatalnak és idősnek, beleértve a fogyatékkal élőket is, kárba vesszen a szaktudása és a képessége. Mindent meg kell tennünk az innovatív megoldások bevezetéséhez szükséges eljárások egyszerűsítése érdekében. Használjuk fel e célból a 7-es célkitűzés alá tartozó keretprogramot!

Mikel Irujo Amezaga, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Először is gratulálni szeretnék a Bizottságnak a javaslatához, valamint Batzeli előadó asszonynak a jelentéshez, amit a Bizottságunk, a szokásos egy tagjának a kivételével, teljes egészében egyhangúlag támogatott.

Egyrészt, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy térségem, a Baszkföld, ebben az évben tartja az innováció évét. Ez, a 2007-ben jóváhagyott koncepciók alapján kerül megvalósításra és úgy gondolom, hogy ezek közülük legalább néhányat elég jól fel lehet használni.

Konkrétan, az egyik koncepció lehetne a kritikus és szabad gondolkodás előmozdítása a társadalomban. Az európai évnek tartalmaznia kellene legalább ezt a koncepciót. Gondolkodás, ami előreviszi a tudományos szellemet és ami kifejleszti az érvelés képességét, ami elősegíti a változást a térségünk szervezeteiben és intézményeiben és megkönnyíti szerepvállalásukat egy modern, támogató, nyílt és innovatív kontinens kialakításában.

Másrészt a kreativitás és az innováció évének ösztönöznie kell a nyílt innováció koncepcióját: az innovációét, ami mellett, hogy a belső adottságokon alapul, magába foglalja az összes lehetséges forrását – felhasználót, ellátót és hálózatokat - és ami a terméken és a technológián túlmenően, tartalmazza a szellemi és jellemzően olyan szempontokat, amelyek új érték létrehozásához vezetnek.

Hasonlóképpen, az európai évnek az innovációt minden területre el kell juttatnia: az innovációnak el kell jutnia minden egyes kormányhoz, és itt nem csak a tagállamok kormányaira gondolok, régiókhoz illetve nem állami szervekhez, amelyeknek bőségesen lesz mondanivalójuk év során. Kérem a Bizottságot, hogy róluk se feledkezzen meg.

Az innovációnak ki kell terjednie minden szervezetre és intézményre, legyen az állami vagy magán, profit vagy non-profit orientált, valamint az élet minden területére, és elsősorban a szociális innovációt és a környezet fenntarthatóságának támogatását szolgáló innovációt kell előmozdítania.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS úr

alelnök

Vladimír Železný, az IND/DEM képviselőcsoport részéről. – (CS) Elnök úr, engem egy volt kommunista országban választottak be az Európai Parlamentbe. Meglepő módon, itt az EU-ban ismét tapasztaljuk azokat a dolgokat, amikről azt gondoltuk, hogy már rég a múlté. Ez furcsa esete a *déjà vu*-nek. Hazámban, én végigéltem az egész kommunista korszakot, aminek során az életünket gondosan felosztották évekre, hónapokra, hetekre és napokra és ezek mindegyikét valakinek vagy valaminek szentelték. Ott volt a Népi Kultúra Éve, a Könyv Hónapja, a Csehszlovák-Szovjet Barátság Hónapja, a Kozmosz Hete és a Bányászok Napja. Minden alkalommal, amikor reggel felébredtünk, a napunk, a hetünk vagy hónapunk, nem a sajátunk, hanem valaki másé volt. Az életünk egy véget nem érő nagy kampányként zajlott. Ennek a kampánynak az volt a feladata, hogy elfedje a szabadság hiányát, valamint a narancs és a hús szűkös kínálatát. Az Európai Unió tagjaként elég hússal és narancssal rendelkezünk és az Unió mégis enged ugyanennek a kísértésnek: hogy az eredményt kampányokon, nem pedig türelmes és kitartó munkán keresztül érje el.

Hogyan szándékozik az Európai Unió további kreativitást elérni? A kreativitás a feltaláláson és tehetségen, egy ihletett (vagy legalább is jó) gondolaton alapul. Semmi mást nem fogunk elérni, mint hogy további több száz civil szervezetet teszünk boldoggá. Ezek a civil szervezetek a társadalmunkra ható furcsa betegségek. Annak ellenére, hogy megválasztás és jogosultság nélkül működnek, hozzájuthatnak alapjaink pénzéhez azért, mert természetesen, a nagyobb jó érdekében tevékenykednek. Boldogan elköltik majd a teljes költségvetést erre az éves kampányra. Az adófizetők pénzét több tízezer röplapra, számos hirdetésre, rendezvényre és szemináriumra fogják költeni. A kreativitás azonban egy év múlva is ugyanilyen lesz. Tisztelt elnök úr, lenne egy javaslatom. A kreativitás és innováció európai éve helyett nyilvánítsuk a jövő évét a kampánymentes, rendes munkavégzés évének. Egy kampánymentes év: milyen megkönnyebbülést jelent majd ez! Köszönöm.

Thomas Wise (NI). - Elnök úr, a 2009-es európai év átfogó célja, hogy „az egész életen át tartó tanuláson keresztül mindenki esetében támogassa a kreativitást, amely az innováció hajtóereje és a személyes, szakmai, vállalkozói és szociális kompetenciák fejlesztésének kulcsfontosságú tényezője”. De megint csak újabb jogalkotásról beszélünk. Egy barátságtalan állam, ami elmerül a jogszabályokba és az igazgatási eljárásokba, elfojtja az emberek kreativitását és vállalkozását. Például nem valószínű, hogy Belgiumban valaha is valakiből, Joe Meek vagy Richard Branson lenne, és legyünk őszinték: az éneklő apáca sohasem érte el a Beatles vagy a Rolling Stones szintjét.

Miközben a Bizottság lassan ódivatúvá válik és eltűnik a ködben, az európai kultúra nagy művei kötött világítófények maradnak. Ne fojtsuk meg művészeinket még több törvénnyel, és mint ahogy a nagy Ral Donner mondta egyszer: „Nem tudjuk, hogy mink van, amíg el nem veszítjük azt, ha-ha, ó igen!”

Pál Schmitt (PPE-DE). - (HU) Tisztelt biztos úr, tisztelt elnök úr! A kreativitásnak és innovációnak szentelt európai év kiváló alkalom arra, hogy felhívja a polgárok figyelmét az Unió tevékenységére az oktatás és kutatás terén, különös tekintettel az élethosszig tartó tanulás programjára.

Az élethosszig tartó tanulás szervesen illeszkedik a lisszaboni programhoz, egyik legfontosabb célja a tudásalapú társadalom kialakítása, a versenyképesség növelése, gazdaságélénkítés és munkahelyteremtés.

Amikor kreativitásról beszélünk, hajlamosak vagyunk kizárólag tudósokra, mérnökökre, konstruktőrökre vagy mesteremberekre gondolni. Azonban a kreativitás fogalmának a gazdasági és technikai újításokon túl van egy másik, könnyebb és talán hozzánk közelebb lévő értelmezése, mégpedig a művészeti értelemben vett kreativitás.

Az életünk teljessé tételéhez nagymértékben hozzájárulnak azok a művészek, akik újra és újra elkápráztatnak bennünket, legyen az a festészet, a szobrászat, irodalom, dal, színházművészet, grafika, fotóművészet, formatervezés vagy éppenséggel a széles tömegeket megérintő filmművészet. A művészek és az általuk létrehozott alkotások meghatározzák életünk minőségét.

A kreativitás éve jó alkalmat kínál azok elismerésére és megbecsülésére, akik közvetlen környezetünket lakhatóvá teszik, jó irányba befolyásolva az európai fiatalok ízlésvilágát, értékítéletét és igény szintjét.

Belátom, forradalmi változásokat élő innovatív és kreatív technikára nagy szükségünk van. Elkápráztatnak bennünket a meseautók, a kommunikációs csodaeszközök, a tudományos, innovációs kutatások eredményei, de mit érne az élet a bennünket körülvevő szép műalkotások, szobrok, grafikák, textiliák, kreatív zeneművek vagy irodalmi alkotások nélkül?

Nagyon remélem, hogy az Európai Unió programjai közé a kultúra erkölcsi és anyagi megbecsülése is hozzátartozik majd, különösen azok a alkotások, amelyek hozzájárulnak az európai identitás büszke érzéséhez, amelyektől mindannyian egy kicsit jobban szeretünk európainak lenni.

Végezetül engedje meg, bár idáig a művészetekről beszéltem, hogy kifejezzem azon reményemet, hogy a Budapesten újonnan megnyílt Európai Technológiai Intézet is hatékonyan hozzá fog járulni az év sikeréhez. Köszönöm a figyelmet.

Leopold József Rutowicz (UEN). - (PL) Elnök úr, a jövőben végbemenő globalizációs folyamatban a fogyasztás növekedése, a gazdasági növekedés, az egészségügy és a kultúra erőforrásainak növekedése eddig nem tapasztalt mértékben függ az oktatás hatékonyságától és azoktól a tevékenységektől, amik előmozdítják az emberek mindennapi kreativitását és innovációját. Függ továbbá az innováció bevezetését szolgáló jobb szervezeti és pénzügyi modelleknek a létrehozásától és azoktól az elképzelésektől, amik a termelékenység növekedését, a minőség javulását, új munkahelyek létesítését, a költségek csökkentését és a versenyképesség javulását eredményezik.

Ami ebben fontos, az az oktatás fejlesztése, ebbe beletartozik a törvény által szabályozott oktatás, ami ösztönzőleg hat a kreatív gondolkodásra. A médianak is ösztönöznie kell ezt az innovatív gondolkodást azáltal, hogy vívmányokat mutat be, és tiszteletet tanúsít azok iránt, akiknek ezek a vívmányok köszönhetők. A gazdaságban megvalósuló innováció, a helyi önkormányzatok különböző szintjein, és így tovább, nagyfokú részvételhez vezethet, feltéve, ha megszűnnek az igazgatási korlátozások és megvalósul a teljes szociális integráció, ami nagymértékben a politikusoktól függ.

A 2009-es év, a kreativitás és az innováció éve nem a gondolkodás, hanem a konkrét és kreatív tevékenység éve kell hogy legyen. Az irányelvjavaslat egy szükséges dokumentum, aminek lényegén nem változtatnak a javasolt változtatások. Köszönöm Önnek, Batzeli asszony, a jelentését.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, a kreativitás és az innováció kulcsfontosságú tényezői a tudásalapú gazdaságoknak, és az európai gazdaság egyértelműen ilyen gazdaság. A globalizációval járó kihívásokkal való szembenézéshez és a globalizációban rejlő előnyök érvényesítéséhez egy innovatív és kreatív megközelítés szükséges.

A gazdasági tevékenység csak egyike azoknak a területeknek, ahol a sikeresség fontos tényezője a kreativitás és az innováció, és ahol ezek meghatározó jelentőségű versenyelőnyt biztosítanak. Ezek nélkül, nehéz olyan

termékekre vagy szolgáltatásokra gondolni, amik kielégíti a fogyasztók egyre növekvő igényét. Ezért, úgy hiszem, hogy az Európai Bizottság terveiben jelentős hangsúlyt kell helyezni a vállalatok növekvő szerepvállalására, különösen, ami az emberi innováció és kreativitás jelentette potenciál kihasználásában szerzett tapasztalatukat illeti.

A kreativitás és az innováció olyan készség, ami nehezen tanulható, de ami egyértelműen támogatható. Az oktatás nagyon fontos ösztönző szerepet játszik a kifejlesztésükben. Ez azonban, nem korlátozódhat kizárólag az iskolákra és a felsőoktatásra. Fontos a kreativitás és az innováció előmozdítása az oktatás minden szintjén, kezdve az oktatás különböző formáitól, a szakmai éveken keresztül egészen a nyugdíjba vonulásig. A kreativitás és az innováció támogatásakor érdemes felhasználni az oktatásban már meglévő programok és más, különösen a határokon átnyúló kezdeményezések során megszerzett tapasztalatokat.

Hiszem, hogy az a tény, hogy a 2009. évet a kreativitás és az innováció európai évének nyilvánítjuk, hatékony segítséget jelent majd a közvélemény figyelmének felkeltésében, a bevált gyakorlatok széles körben való terjesztésében, a kutatás és kreativitás ösztönzésében, mindenekelőtt a politikai vita és a változtatás előmozdításában, ami által a kreativitás és az innováció nagyobb támogatottságot élvez majd a vállalatok, az európai intézmények és a tagállamok részéről.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, ritka az ilyen alkalom, amikor azt mondhatom, hogy minden előttem felszólalóval egyetértek. Ön, világosan és meggyőzően elmagyarázta, hogy miért fontos ez az európai év. Néhány perccel ezelőtt Janowski úr, különösen meggyőzően érvelt mellette. Én azonban azokkal is egyetértek, akik azt mondják, hogy ez az európai év megint egy olyan év lehet, ami valódi eredmények nélkül zárul. Ezért ha azt akarjuk, hogy ne mondhassuk el ezt egy-két év múlva, akkor konkrét lépéseket kell kidolgoznunk.

Az egyik konkrét lépést az lenne, ha kijelentenénk, hogy megvalósítjuk alapvető prioritásunkat, a lisszaboni stratégiát. Nem hallottam, hogy bárki is megemlíttette volna. Ez egy hihetetlenül fontos kérdés. A lisszaboni stratégiában kapcsoltuk először össze a technológiai és gazdasági kérdéseket a művészeti kérdésekkel. Ha specifikus lépésekről akarunk beszélni, akkor szerintem, ezt két szinten kell megtennünk.

Az első szint (és most kihasználom, hogy Figel' biztos úr itt van velünk és ő a felelős az iskoláztatásért és az oktatásért) az oktatás. Elemeznünk kell az Európai Unióban kialakult helyzetet. A középiskoláink érettségi vizsgája valóban megteremti a vizsgázó fiatalok kreatív gondolkodásának alapját? Az Európában jelenleg végbemenő folyamatok valódi felülvizsgálatára van szükség. Esztétikai érzékenység az egyik oldalon és a másik oldalon a matematikai képesség és a természet tudomány – és ez az, ami hiányzik nálunk. A hagyományos humán tudományok nem teszik ezt lehetővé. A Felsőoktatási Intézmények Európai Szövetsége gyakran beszél erről a kérdésről.

Egy utolsó, nagyon fontos kérdés. Ami az erőforrások kérdését illeti, szó van egyes erőforrások uniós szinten történő szétosztásáról. Olyan helyzet kialakítására kell törekednünk, hogy ez év végére rendelkezünk az egyes tagállamok helyzetére vonatkozó, jelenleg nem létező jelentésekkel és specifikus adatokkal, amik lehetővé teszik számunkra az összehasonlítást, mivel európai szinten még sohasem végeztünk el, legalábbis rendszeren nem, ilyen jellegű összehasonlítást. Ez segítségünkre lesz a lisszaboni stratégiánál.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Figel' biztos úr, örömmel tölt el, hogy ma Ön is jelen van ezen a vitán, mivel az Ön élettapasztalata sokban hasonlít az enyémhez.

A saját művészi tapasztalatom alapján kijelenthetem, hogy az a tény, hogy az európai éveket meghatározott témáknak szenteljük, egyértelműen elősegíti az közvélemény figyelmének és részvételének növelését.

Mivel napjaink Európájának, erősítenie kell a kreatív és innovatív képességeit, hogy képes legyen szembenézni a globalizációval járó kihívásokkal és lehetőségekkel, üdvözlöm a Bizottság határozatát, hogy a 2009-es évet a kreativitás és az innováció európai évévé nyilvánítja.

Az innováció mögött rejlő mozgó erőt az emberek jelentik, a szakmai, vállalkozói és szociális kompetenciájukkal együtt. Következésképpen, különös figyelmet kell fordítani az egész életen át tartó tanulásra. Üdvözlöm a kreatív és innovációs képesség támogatására javasolt intézkedéseket, amelyek igazodnak az egész életen át tartó tanulás minden szakaszához, a szakmai életen keresztül a nyugdíjba vonulásig bezárólag.

Meggyőződésem, hogy a 2009-es célkitűzések – hogy az innováció Európa javát szolgálja – megvalósítása érdekében olyan intézkedéseket kell hozni, amelyek túlmutatnak az éven és kapcsolódnak más politikákhoz.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Azzal, hogy a 2009. évet a kreativitás és innováció európai évének nyilvánítjuk, határozott kötelezettségvállalást tettünk. Az EU-ban működő ipari és szolgáltató vállalkozások 42%-a jelentette, hogy folytat innovatív tevékenységet. 2003-ban, a német vállalatok 65%-ban valósultak meg innovációk és 1 millió lakosra vetítve 312 szabadalmat ítétek meg, szemben az 1 millió lakosra vetített 128-as európai átlaggal. Romániában a vállalatok egyötöde folytat innovatív üzleti tevékenységet. 2006-ban a kutatásba és innovációba történt beruházás a GDP mindössze 1,84%-át tette ki, szemben a lisszaboni stratégiában előirányzott 3%-kal.

A kutatásba és az innovációba történt beruházások elmaradtak a GDP növekedésének ütemétől. Hiszem, hogy nem elég csak felméréseket, közvélemény kutatásokat, konferenciákat és tájékoztató kampányokat folytatni. A kreativitás és innováció európai évének olyan évnek kell lennie, amikor betartják az ígéreteket. A kreativitás előmozdításához megfelelő támogatásra van szükség mind a közösségi, mind pedig a nemzeti költségvetések részéről is. Biztos úr, Ön, velünk az Európai Parlamenttel és a tagállamokkal együtt elkötelezi magát amellet, hogy 2009-ben a kreativitás és az innováció növekedni fog Európában.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) Köszönetet mondunk mindazoknak, akik részt vállaltak abban, hogy egy közép és kelet-európai ország egy évvel ezelőtt megünnepelhette a kreativitást, mivel Budapest a fővárosa a kreativitás és az innováció új európai irányvonalának. Ugyanezen oknál fogva javasoljuk, hogy a vezető egyetemek lehetőséget kapjanak az európai politika előmozdítására a bővítés két legutóbbi hullámában érintett minden ország legalább egy egyetemében megszervezett speciális tevékenységek révén, itt szakértőknek és specialistáknak a véleményét is ki kell kérni. Javasoljuk továbbá, hogy a bővítés két legutóbbi hullámában csatlakozott országok két vagy három legjobb kutatójának végig kellene járnia az öt legjobb európai egyetemet és kutatóközpontot.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Elnök úr, biztos úr, a 2009. évnek a „Kreativitás és innováció európai évének” való nyilvánítása lehetőséget nyújt a kulturális, tudományos és gazdasági együttműködés előmozdítására. Minden ország előtt megnyílik az a lehetőség, hogy az emberek kreatív potenciáljának ösztönzésére, saját nemzeti programot dolgozzon ki.

Ahogy fontos az egészen életen át tartó tanulás, a kreativitás, ami minden egyes innovációs politika alapját képezi, éppúgy meghatározó az új szociális hozzáadott érték nemzedéke számára. Ez a politika megmutatja, hogy számítunk és építünk az emberi erőforrásokra és hogy központi szerepük van. Fontos, hogy közvetlen kapcsolat jöjjön létre az oktatás, a kultúra és a természettudományok között. Fontos, hogy együttműködés alakuljon ki az intézmények között a tevékenységi körük bővítése érdekében. A kreativitás és az innováció minden korosztályt érint. Fontos továbbá, hogy megfelelő erőforrások kerüljenek szétosztásra és a tehetség ösztönzése állami támogatásban részesüljön. A tehetségek kibontakozhatnak, de szükségük van támogatásra, mivel a társadalom hajtóerejét pontosan a képességgel és tehetséggel rendelkező kreatív személyiségek jelentik.

Ján Figel, a Bizottság tagja. - (SK) Nagyon köszönöm ezt az érdekes vitát, ami megmutatja a kreativitás és az innováció iránti érdeklődést, és azt, hogy a Parlament támogatja a napirendet. Megfigyeltem, hogy a vitát az új tagállamok képviselői uralták, ami önmagában egy pluszt jelent és talán pozitív jelzést küld arról, hogy a bővítés azt jelenti, hogy az új témák és realitások vizsgálata egyszerre történik a globális világ és a helyi szempontok alapján.

Richard Florida, egy amerikai szociológus mondta, hogy az innovatív társadalom kulcsa a „három T” kombinációja: tehetség, technológia és tolerancia. Mindenki tehetséges egy bizonyos fokig, egy speciális módon, másféleképpen. A technológiánál egy számítógép vagy egy hangszer, vagy talán egy toloszék jelképezi a készség kifejlesztésének eszközét. A harmadik T, a tolerancia, ez teszi mindenki számára lehetővé, beleértve a kirekesztetteket és az elesetteket is, hogy a jobbításhoz, a társadalmi beilleszkedéshez és az új tudáshoz vezető folyamatok részesei legyenek.

Örülök, hogy hallottunk a 2008. évvel való folytonosságról, mivel az a célunk, hogy a kulturális sokszínűsége és a kultúrák közötti párbeszédre alapozva, kifejlesszük a kulturális program egy másik dimenzióját, ami a kreatív ipar. Ez segít minket abban, hogy a kultúrát a társadalom kreatív részének, ne csak fogyasztónak, vagy olyasvalaminek tartsuk ami „valami, valamikor”, hogy úgy tekintsünk rá, mint a gazdaságteremtő folyamat állandó részére. A kultúra hozzájárulást jelent. A kultúra nem a fogyasztásról szól. Ha így tekintünk a kultúrára, akkor a kreatív iparunk virágozni fog, jó munkahelyeket és jelentős gazdasági növekedést eredményez, ami valójában megegyezik magával a lisszaboni stratégiával. Megszűnik a kettősség (üzlet vagy kultúra) és helyette egy bensőséges kapcsolat alakul ki, ami természetesen kiegyensúlyozott és ésszerű.

Másodszor, a tanulási folyamatnál nagyon fontos a tudásnak a gyakorlatba való átültetése. A mi tanulásunk gyakran elszigetelt és szétdarabolt és szinte alig illeszkedik a gyakorlati igényekhez. Nem akarok túl sokáig beszélni, csak összegzősképpen mondom, hogy itt tényleg kiálltunk a vállalkozói ágazat, az üzleti oktatás mellett, és vállaltuk annak a felelősségét, hogy a tehetséget és az innovációt nemcsak az Európai Uniónak, de minden egyes tagállamnak támogatnia és segítenie kell. Ezek mind szorosan összefüggnek az oktatási rendszer modernizálásával és az egész életen át tartó tanulással.

Befejezőképpen, azt szeretném elmondani, hogy az innováció nem csak a végtermékben vagy az új szolgáltatásokban jelentkezik. Az innováció megmutatkozik az új megközelítésekben, és az új gondolkodásmódokban is. A 2009. év jelentősége ebben rejlik: meg kell változtatni az innováció jelentőségéről, a tehetség és a kreativitás értékéről alkotott felfogásunkat. Nagyon köszönöm. Várakozással tekintek a további együttműködés elé.

Katerina Batzeli, előadó. – (EL) Elnök úr, úgy gondolom, hogy itt a Parlamentben, mi mind egyhangúlag és politikai egyetértésben támogatjuk azt a véleményt, hogy a 2009-es év a kreativitás és az innováció éve legyen. Megpróbáltuk alátámasztani a 2009. évi program sikerébe vetett bizodalunkat, amit az együtdöntési eljárás még inkább lehetővé tette. Az Európai Parlament hangsúlyozta, hogy ez az eljárás egy olyan politikát fog jelenteni, ami intézményközi megállapodáson alapul, azonban nemcsak a döntéshozatal, hanem a program végrehajtása és hatékonysága tekintetében is.

Külön ki szeretném emelni, hogy a Bizottságnak figyelembe kell vennie a nemzeti hatóságok és érintett felek javaslatainak benyújtása és ellenőrzése során, azokat az aggodalmakat amik a program végrehajtásával és sikerességével kapcsolatban merülnek fel a tagállamaink részéről. Ez a kreativitás és innováció minden szakpolitikába beépül majd. Elősegíti továbbá a művészek, a kulturális ágazatok, a pedagógusok és a tanárok közötti mobilitást.

Itt sokkal szélesebb körű vizsgálatra lesz szükség, mint a kultúrák közötti párbeszéd évében, amikor is a finanszírozás az Európai Közösségek éves költségvetésében egyértelmű és garantált volt. Figyelembe véve Figel' biztos úrnak és a képviselőtársaknak azt az üzenetét, hogy figyelemmel kell kísérnünk a program végrehajtását, itt kívánom felhívni a tisztelt Ház figyelmét, hogy a kultúrák közötti párbeszédnek és a kreativitás és innováció évének vezető helyet kell kapnia a kommunikációs politikánkban, tekintettel az európai választókra. Ezáltal, kismértékben hozzájárulhatunk a polgároknak a vállalkozás, a kreativitás és a kultúra irányába történő mobilizáláshoz.

(Taps)

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142.cikk)

Bogdan Golik (PSE), írásban. – (PL) Azt megelőzően, hogy az Európai Parlament képviselője lettem, lehetőségem volt az oktatási rendszer és a magánvállalatok működési alapelveinek tanulmányozására. Az így szerzett tapasztalatok azt mutatták számomra, hogy Európának, társadalmi és gazdasági okok miatt egyaránt szüksége van a kreatív és az innovatív készségek fejlesztésére.

Úgy érzem, hogy a kreativitás és az innováció most következő éve rendkívüli lehetőséget jelent az EU versenyképességének javítására egy globalizált világban. Mind a lengyel kormány, mind az uniós hatóságok támogatják mindazon projekteket, amelyek kapcsolódnak az oktatás és a jó gyakorlat cseréjének területén a tagállamok között kialakult folyamatosan növekvő együttműködéshez, valamint a tudományos és innovációs Európához. Örömmel töltött el az EIT kezdeményezés megerősítése azzal a 2008. júniusában hozott döntéssel, hogy az EIT székhelyének Budapest ad otthont.

Annak érdekében, hogy az emberek képességét teljes mértékben felhasználhassuk, és hogy az EIT-hez hasonló kezdeményezésekben rejlő előnyöket maradéktalanul kihasználhassuk, nemcsak az emberi kreativitást ösztönző jól fejlett infrastruktúrára, de egy olyan támogató rendszerre is szükség van, ami biztosítja a folyamatos személyes fejlődést biztosító megfelelő munkakörülményeket. Megragadom az alkalmat, hogy felhívjam a figyelmüket egy kezdeményezésre ami Lengyelországból, pontosabban Łódź-ból ered, ami az EIT egyik ága. Łódź élenjáró Európában, mind a modern oktatás, mind a vállalkozásoknál bevezetett koncepciók területén elért innovációjával és rendkívüli szaktudásával A kedvező körülmények, mint a kreativitás és innováció éve, éppúgy mint a Łódź-hoz hasonló városok alulértékelt lehetőségeinek kihasználása, mindannyiunk hasznára válhat!

Zita Gurmai (PSE), írásban. – A kreativitás és az innováció rendkívül fontos szerepet játszik abban, hogy Európa hatékonyan reagáljon a globalizáció jelentette kihívásokra és lehetőségekre. A tudás hatékonyabb felhasználása és az innováció fejlesztése az európai gazdaság lételeme, ezért ezekre különleges hangsúlyt szükséges fektetni. A kreativitás és innováció képességének fejlesztésére irányuló európai év erre kívánja felhívni a figyelmet.

Az európai gazdaság dinamizmusa nagymértékben függ innovatív kapacitásától. Európának mind társadalmi, mind gazdasági okokból fokoznia kell kreatív és innovációs képességét. Ezért fontosnak tartom, hogy az európai év gyakorlati intézkedésekről, az innováció fejlődésének elősegítéséről is szóljon.

A kreativitás és az innováció eredményei széles körben is ismertté kell, hogy váljanak. Ezért különleges igény van a tájékoztató és promóciós kampányok indítására, összeurópai, tagállami, regionális és helyi szinten zajló események tartására, kulcsfontosságú üzenetek megfogalmazására, valamint a jó gyakorlatok ismertetésére.

Elő kell mozdítani az innováció hajtóerejeként felismert klaszterhálózatokat, tudásháromszögek létrehozását, az oktatás különböző formáinak előretörését. Az innováció elősegítése érdekében a tagállamoknak az innovációt támogató szolgáltatások terén tett fejlesztésekre kell összpontosítaniuk, különösen a technológiaátadás céljából, továbbá az egyetemek és vállalkozások összekapcsolása révén innovációs pólusok és hálózatok megteremtésére, a tudástranszferre, a finanszírozáshoz való jobb hozzáférésre.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A sokszínűség az innováció egyik forrása és az uniós bővítési politika a sokszínűség újabb forrásait biztosította Európa számára, ami ezáltal az innováció új forrásait hozta létre. Sajnálatos módon azonban, az Erasmus programokban való részvételi költség sok román és bolgár diák számára akadályt jelent, ami a részvételi szintjük csökkenéséhez vezet.

Az Erasmust azzal a céllal hozták létre 1987-ben, hogy biztosítsa a diákok számára az európai mobilitás és egy jobb karrier lehetőségét. Huszonegy évvel később a program, amellyel hogy 2 millió diákot és 3100 felsőoktatási intézményt érdeklődését keltette fel, a diákok tanulmányi életének javításában játszott aktív hozzájárulásával, hozzásegíti a diákokat, hogy interkulturális képességekre és önbizalomra tegyenek szert.

Annak ellenére, hogy nem tartozott a kimondott célkitűzései közé, az Erasmus programnak sikerült a diákokkal megértetni az Európai Unió lényegét: a mozgás szabadságát, ebben a sokszínű, ugyanakkor egységet alkotó családban.

Tekintettel a közelgő innováció és kreativitás éveére ezért hiszem azt, hogy amennyiben az újonnan belépett tagállamok diákjaira fordított költségvetés további pénzügyi támogatásban részesül, az a résztvevők számának jelentős növekedését eredményezné, következésképpen jelentősen megnövekedne az innováció és a kreativitás forrását jelentő sokszínűség is.

22. Egyes jogi aktusok a 2006/512/EK határozattal módosított 1999/468/EK tanácsi határozat szerinti kiigazítása – Az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelő kiigazítás – Második rész – a jogi aktusok hozzáigazítása a komitológiáról szóló új határozathoz (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi jelentésekről szóló együttes vita:

– József Szájer jelentése A6-0100/2008 a Jogi Bizottság nevében, a Szerződés 251. cikkében meghatározott eljárás alá tartozó egyes jogi aktusok ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás tekintetében történő, a 2006/512/EK határozattal módosított 1999/468/EK tanácsi határozat szerinti kiigazításról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról – Második rész (COM(2007)0824 – C6-0476/2007 – 2007/0293(COD)), és

– József Szájer jelentése A6-0345/2008 a Jogi Bizottság nevében, a jogszabályoknak az új komitológiai határozathoz való igazításáról – a Bizottságnak szóló ajánlásokkal(2008/2096(INI)).

József Szájer, előadó. – (HU) Az emberiség régi tapasztalata, hogy döntéshozó hatalmat, különösen végrehajtó helyzetben levő hatalmakat nem szabad parlamenti ellenőrzés nélkül hagyni. Manapság, különösen a Lisszaboni Szerződés előkészítése kapcsán nagyon gyakran hallhattunk az Európai Unió úgynevezett demokratikus deficitjéről, és a brüsszeli bürokráciáról is rengeteget hallhattunk.

Érdekes módon éppen azok nem támogatják ma a Lisszaboni Szerződést, akiknek leginkább szolgálná az érdekeit mindez a változtatás, azok, akik meggyőződhetnek arról, hogy a Lisszaboni Szerződés éppen hogy hatékonyabb ellenőrzést biztosít a végrehajtó hatalom, az Európai Bizottság és az úgynevezett európai bürokrácia felett. Ezt megfontolásul szánom mindazoknak, akik úgy gondolják, hogy nincsen szükség a Lisszaboni Szerződésre.

Meggyőződésem, hogy az által, hogy a polgárok által közvetlenül választott Európai Parlamentnek biztosítunk szélesebb körű jogokat az Európai Bizottság felett, ezzel mind ezt a célt szolgáljuk. Különös tekintettel akkor, amikor Európában a Parlament és a Tanács, vagyis a törvényhozó hatalom egyre több jogosítványt delegál a végrehajtó hatalomra, egyre több tekintetben bíz meg az Európai Bizottságban abban a kérdésben, hogy a részletszabályokat majd megalkotja.

Hiszen rengeteg esetben azonnali reagálásra van szükség, amikor a bonyolult európai mechanizmus, törvényalkotási, jogalkotási mechanizmus, a Tanács és a Parlament nem tud összeülni, és gyors reakcióra van szükség, és ebben az esetben nincs más lehetőség, mint az, hogy a gyors, hatékony cselekvés érdekében a Bizottságot hatalmazzuk fel ezekben az ügyekben.

Ez történik most is. Ez a két jelentés arról szól, hogy az Európai Parlament és a Bizottság között 2006-ban kötött megállapodás keretében az Európai Parlamentnek a hatáskörei és hatalma arra is kiterjed, hogy a Bizottság által végrehajtott, jogalkotói hatáskörben teljesített aktusai fölött ellenőrzést kapjon. Erre eddig csak az egyik jogalkotónak, a Tanácsnak volt meg a lehetősége.

Négy csomagot terjesztett elő az Európai Bizottság, ebből kettőt már a nyári ülésünkön elfogadtunk, most következik a harmadik, illetőleg az önálló kezdeményezésű jelentésem arról szól, hogy milyen elvek mentén kell ezt a folyamatot végrehajtani, hogyan kell ezt az ellenőrzést rögzíteni.

Ugyanakkor szeretném lerögzíteni, hogy jó kompromisszum született a tárgyalások során, azonban a Parlament részéről teljes mértékben szeretném világossá tenni, hogy ezt nem tekintjük precedensnek sem a most folyó komitológiai eljárásokban, sem pedig a jövőre nézve.

Ez az ellenőrzési jogosítvány a Lisszaboni Szerződésre tekintet nélkül fogja megilletni a Parlamentet, vagyis a Lisszaboni Szerződés, amely hasonló jogosítványokat biztosít, egy kicsit előrébb jött és ennek keretében ezeket már megvalósítjuk.

A Parlament számára ez óriási munka, és a Parlamentnek ehhez biztosítani kell a szükséges eszközöket, éppen ezért a költségvetés tekintetében is eljártam, hogy a bürokráciáktól elvéve a Parlament számára biztosítsuk azokat a lehetőségeket, amelyek ennek az új feladatnak a maradéktalan ellátásához szükségesek. Vagyis a Parlamentnek is fel kell készülnie ennek a feladatnak a maradéktalan ellátására, és azt gondolom, hogy ez által, ezzel a lépéssel az Európai Unió is demokratikusabbá, átláthatóbbá, transzparenssebbé válik, vagyis egy jelentős lépést teszünk a végrehajtó hatalomnak a törvényhozó hatalom általi, ilyen módon a népfelség általi ellenőrzése felé az európai intézményekben. Köszönöm a figyelmet.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság nevében üdvözlöm Szájer úr mindkét jelentését, és köszönöm az előadónak a munkát. Köszönöm szépen Jóska.

Az első olvasatban elfogadott úgynevezett „második omnibusz”-ra vonatkozó megállapodással, további jogalkotási eszközök kerülnek be az átdolgozott komitológiai határozatba. Ebbe beletartozik a Parlamentnek – Önöknek - szánt nagyobb szerepvállalás és a szigorúbb demokratikus ellenőrzés. A Bizottság nagy meglepetéssel látja, hogy meglehetősen jó ütemben halad a munka és hogy a három intézménynek – a Tanácsnak, a Parlamentnek és a Bizottságnak – sikerült kedvező megoldásokat találnia.

A második jelentéssel a Parlament valójában felszólította a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot további, meghatározott számú jogi aktus kiigazítására. Biztosíthatom Önt a Bizottság azon szándékáról, hogy alaposan megvizsgálja a jelentésében szereplő ajánlásokat. Amint ez az értékelés megtörtént, képesek leszünk eldönteni, hogy hogyan lehet a Parlament ajánlásaira a lehető legjobban reagálni.

Végezetül, engedjék meg, hogy kifejezzem az iránti reményemet, hogy a Tanács és a Parlament a következő omnibusz csomagot is képes lesz ilyen gyorsan és zökkenőmentesen megvizsgálni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

23. A média koncentrációja és pluralizmusa az Európai Unióban (rövid ismertetés).

Elnök. – A következő napirendi pont Marianne Mikko jelentése (A6-0303/2008) a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében, az Európai Unión belüli médiakoncentrációról és -pluralizmusról (2007/2253(INI)).

Marianne Mikko, előadó. – Elnök úr, 2004 eleje óta az Európai Unió tagállamainak száma csaknem megkétszereződött. A bővítést követő legfontosabb kihívások közé tartozik a demokrácia és az alapvető szabadságok védelmére vonatkozó normáknak a létező legmagasabb szinthez való közelítése. Ezzel összefüggésben, a jelentés üdvözlö minden olyan kezdeményezést, ami a demokrácia védelmére irányul és kiemeli azt is, hogy a média továbbra is befolyásos politikai eszköz, amelyet nem lehet kizárólag gazdasági szempontból megközelíteni.

A jelentés elfogadja az Európai Bizottság azzal kapcsolatos határozatát, hogy a médiapluralizmus megbízható és tárgyilagos mutatóinak meghatározásával egy 3 európai egyetemből álló konzorciumot bíz meg.

Továbbá a jelentés hangsúlyozza, hogy az ilyen módon meghatározott mutatók alapján, létre kell hozni az ellenőrzési és végrehajtási rendszereket. A jelentés elismeri a médiaszabadsággal kapcsolatos charta létrehozását szorgalmazó újságírói és szerkesztői erőfeszítéseket. Ezen túlmenően, a jelentés kiemeli, hogy az újságíróknak és a szerkesztőknek jogi és szociális garanciákra van szükségük.

A jelentés támogatja, hogy a multinacionális vállalkozások a működésük helye szerinti valamennyi országban alkalmazzák a szerkesztői és újságírói szabadság védelmére vonatkozó legjobb gyakorlatot. Aggodalmát fejezi ki a 2004-ben és 2007-ben EU-hoz csatlakozott tagállamokban alkalmazott alacsonyabb szintű előírások miatt.

A fejlődés és az új technológiák elfogadása, új médiacsatornák és új típusú tartalmak megjelenéséhez vezetett. Az új média megjelenése következtében dinamikusabb és sokszínűbb lett a médiapaletta. A jelentés az új csatornák felelős felhasználására ösztönöz.

Internetes blogbejegyzések: értem is meg nem is a internetes blogbejegyzőkkel kapcsolatos aggodalmat. A virtuális térbe való belépésem rendkívül heves reakciót váltott ki egyes internetes blogbejegyzők körében. Egyértelművé kívánom tenni, hogy senki sem érdekelt az internet szabályozásában. Ezért támogatom előadóként azt a kompromisszumot, amivel kapcsolatban a PSE, ALDE és a Verts/ALE képviselőcsoportokban is közös megegyezésre jutottak, és ami a következőt hangsúlyozza: „támogat az internetes blogbejegyzések helyzetével kapcsolatos minden szempontra kiterjedő nyílt vitát” – pont. Ennél maradunk.

A jelentés elismeri, hogy a reklámbevételeknek az internethez való áramlása kihívásokat jelent a nyomtatott csatornák számára, rámutat azonban arra, hogy az új kereskedelmi médiapalettát a régi, bevált köz- és magán-médiatartalomszolgáltatói uralják. Ezenkívül az az álláspontja, hogy a médián belüli tulajdonviszonyok koncentrációja olyan mértéket kezd ölteni, hogy a szabadpiaci erők - különösen az új tagállamokban - nem garantálják a médiapluralizmust.

A jelentés elismeri, hogy a közszolgálati médiának feladata teljesítéséhez, meglehetősen és stabil piaci részesedésre van szüksége. Rámutat arra, hogy mivel a közszolgálati média bizonyos piacokon domináns szereplő, javarészt a nem megfelelő finanszírozás és a politikai nyomásgyakorlás miatt szenved.

A jelentés elismeri, hogy az EU-ban növelni kell a médiaműveltséget, valamint javasolja, hogy a médiaműveltség kerüljön be a 9 alapvető médiakompetencia közé, és támogatja a médiaműveltségre vonatkozó központi európai alaptanterv kidolgozását.

Még egyszer, a jelentés üdvözlö minden olyan kezdeményezést, amely a demokrácia védelmére irányul, és rámutat arra, hogy a média továbbra is befolyásos politikai eszköz, amelyet nem lehet kizárólag gazdasági szempontból megközelíteni. A véleménynyilvánítás szabadsága a jelentésem kulcsa – ez az, ami mellett igazán kiállok.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is szeretnék gratulálni Mikko Marianne asszonynak a kiváló jelentéséhez. A Bizottság nagyon sok pontban osztja a jelentésben megfogalmazott véleményeket. Meggyőződésünk, hogy ez az állásfoglalás nagyon pozitív üzenetet küld a médiapluralizmusról minden érintett fél felé, idesorolva tagállamokat, az európai intézményeket, és a Bizottságot is.

A demokrácia védelme és a kifejezés pluralizmusa – mint ahogy Ön mondta – nélkülözhetetlen. Helyes egyensúlyt kell fenntartanunk a médiában megjelenő nézetek sokszínűsége és a média versenyképes ereje között. A korábban lezajlott intenzív egyeztetések azonban azt mutatják, hogy a Bizottság és az Európai

Unió részéről politikailag helytelen lenne a médiával kapcsolatos tulajdonjogok szabályainak, valamint a médiapluralizmusnak a harmonizációja. A szubszidiaritás itt azonban komolyan megfontolandó, az egyenméret vagy egyenmodell nem alkalmazható a különböző helyzetekre.

Ezért gondolom, hogy hiba lenne, ha túlszabályoznánk a nagyon eleven blogszférát. Ennek ellenére, egyetértek Önnel abban, hogy a sajtó számára előírt bizonyos jogi kötelezettségeket, mint a szerzői jogot vagy a válaszadás jogának tiszteletben tartását, a weboldalaknak is mindenképpen be kell tartaniuk. Kíváncsú célnak tartjuk, hogy a magánfelhasználók által létrehozott tartalmakon alapuló oldalakat összevonják a nyilvános véleménynyilvánítás egyéb formáival.

Ebből következik, hogy ha egy merev és különleges státust határozzunk meg a blogbejegyzésekre, az feltehetőleg kontraproduktív lesz és ellentmondana az internet valódi szellemének.

A Bizottság egyetért a Parlamenttel abban, hogy az Európai Közösség versenyszabályai önmagukban nem elégségesek a médiapluralizmus garantálásához. Pontosan ez az ok, amiért a médiapluralizmust, az EK összefonódás-ellenőrzési rendelet 21. cikke jogos közérdeknek tekinti. Ezért tehát, a tagállamok elfogadhatnak olyan intézkedéseket az összefonódás-ellenőrzési rendeleten túlmutató pótlólagos szabályok létrehozásával, amelyek a médiapluralizmus védelmének biztosítását szolgálják. A tagállamoknak ugyanakkor, a nemzeti és a közösségi jogot kell alkalmazniuk.

Ami azonban a versenyszabályokat illeti, egy kicsit finomítani szeretném a médiapluralizmussal kapcsolatos tulajdonviszonyok koncentrációjának káros jellegére vonatkozó nyilatkozatát. Európa médiavállalkozásainak, beleértve az írott sajtót is, olyan erősnek kell lenniük, hogy globális és nemzetközi szinten is képesek legyenek állni a versenyt. A médiával kapcsolatos tulajdonjog területén ellenzünk minden túlzottan korlátozó szabályt, ami csökkenthetné az uniós vállalatok versenyképességét. Nem lehet összehasonlítani az egyik tagállam helyzetét egy másik tagállam helyzetével. Igen sokféle helyzet létezik.

Természetesen támogatom az átláthatóbb tulajdonviszonyokat, és kíváncsún tartom, hogy a nyilvánosság, teljes körű tájékoztatásban részesülhessen a műsorszolgáltatók és kiadók hátterét és céljait illetően. Ez egy *sine qua non* feltétele, egy hitelesebb és megbízhatóbb média megvalósításának.

Mint ahogy azt az állásfoglalásában is kiemeli, a közszolgálati műsorszolgáltatók a médiapluralizmus elengedhetetlen elemei. Ezért gondolja úgy a Bizottság, hogy világosan meg kell határozni a közszolgálati feladatukat, és biztosítani kell a finanszírozásukat; különben tevékenységüket illetően nagy lesz a bizonytalanság.

Hölgyeim és uraim, e tekintetben mi mind egyetértünk abban, hogy sokkal inkább a tagállamok mintsem a Bizottság felelős a közszolgálati műsorszolgáltatás körének a meghatározásáért. A tagállamoknak kell határozni a közszolgálati műsorszolgáltatás finanszírozásának módjáról is, mint ahogy ezt, az Amszterdami Szerződés jegyzőkönyve is kimondja. Ennek megfelelően, a Bizottság feladata, hogy a különböző médium között csökkentse a versenytorzulást. A Bizottság továbbá értékeli azt az álláspontját is, hogy a magatartási kódexet és az önszabályozást, a médiapluralizmus támogatásának eszközének tekinti.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 25-én csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozat (142.cikk)

Katerina Batzeli (PSE), írásban. – (EL) A koncentráció és a pluralizmus, mind nemzeti, mind közösségi szinten, továbbra is a viták középpontjában fog állni. Napjaink társadalma és polgárai élőben kapnak tájékoztatást és láthatják a médiáról folyó vitákat. Ebből kiindulva, az elsődleges cél azoknak a kereteknek a meghatározása, amelyek között a köz- és kereskedelmi média együttműködhet és felléphet. A tájékoztatás manipulálásának kizárása érdekében, minden egyes esetben biztosítékra van szükség. A politikai hatalomtól való függetlenség, a média pénzügyi függetlensége, a média átlátható finanszírozása, az újságírók munkafeltételeinek védelme, a hírközlés színvonala és sokszínűsége – ezeket mind garantálni kell.

A médián keresztül kibontakozó demokratikus párbeszéddel kialakul a kommunikáció új eszköze: a blogbejegyzés, ami személyes jelleget kölcsönöz az eszmecseréknek. Sok esetben azonban, a kifejezésnek ez a formája „kollektív tiltakozás”-sá vált például olyan kulcsfontosságú kérdések esetében, mint a környezetvédelem és a társadalom.

Az önszabályozási kódexek ezen a szinten, megfelelő alapot jelenthetnek a felhasználók és olvasók közötti kölcsönös tisztelethez; egyik oldal esetében sincs szükség a szólás és a válaszadás jogának akármilyen korlátozására. A média és az online információs fórumok kiterjesztése, hatásának felmérése és szabályozása során maradéktalanul tekintettel vannak a demokratikus kifejezés és részvétel alapelveire és az emberi jogok tiszteletben tartására.

Ivo Belet (PPE-DE), írásban. – (NL) Nagy jelentőséget tulajdonítunk a médiapluralizmusnak. Sajnálatos, hogy az utolsó pontokban nem tudunk egyetérteni.

Teljes mértékben egyetértünk azzal, hogy a közszolgálati műsorszolgáltatók működéséhez nagyobb teret kell biztosítani egy digitális, interaktív médiakörnyezetben, és azzal is, hogy közöttük és a kereskedelmi műsorszolgáltatók között, természetesen megfelelő egyensúlyt kell kialakítani.

Támogatni kell az internetes blogbejegyzésekről szóló nyílt vitát. A blogbejegyzések és más a „magánfelhasználók által létrehozott tartalom” pezsdtítő hozzájárulást jelent a sokoldalú médiapalettához és egyre nagyobb hatást gyakorol a hírek és az aktuális események értelmezésére.

De a blogbejegyzések színvonala kizárólag a szerzőtől függ, és nem állítható, hogy minden blogbejegyzőt tisztességes szándék vezérel.

Ha nem akarjuk, hogy a blogbejegyzések névtelen rágalmozások forrásává váljon, el kell gondolkodnunk azon, hogy hogyan kezeljük a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértését, vagy például a válaszadás jogát. De a Parlament, semmi esetre sem lehet túlságosan paternalista.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Fontosnak tartom kihangsúlyozni, hogy az Európai Uniónak biztosítania kell Európán belül a magán és az állami média közötti egyensúlyt. Amennyiben a televízió vagy rádióállomások tulajdonosai beavatkoznak az információtartalomba, az a demokratikus normák megsértését jelenti. Én egy olyan országból jövök, ahol a jelenlegi kormány tönkreteszi a média függetlenségét. Egy sor intézkedést hoznak annak érdekében, hogy az állami média az uralkodó elit érdekeit szolgálhassa.

Minden olyan kezdeményezést szeretnék támogatásomról biztosítani, ami az állami tömegtájékoztatás védelmét szolgálja, mivel ez komoly politikai befolyással rendelkező eszköz. A közszolgálati műsorszolgáltatók, az elégtelen finanszírozás és a rájuk nehezedő politikai nyomás miatt, ami különösen az új tagállamokban tapasztalható, még nagyobb védelemre szorulnak.

Hélène Goudin (IND/DEM), írásban. – (SV) The Úgy tűnik, hogy az Európai Parlament Kulturális és Oktatási Bizottságának alulfoglalkoztatottsági problémája van, és azon igyekezetében, hogy olyan témákat találjon, amivel elfoglalja magát, olyan jelentéseket készít, amiknek valójában semmi jelentőségük sincs.

Az Európai Unió belüli médiakoncentrációról és -pluralizmusról készült jelentés ennek egy példája. Ez a jelentés, a Bizottság saját kezdeményezésére készült, és az eredeti szövegben az előadó azzal a javaslattal élt, hogy készüljön el a blogbejegyzések besorolása, a szakmai és a pénzügyi felelősség, valamint a szerző és a kiadó érdekei alapján. Sok minden szól egy ilyen elképzelés ellen, nemcsak az, ami mindkét esetben a végrehajthatóságot illeti, de ami ennél is fontosabb, azok a véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó esetleges következmények.

Annak ellenére, hogy a jelentéstervezet még azelőtt módosításra került, hogy eljutott volna a Bizottsághoz, még mindig sok olyan dolgot tartalmaz ami felesleges és káros.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Szeretném megköszönni Mikko asszonynak a médiapluralizmusról készített jelentését. Ez egy égető kérdés az európai társadalomban: mi a szerepünk és milyen befolyásunk van? A történelem kristálytiszttá tette, hogy a hatalom koncentrációja sohasem a jó érdekében történik. Az emberek mindig ellenségesen viszonyulnak a hatalomhoz, akármilyen formát is ölt, és a koncentrált hatalomtól az egész társadalom rosszul van. Ez elmondható, a negyedik rendről, a médiáról is.

Az Unió egyik fő feladatát az jelenti, hogy biztosítsa a versenyt az egységes piac keretei között. Miért ne lehetne ez a médiára is igaz? Indokolt az a jelentésben megfogalmazott elképzelés, hogy összekapcsolja a versenyjogot a médiajoggal annak érdekében, hogy elkerülhetővé váljon a média-tulajdonviszonyok koncentrációja és a társadalom más hatalmi formái közötti érdekütközés.

Mindemellett, én mégis aggódok a média azon képessége miatt, hogy a társadalomban meglévő jó őrzője legyen, mivel mindkettő érdeke egyre inkább kizárólag a nyereségről szól.

Az egyház egy ideje, nem okítja az embereket erkölcsösségre. Ez egy bizonyos sajtó munkájának a következménye, mert a bűn, a rágalmazás és a megbélyegzés olyan, mint amiből fakad. Az ilyen újságírás ügyesen tudja ötvözni az erkölcstelenség iránti rajongást a rendkívüli szűklátókörűséggel az eredményes üzlet érdekében: provokál, megbélyegez és pénzt csinál.

„Mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.” Ezek a szavak az emberi elme kiváló ismeretéről tanúskodnak. Mikor teszi már fel magának a média azt a kérdést, hogy a tevékenységével végső soron, társadalmilag káros vagy társadalmilag hasznos dolgot valósít-e meg?

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Mi mind egyetértünk abban, hogy a pluralizmus a tömegtájékoztatás nélkülözhetetlen eleme. A pluralizmust támogatni kell, és a Mikko jelentés elfogadása egy fontos lépést jelent ebbe az irányba.

Egy kiegyensúlyozott tömegtájékoztatási piac szükségességét minden tagállamnak nemcsak elismernie, de támogatnia is kell. A tagállamoknak, egyénileg és közösen is, el kell magukat kötelezniük amellett, hogy biztosítják az európai polgárok számára a pontos és változatos tájékoztatáshoz való hozzáférés lehetőségét.

A kulturális sokszínűség, éppúgy, mint a migráns lakosság és a kisebbségek egyre növekvő integrációs igénye, valamint annak jelentősége, hogy az aktív lakosság számára színvonalas tájékoztatást biztosítanak, jelentik a médiaszabadsággal kapcsolatos charta létrehozásának legfontosabb tényezőit. Szeretném teljes támogatásomról biztosítani az Európai Parlament ajánlását, mely szerint támogatni kell a közszolgálati műsorszolgáltatásokat abban, hogy a jelenleg kizárólag kereskedelmi kritériumok alapján működő információszolgáltatók alternatívájaként működjenek.

Az, hogy az európai polgárok gyakorolják jogaikat és kötelezettségeiket, hogy tájékozottak és képesek megérteni és kritizálni a tájékoztatást, egy olyan szükséglet, aminek tükröződnie kell az európai intézmények, és az egyes tagállamok jövőben elfogadott minden intézkedésében.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Marianne Mikko jelentése nagyon jól rávilágít az Európai Unióban meglévő általános tendenciákra, és a közszolgálati műsorszolgáltatással kapcsolatos rendkívül fontos szempontra hívja fel a figyelmet a 35. pontban.

Annak érdekében, hogy fenntartható legyen a megfelelő médiapluralizmus és sokszínűség, a közszolgálati műsorszolgáltató vállalatoknak olyan műsorokat is biztosítaniuk kell, amelyeknél elképzelhető, hogy nem érik el a legmagasabb piaci részesedést vagy reklámbevételt. Mindig meggyőződésemm volt, hogy ha egy közszolgálati műsorszolgáltató rendkívül népszerű az emberek körében és az állam számára nyereséges, akkor egyáltalán nem biztos, hogy közszolgálati műsorszolgáltató.

A közszolgálati műsorszolgáltató célja továbbá, hogy figyelembe vegye azoknak az embereknek a különböző igényeit és érdekeit, akik nem tartoznak a fő áramlatot követő kereskedelmi műsorszolgáltatók igénytelen nézői közé. A közszolgálati műsorszolgáltatók az Európai Unióban, nem hagyhatják figyelmen kívül a magas színvonalú, alacsony érdeklődésre számot tartó műsorokat, ha versenyezni akarnak a magántulajdonban lévő műsorszolgáltatókkal.

A közjavak elosztásánál az egyik alapelve a szolidaritás jelenti. A közszolgálati műsorszolgáltatásnak működése során, szolidárisnak kell lennie az igényesebb és kényesebb ízlésű nézőkkel is.

Inger Segelström (PSE), írásban. – A jelentés foglalkozik egy fontos témával, a média sokszínűségével, ami fontos tényezője a demokrácia védelmének és annak a jognak, ami biztosítja a polgárok számára a megbízható és független médiához való hozzáférést. Azokban az országokban, ahol a médiát a gazdasági, vallási és politikai érdekek irányítják, nehézséget jelent, hogy a média legkülönbözőbb eszközein keresztül jusson el az információ a polgárokhoz, ezáltal óriási hiányosságok alakulnak ki az információ befogadásához és a szabad és pártatlan választások garantálásához szükséges képességükben.

Mi, itt az Európai Parlamentben, most egy olyan jelentésről szavazunk, ami ezeket a fontos kérdéseket érinti. Mi, svéd szociáldemokraták azt reméltük, hogy a jelentés mellett tudunk szavazni. De a jelentés jelen formája alapján, mégsem tesszük ezt. Nagyszerű célja van a létrejött kompromisszumos javaslatnak, de még mindig vannak félreérthető dolgok, elsősorban az internetes blogbejegyzők státuszát érintő kérdések körül. Nem akarunk közreműködni abban, hogy az Európai Parlament egyenlőséget tegyen az internetes blogbejegyzés és a hagyományos média között, a tájékoztatáskérésrel és az internetes blogbejegyzés státuszáról szóló vitára tett javaslatával, mint ahogy ez a javaslatban elhangzott. Erre más csoportok esetében nincs szükség, akkor miért lenne rá szükség pont az internetes blogbejegyzőknél? Azonban, osztjuk sok internetes blogbejegyző

azon véleményét, hogy a jogsértést és rágalmazást a többi médiához hasonló módon büntetni kell. Ezért fogunk a jelentés ellen szavazni.

Daniel Strož (GUE/NGL), írásban. – (CS) Az Európai Parlament saját kezdeményezésű jelentése az Európai Unió belüli médiakoncentrációról és -pluralizmusról nagyon fontos és hasznos. A jelentés több helyen is pontosan leírja azt a helyzetet, ami a Cseh Köztársaságban már jó néhány év óta fennáll. Itt, különösen két olyan területet akarok kiemelni, amit a jelentés tágabb értelemben jogosan kritizál, és amire jogorvoslatot kér. Az első ilyen terület az, hogy a napilapok szinte kizárólag külföldi (különösen német) szindikátusok kezében vannak, amelyeknek a gazdasági és politikai érdeke egyértelműen ellentétes a Cseh Köztársaság objektív érdekeivel, különös tekintettel a pluralista nézetekre és a média függetlenségére. A cseh viszonyok között, ezek mára már csak fikciók. Helyettük, a radikális jobboldali beállítottság és a véget nem érő manipuláció irányába történő elmozdulás világos tendenciája figyelhető meg. A másik terület a törvényileg szabályozott televíziós műsorszolgáltatás tevékenysége, ami kizárólag a jelenleg hatalmon lévő jobboldali kormány érdekeit tartja szem előtt, és ami olyan egyoldalú a hírközlésben és az újságírásban is, hogy a törvényi szabályozás fogalma többé már nem is érvényes rá. Következésképpen, azt ajánlom azoknak a hatóságoknak és intézményeknek, amelyek az Európai Unió belüli médiakoncentráció és -pluralizmus kérdésével foglalkoznak, hogy még nagyobb figyelmet fordítsanak, különösen a Cseh Köztársaságban kialakult helyzetre.

24. A 2002-ben Monterreyben megrendezett fejlesztésfinanszírozási konferencia nyomon követése (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pontunk Thijs Berman, a Fejlesztési Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0310/2008) a 2002-ben Monterreyben megrendezett fejlesztésfinanszírozási konferencia nyomon követéséről (2008/2050(INI)).

Thijs Berman, előadó. – (NL) Elnök úr! Az ENSZ jelenleg New Yorkban vitatja az Ezredfordulós Célkitűzéseket. Amennyiben nem változnak a dolgok, abban az esetben nem fogjuk 2015-ig elérni ezeket a célkitűzéseket. Ez azt jelentené, hogy a szegénységet nem sikerült felére csökkenteni, az anyák halálozási arányát nem sikerült jelentősen visszaszorítani, illetve, hogy nem minden gyermek részesül alapfokú oktatásban. Helyenként már azt is hallani, hogy a millenniumi célkitűzéseket félre kellene dobni, mert azok nem működnek. A probléma a támogatási rendszer megfáradása, ami valójában cinizmust és megfontolatlan önérdeket takar. Az elégtelen mértékű támogatás garantáltan nem hozza meg a várt eredményeket. Való igaz, hogy a támogatási programok gyakran kudarcot vallanak, és ez a valódi probléma. Ha túl kevés a támogatás, akkor nem várhatunk eredményeket. Olyan ez a helyzet, mintha egy focicsapat edzője csak jobblábas cipőket venne játékosainak, majd egy pár mérkőzést követően leszidná őket, hogy „ez a csapat mindig kikap, sohasem vizittek semmire. Elegend van ebből a csapatból, tartsátok meg a cipőket, de én megyek. Innentől kezdve csak magatokra számíhattok.”

Számos olyan ország van, ahol a támogatások meghozzák a várt eredményeket, de nagyon fontos a támogatás mértéke. A népiertást követően Ruandában jelentős mennyiségű támogatást osztottak szét és az ország sikeresen talpra állt. Kagame elnököt rengeteg kritikával lehet illetni – jómagam is mondhatnék egy-kettőt – de a világ tanulhatna Ruandától azzal kapcsolatban, ahogyan az 1994-es szörnyűség utáni helyzetet kezelték. Támogatás nélkül azonban már közel sem lett volna ilyen bámulatos az ország gazdasági növekedése. A támogatások Mozambikban is eredményeket hoztak és számos más példát is fel tudnék sorolni. A millenniumi célkitűzések meghatározása óta 29 millió gyermek részesül alapfokú oktatásban. Amennyiben a világ betartotta volna ígéreteit, úgy nem lenne élelmiszer válság. Ha az összes jómódú ország GNP-jének 0,7%-át fejlesztési támogatásra fordítaná, abban az esetben az alultáplált gyermekek száma nem emelkedne ismét, azt követően, hogy évekig csökkenő tendenciát mutatott.

Ez a jelentés egy emlékeztető az Európai Parlament részéről a tagállamok felé, hogy azok tegyenek eleget ígéreteiknek. Itt elsősorban azokról a tagállamokról van szó, amelyek ímmel-ámmal teszik ezt, mint például Franciaország, Németország, az Egyesült Királyság vagy Olaszország, csak hogy a nagyobbakat említsem. Ezeknek az országoknak 2015-ig egy egyértelmű időkereten belül, egyenlően növekvő részletekben kell növelniük az általuk nyújtott támogatást, Nem szabad engedni az utólagos bepótlást, mivel egy, a csekély növekedéseket követő nagyobb összegű támogatás azt jelentené, hogy a szegényebb országok közel 17 milliárd eurónyi támogatástól esnének el most és 2015 között.

Egy dolgot mindenképpen tisztáznunk kell: a közpénzek önmagukban nem elegendőek ahhoz, hogy megindítsák és lendületben tartsák a fejlődést. Ennél többre van szükség. Az Európai Uniónak folytatnia kell

a békébe és a biztonságba, a felelősségteljes kormányzásba és az emberi jogok tiszteletben tartásába történő beruházásokat. Ez Kenyában már bevált, hála az Európa által gyakorolt nyomásnak, és Raila Odinga jelenleg az ország miniszterelnöke. Az EUFOR-nak már sokkal nehezebb dolga van Csád déli részén. Életbe vágóan fontos hogy a magánpénzeket közcélok érdekében tudjuk hasznosítani. Itt kap kulcsszerepet a kölcsönök felvétele. Ezek a kölcsönök a legkritikább esetben állnak a legszegényebbek rendelkezésére, és ennek minél előbb meg kell változnia. Minthogy a cél a fejlesztés, el kell hagyni a büntetőkamatokat, biztosítani kell az egyenlő hozzáférést a nőknek és férfiaknak, beruházási lehetőségeket az olyan kis létszámú alkalmazottat foglalkoztató munkaadók esetében, akik jók a kapcsolatépítésben, mindezeket természetesen a helyi szervezetekkel folytatott együttműködés keretében. A magánbankok alapjáraton nem gondolnak ezekre a feltételekre, és kevésbé hagynak jóvá kölcsönöket nőknek, mint férfiaknak. Az Európai Unió rengeteget változtathat ezen a téren a hitelgaranciákon keresztül. Ezen felül az Európai Befektetési Banknak a jelenleginél sokkal több kölcsönt kell adnia a mikrohitel intézményeknek. Ezek azok a dolgok, amelyek valójában lehetőséget adnak az embereknek arra, hogy megmutassák mire képesek és, hogy önálló, önellátó polgárokként létezhesse. Végül pedig a szegényebb országoknak nagyobb beleszólást kell biztosítani az IMF-ben.

Több pénzre van szükség ezen felül, hogy a szén-dioxid kibocsátás-kereskedelmi rendszer segítségével megbirkózhassunk az éghajlatváltozás következményeivel. A szennyező fizet; a globális felmelegedésért nem a legszegényebb országok a felelősek. A támogatásnak ebben az esetben a fenntartható energiákra kell összpontosítania.

A fejlesztési politika az Európai Unió egyik központi kérdése. Az Európai Uniónak világviszonylatban is meghatározó szereplőként kell fellépnie, külön-külön tagállamokként, de ugyanakkor egyesülve, a GNP 0,7%-át nyújtva támogatásokban. Ez a 8. számú millenniumi célkitűzés, és amennyiben ezt sikerül elérni, úgy egy kicsivel közelebb leszünk a többi cél eléréséhez is.

Befejezésképpen csupán annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy azalatt az idő alatt, amíg elmondtam mondanivalómat itt 80 ember halt meg éhezés következtében és ötven, 5 év alatti gyermek halt bele könnyedén gyógyítható betegségekbe.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani, elsősorban Thijs Berman úrnak az elhangzott jelentésért. Igen alaposnak és előrettekintőnek találtam.

Úgy gondolom, hogy az előbb hallott jelentés felettébb időszerű és két konkrét területen lehet különösen hatásos. Az egyik terület azok az ENSZ tárgyalások, amelyek a fejlesztésfinanszírozással foglalkozó dohai konferencia záródokumentumával kapcsolatosak, amely konferencia elvileg November végén kezdődik. A másik pedig az EU álláspontja az ENSZ-ben folyó tárgyalások során, illetve Európa hozzájárulása a dohai konferencia sikeres végkimeneteléhez. Ez az álláspont jelenleg is kialakítás alatt van.

A 2002-es monterrey-i konferencia, ahogyan az már elhangzott, sikerrel zárult. A fejlett és fejlődő országok egyesítették erőiket és elkötelezték magukat egy konkrét intézkedéscsomag, az úgy-nevezett 'monterrey-i konszenzus' mellett. Az Európai Uniónak határozott és fontos szerepe volt abban, hogy sikeres lett a konferencia végkifejlete. Úgy gondolom, hogy Európa eleget tett a dohai kötelezettségvállalások nyomon követésének, és a Bizottság évi rendszerességgel értékeli a tagállamok előrehaladását. 2005-ben az EU felülvizsgálta és ismét megerősítette kötelezettségvállalásainkat.

A legfontosabb EU kötelezettségvállalások azok az időhöz kötött célkitűzések, amelyek célja, hogy 2015-ig az EU bruttó nemzeti jövedelmének 0,7%-ával növeljék – a költségek szem előtt tartásával – a hivatalos fejlesztési támogatást. Gondolom, mindannyian tisztában vannak azzal, hogy még akkor úgy döntöttünk, hogy az első, 2006-os célt lépésről lépésre érjük el, amit az EU együttesen sikeresen végre is hajtott. A soron következő határidő 2010, amikor együttes támogatásunknak el kellene érnie a GDP 0,56%-át

Ez év (2008) júniusában az Európai Tanács határozottan megerősítette ezeket a kötelezettségvállalásokat, ami egy kiemelten fontos intézkedés, hiszen az EU támogatások a tavalyi év során csökkentek, erre pedig Monterrey óta nem volt példa. Ez egy határozottan negatív jel volt. Ilyen háttérrel a Bizottság továbbra is biztos abban, hogy 2008-tól az Európai Unió által nyújtott támogatások ismét növekedni fognak. A többéves gördülő ütemtervek rettentően fontos eszközök ebben az összefüggésben, hiszen ezek mutatják, hogy az egyes EU tagállamok milyen módon tervezik elérni a megbeszélte célkitűzéseket. Szükségünk van arra, hogy a teljes képet láthassuk, de mindemellett arra is, hogy országonként, külön-külön is tisztában legyünk a helyzettel.

Monterrey óta az Európai Unió egyéb kötelezettségvállalásaiban is képes volt előrehaladást felmutatni. A dohai konferencia célja hogy felmérje ez eddig történt előrehaladást, megerősítse a kötelezettségvállalásokat,

azonosítsa az akadályokat, illetve, hogy megtalálja annak a módját, hogy miként lehet legyőzni ezeket az akadályokat. Célja ezen felül az is, hogy új kihívásokat találjon, mint például az éghajlatváltozás, a magas és ingadozó élelmiszer, üzemanyag és árucikk árak a globális recesszió fényében, sőt még a pénzügyi válság is.

A Bizottság reményei szerint a nemzetközi közösség Dohában ismételten megerősíti majd a fejlett és fejlődő országok közötti fennálló, megosztott felelősségen alapuló globális fejlesztésfinanszírozási partnerséget. Itt tehát nem egy egyoldalú, hanem egy kétoldalú folyamatról van szó.

Dohától olyan cselekvésorientált, előrettekintő eredményt várunk, amely minden szinten megkönnyíti a monterrey-i konszenzus hatékony végrehajtását, beleértve a nemzeti erőforrások mozgósítását, a közvetlen külföldi fejlesztési beruházásokat, a nemzetközi kereskedelmet, a fejlődő országok külső adósságát, a pénzügyi és technikai együttműködést, valamint a globális irányítást.

A jelentés, amelyet elfogadni készülnek, számos jelenleg is levegőben lógó problémával foglalkozik, és üdítő hozzájárulásként hat a nemzetközi vitához. Köszönöm a jelentést, és köszönöm szépen figyelmüket.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani Berman úrnak remek jelentéséért, amely nagyszerűen foglalja össze, hogy milyen irányba is halad az EU fejlesztéspolitikája: történtek fejlesztések, de továbbra is rengeteg tennivalónk maradt.

Az EU nemrégiben közzétett egy tanulmányt 'Millenniumi fejlesztési célok fél távnál' címmel, amely a millenniumi célkitűzések végrehajtását, valamint az Európai Unió szerepét vizsgálta ezen belül. A jelentés megállapította, hogy történt pozitív előrelépés, de továbbra is vannak területek, amelyek javításra szorulnak.

A világon az EU nyújtja a legtöbb fejlesztési támogatást, világviszonylatban nézve az összes támogatás 60%-át az EU szolgáltatja. 2006-ban az Unió elérte azt a kitűzött hivatalos célt, hogy együttes GNP-jének 0,31%-át fejlesztési támogatásokra fordítja.

A 2006-os célkitűzések elérése ellenére a támogatások mértéke nem elegendő és a 2007-es előrejelzések azt mutatják, hogy aggasztó tempóban csökken. Az EU tagállamok többsége nem növelte az általuk nyújtott fejlesztési támogatások összegét az előző évhez képest, sőt, egyes országokban ez az összeg több mint 100%-al kevesebb lett. Azoknak az EU országoknak tehát, amelyek elkötelezték magukat a millenniumi célkitűzések mellett, még rengeteg javítanivalójuk van.

A kitűzött uniós célok értelmében a támogatások százalékos mutatóinak 2015-re el kell érniük a GNP 0,7%-át. Ez nem lesz elég ahhoz, hogy automatikusan megszüntesse a fejlesztési problémákat, illetve a szegénységet: nagy szükség van a tervezésre, szervezetre és felügyeletre is. Készpénz nélkül azonban semmi sem fog történni és életbevágóan fontos, hogy tartsuk magunkat a célkitűzésekhez és ígéretünkhöz..

25. Belső piaci eredménytábla (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Charlotte Cederschiöld, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0272/2008) a belső piaci eredménytábláról (2008/2056(INI)).

Charlotte Cederschiöld, előadó. – (SV) Elnök úr! Boldogan látom, hogy jelentős előrelépés tapasztalható, amióta a bizottságon belül elfogadtuk a belső piacról szóló jelentést. Az új, júliusban bemutatott belső piaci eredménytábla azt mutatta, hogy a tagállamok eddigi legjobb eredményeiket érték el a belső piaci szabályok nemzeti jogba történő átültetésével kapcsolatban. Az állam- és kormányfők által kitűzött, átlagban 1%-os átültetési hiány célkitűzést sikerült elérni, és a győztes, 0%-os átültetési késedelemmel Bulgária lett. Gratulálunk! Reménykedjünk abban, hogy ez a pozitív trend tovább folytatódik, és hogy állampolgáraink a jövőben is élvezhetik majd a belső piac minden előnyét.

Nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk a helyes végrehajtásra. Jelentésünkben arra bátorítjuk az Európai Parlament képviselőit és a Bizottság tagjait, hogy olyan új és kifinomultabb eszközöket és mutatókat használjanak, amelyek részletesebb és alaposabb információt szolgáltatnak, annak érdekében, hogy az embereknek legyen lehetősége felmérni és javítani azokat a veszteségeket, amelyeket ők és az ipar okoznak. Minderre azért

van szükség, mert a tagállamok kormányai nem mindig úgy vagy abban az időben hajtják végre feladataikat, ahogy és amikor azt kellene.

Legfőképpen a végrehajtás felügyeletét és kiértékelését kell fejlesztenünk, oly módon, hogy az egybeessen a nemzeti szintű végrehajtási folyamattal. Ha ily módon elkerülhetővé válnak a bírósági eljárások, azzal mindenki csak nyer. Először is rá kell jönnünk, hogy miképpen kerülhetjük el a jogsértési ügyeket, el kell döntenünk, hogy valóban bíróság elé kerüljenek-e, valamint meg kell találnunk annak a módját is, hogy ezeket az eljárásokat felgyorsítsuk. A végrehajtásbeli eltérések és a felesleges 'túlszabályozás' elkerülhető a végrehajtási munkacsoportok és hálózatok segítségével. Egy hatékonyan működő SOLVIT, illetve a Bizottság által elvégzett ágazati felülvizsgálatok segítségével korán észlelni lehet már bármilyen fennmaradó problémát. A SOLVIT egy olyan eszköz, amely egyre erősebbé válik idővel és egy így van rendjén.

Az egyik legfontosabb vitát képező kérdés jelenleg a Parlamentben a Fogyasztói Piaci Eredménytáblával való kapcsolat. Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy itt és most kihangsúlyozzam: jelen szakaszban még nem kellene bármilyen döntést hoznunk. Ahogyan azt már megállapítottuk, a belső piaci eredménytábla nyomást gyakorol és így látja el feladatát, de van még hely hova fejlődni. Ezen felül, helyénvaló lenne a kettőt külön-külön engedni növekedni, hogy mindegyik fejleszthesse saját tulajdonságait. Ezt követően megvizsgálhatjuk majd, hogy érdemes lenne-e összeolvasztani a kettőt, amire egyébként reális esély nyílik. A Fogyasztói Piaci Eredménytábla végtére is még mindig egy kiforratlan termék, míg belső piaci megfelelője már most is fontos szerepet játszik a harmonizált EK jogszabályok előremozdításában. Mindezek ellenére a tagállamok pozitívan viszonyulnak felé. Más szóval, ez egy olyan rendkívül hatékony eszköz, amelyet mindenképpen meg kell őriznünk, és amelyet később esetleg más ágazatokba is átültethetünk.

Említést kell tennem azokról a szektorokról is, ahol a legsúlyosabb problémák állnak fenn. Ezek a környezetvédelem, adózás, energia és szállítási szektorok. Úgy vélem, hogy ezeken a területeken új modelleket kell kipróbálni és talán tanácsos lenne átvenni a szolgáltatási irányelv modelljét, amelyen belül a végrehajtás szoros együttműködést követel meg a Bizottsággal. ezzel kapcsolatban majd be kell nyújtani egy javaslatot. Nagyon remélem, hogy a jövőben több lehetőségünk is lesz, hogy megvitathassuk ezt a kiemelten fontos témakört egy éves Belső Piaci Fórumon, valamint megerősített hálózatokon, igazgatási együttműködési megállapodásokon és esetleg egy, a Miniszterek Tanácsán belül létrehozott Belső Piaci Tanácson keresztül. Ennek személy szerint nagyon örülnék. Végtére is a rendszeres korszerűsítés elősegíti a fejlődést ezen a területen. Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hozzájárultak az e területen végzett munkához, és meggyőződésem, hogy amit véghezvittünk az a későbbi EU együttműködés alapját képezi majd a jövőben.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Egy sor, az új rendszer szerinti jelentéssel rendelkezünk és gratulálók Charlotte Cederschiöld jelentéséhez, mivel ez egy olyan terület, amit nem olyan könnyű értékelni. A jelentés nagyon fontos a benne foglalt részletek és a jövőbeni további lépésekre vonatkozó javaslatok szempontjából. Ez egy belső piaci eredménytábláról szóló jelentés, bár Cederschiöld asszony éppen más területekről is beszél, ami számos nagyon érdekes és hasznos elgondolást foglal magába a tartalomról és az elkövetkezendő évek eredménytáblájára koncentrál.

Az EU-jog nemzeti jogba való késedelmes és helytelen átültetése megfosztja polgárainkat és vállalatainkat a közösségi jogból eredő jogaiktól. Ez ugyanakkor aláássa az EU, mint jogállamiságon alapuló közösség becsületét és hitelességét. Ezért, az EU-jog nemzeti jogba való időbeni és helyes átültetése és alkalmazása elsődleges fontosságú. Ez a jelentés igazolja és megerősíti e kérdés jelentőségét, amit a Bizottság üdvözl.

Az utóbbi években jelentősen javultak a tagállamok eredményei az EU-jog nemzeti jogba való időbeni és helyes átültetésében, ami jó hír. Mára 18 tagállam már elérte az 1%-os küszöböt vagy a 2007 márciusában az állam- és kormányfőink által 2009-re egyeztetettnél alacsonyabb átültetési hiány célkitűzést. Más tagszágok nagyon közel állnak ehhez az 1%-os maximum célhoz.

Ez azt jelenti, hogy az EU-jog nemzeti jogba való átültetésénél az átlagos lemaradás 1%, ami a 2009-es célnál jóval előrébb van. Ezek nagyon pozitív fejlemények, és a Bizottság reméli, hogy 2009-ben ez a trend tovább erősödik.

A belső piaci eredménytábla már így is fontos szerepet játszott a tagállamok erőfeszítéseinek támogatásában. Ez a jövőben sem lesz másképp. Van egy lendület és ez az eredménytábla kölcsönös nyomást gyakorol a tagállamokra a teljesítményük javítására.

Azonban, amint az előadó említette, az EU-jog sikeres végrehajtása nem fejeződik be az irányelv nemzeti jogba való időbeni és helyes átültetésével. Ezeket az irányelveket a hatóságoknak hatékonyan kell alkalmazniuk

a gyakorlatban. Továbbá a nemzeti hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy állampolgáraik és az üzleti vállalkozások hatékonyan és ténylegesen gyakorolhassák a Szerződés szerinti jogait.

Egyetértek Cederschiöld asszonnyal abban, hogy eljött az ideje megvizsgálni, vajon az eredménytábla alkalmazási területe szélesíthető-e és megnézni az EU-jog alkalmazásának a csak a nemzeti jogba való átültetésén túli más aspektusait.

A közösségi jognak a nemzeti jogba való késedelmes átültetésén kívüli más megsértésére történő fokozott összpontosításával a 2008. júliusi legutolsó, az egyes ágazatokról több információval rendelkező eredménytábla jelenti az első lépést ebben az irányban és kezdünk tágabb képet kapni. A Bizottság jelenleg vizsgálja, hogy az EU-jog alkalmazásáról adhatók-e jobb minőségű adatok, lehetőség szerint azokra a szektorokra összpontosítva, ahol az EU-jog megfelelő alkalmazásának a problémája a leginkább égető, beleértve, amint az már megemlítésre került, az energia és közlekedési ágazatot.

A cél átfogóbb eredménytábla közzététele 2009 első negyedévében. Úgy vélem, hogy ez teljesen összhangban van a Cederschiöld asszony jelentésében javasoltakkal.

Tudomásul veszem a belső eredménytábla és a fogyasztói eredménytábla közötti kapcsolatról szóló jelentésben képviselt és bemutatott irányvonalat, és hogy az eredménytáblákat külön kell kezelni.

Még egyszer köszönöm a jelentést és a figyelmüket.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) A közösségi jog minősége, illetve időben történő átültetése életbevágóan fontos a belső piac megfelelő működése szempontjából. A belső piaci irányelvek helyes átültetése és alkalmazása hatással van a versenyképességre és az Európai Unión belüli gazdasági és társadalmi egyensúlyra.

Például az építési termékek irányelvet, amelyet rendelettel kellene helyettesítenünk, és amelyen jelenleg árnyékelőadóként dolgozom a PPE-DE képviselőcsoportnak, úgy ültették át a nemzeti jogba, hogy a CE jelölés négy országban önkéntes, a többiben pedig kötelező. Ez a helyzet hatalmas gondot okoz a termelési ágazatban.

A másodlagos jog nem világos feltételei és pontatlan alkalmazásuk gyakran az Európai Bíróság előtti perekben fejeződnek be.

Véleményem szerint nagyon fontos lépés olyan egységes kapcsolattartó pontok létrehozása, ahol a belső piacon mozgó európai állampolgárok minden jogi és gyakorlati ügyben segítséget kaphatnak.

Egy nyitott és versenyképes belső piacon célzottabb és szigorúbb eszközökre van szükség a hamisítás és kalózkodás elleni harc tökéletesítéséhez. Megjegyzem, hogy kollegáimmal elkészítettük a 67/2008 Írásbeli Nyilatkozatot, hogy felhívjuk a figyelmet a hamisításra és a kalózkodásra, melyek növekvő fenyegetést jelentenek az európai gazdaságra, foglalkoztatásra és kreativitásra nézve.

Prioritásunk a fogyasztók védelme kell legyen, akik gyakran akaratlanul vásárolnak hamisított terméket, eredeti árucikknek véelve azokat, és akik így veszélyeztethetik egészségüket és biztonságukat.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) A belső piaci irányelvek időszerű alkalmazása, nemzeti jogba való pontos átültetése és megfelelő végrehajtása az előfeltétele a belső piac hatékony működésének és a fogyasztóvédelemnek, ami hatással van az Európai Unió versenyképességére, valamint gazdasági és társadalmi egyensúlyára.

Az eredménytábla fontos eszköz a politikatervezésben; ezért arra kérjük a Bizottságot, hogy terjessze ki az ebben foglalt információkat és indikátorokat, beleértve többek között a minőséget, a dolgozók szociális helyzetét, valamint a környezeti hatásokat és a klímaváltozást.

2007 decemberében Románia a hetedik volt az EU országok között a belső piaci irányelvek átültetésében 0,8%-os átültetési hiányátlagával, összehasonlítva az állam- és kormányfők által 2009-re egyeztetett 1%-os célkitűzéssel. A jelentés hangsúlyozza, hogy a késedelmek vagy a közösségi előírások nem megfelelő végrehajtása hatást gyakorol a fogyasztókra és a vállalatokra és megkívánja a tagállamoktól, hogy fokozzák

erőfeszítéseiket a SOLVIT (a tagállamok által használt problémamegoldó hálózat, annak érdekében, hogy belső piaci szabályozás nem megfelelő végrehajtása miatt felmerült problémákat bírósági eljárás nélkül megoldja) támogatására.

Szeretnék gratulálni az előadónak munkájához.

26. A tanárképzés minőségének javítása (rövid ismertetés)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Maria Badia i Cutchet, a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0304/2008) a tanárképzés minőségének javításáról (2008/2068(INI)).

Maria Badia i Cutchet, előadó. – (ES) Kedves biztos úr! Úgy hiszem egyet érthetünk abban, hogy jó hír, hogy egy ilyen időszerű, kiemelt fontosságú kérdéstről szóló jelentést fogadhatunk el, mint amilyen a tanárképzés minőségének javítása, annál is inkább, hiszen a tanárképzés legfontosabb célja, hogy javítsa a diákok oktatásának színvonalát, illetve, hogy olyan ismereteket adjon át számukra, amelyek szellemi érettséget és elemző képességet adnak számukra, de mindezek mellett olyan készségekkel is ellátják őket, amelyekkel részt tudnak vállalni egy egyre inkább a versenyre épülő és sokat követelő társadalomban.

Ezt az aggodalmat a terület sok szereplője osztja, a diákoktól a szülőkön át, és a tanári szakmán keresztül egészen az üzleti vezetőkig. Jelenleg Európában több mint hatmillió tanár látja el ezt a kulcsfontosságú szerepet, amellyel a társadalom fiataljainak ismereteit és készségeit fejlesztik, és hozzá járulnak a gazdasági növekedés és a versenyképesség javításához.

A jelenlegi munkakörülmények ebben az ágazatban egyre összetettebbek és megerőltetőbbek: az osztályok kulturális szempontból egyre heterogénebbé válnak; a tanítás egyre inkább az önálló tanulásra összpontosít; a tanárok *ex-cathedra* oktatókból az osztályok úgymond menedzsereivé alakultak át; ma már követelmény az idegen nyelvek és az ICT-ként ismert info-kommunikációs technológiák ismerete, annak nemcsak az ismeret-átadás eszközeként, hanem tanítási eszközként történő felhasználása is.

A rendelkezésünkre álló adatok arra engednek következtetni, hogy vannak bizonyos hiányosságok a tanítás színvonalában; ez összhangban áll a szakma fent említett összetettségével, és szükségessé teszi a tanárképzésbe történő nagyobb arányú befektetéseket, mind az alapképzés, mind pedig a továbbképzés során, továbbá kiemeli a tanári pályakezdés intenzívebb támogatásának fontosságát is.

Továbbá, van egy sor, megfontolásra érdemes, kapcsolódó kérdés is: jelentős különbségek a tagállamokban a tanári fizetésekben, ugyanazon az országon belüli különbségek a tanári átlagfizetésekben, az idősebb dolgozók nagy aránya, sok esetben a motiváció ellen ható munkakörülmények, és a szakmát választó emberek számának csökkenése stb.

Ebben a kontextusban íródott ez a jelentés. Ugyanakkor számos ajánlást is megfogalmaz, amelyeket röviden ismertetni fogok.

Először is jobb tanárjelöltekre van szükség a szakmában, ami szoros összefüggésben áll a szakma társadalmi megítélésének és javadalmazásának javulásával is. Ez magában foglalja a tanári szakma munkakörülményeinek javítását azzal, hogy javaslatokat fogalmazunk meg a tanárok pályakezdésének támogatására; a kezdő tanárok tanulhatnak a gyakorlott tanárok tapasztalataiból, akik viszont csökkenthetnék a diákokra szánt idejüket, hogy több idejük maradjon az alkalmazott kutatásra és az ismeretátadásra.

Ugyanakkor ez szintén magában foglalja a tanári alapképzésbe, és továbbképzésbe történő nagyobb arányú befektetést is, illetve az egyetemi oktatás és a szakmai fejlődés összeegyeztethetőségének kialakítását, és a már a pályán lévő tanári állomány jobb képesítését és az általuk történő jobb készségek elsajátítását is.

Harmadsorban pedig ösztönözni kell a bevált gyakorlatok cseréjét a mobilitási programok javítása által, gondolok itt különösen a Comenius programra, ami azért is pozitív, mert lehetőséget ad az idegen nyelvi készségek felfrissítésére is.

Negyedsorban szeretném megemlíteni az iskolai szintű döntéshozás elősegítését is, másként fogalmazva, az iskolák nagyobb autonómiáját, figyelembe véve az egyes iskolák eltérő hátterét, és az egyes iskolai közösségek szereplőit: a szülőket, a helyi kulturális központokat stb.

Biztos úr! A Szerződés 149. oktatásról és képzésről szóló cikkével összhangban, ez a jelentés nem lesz kötelező érvényű a tagállamok kormányaira. Ettől függetlenül ez egy olyan állásfoglalás, amelyet mindenféleképpen figyelembe kell venni.

Azok a kulcsfontosságú kérdések, mint például az oktatásügy, szorosan kapcsolódnak a jövő Európájának és a jövő európai polgárának értékeihez, és ezért kérem a Bizottságot, hogy támogassa a Kulturális és Oktatási Bizottság jelentését, és tegyen meg mindent azért, hogy a jelentésben szereplő javaslatokat a Tanács előtt is meg tudja védeni.

Hölgyeim és uraim! Beszélgetéseink során gyakran utalunk annak fontosságára, hogy milyen országot hagyunk gyermekeinkre. Ezzel együtt azt is át kellene gondolnunk, hogy milyen polgárokat hagyunk országainkra, és ez egy olyan terület, amelyet az oktatásügy döntően befolyásolni tud.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, és a Parlament mélyen tisztelt képviselői! Örömmre szolgál ez a jelentés, különösen, azért, mert én vagyok az oktatásügyi biztos. Szeretném megköszönni Maria Badia i Cutchet asszony és a Kulturális és Oktatási Bizottság munkáját.

Önhöz hasonlóan a Bizottságnak is meggyőződése, hogy minden tagállam jelentős kihívásokkal lesz kénytelen szembe nézni oktatási és képzési rendszerei javítására irányuló erőfeszítései során, különösen a magasabb színvonal elérése kapcsán. Többedjére beszélünk – és ezt szeretném kiemelni – a kulcsfontosságú kompetenciák, illetve a rendszereink méltányosságának és hatékonyságának fontosságáról. Ezekkel a kihívásokkal nem lehet teljes mértékben megbirkózni a tanári szakma magas színvonalú működése nélkül, hiszen ez az egész kérdés kulcsa. A tanárok minősége oktatási rendszereink modernizációjának, illetve a méltányosság és a hatékonyság elérésének kritikus tényezője. Jó tanárok nélkül nagyon nehéz előrehaladást elérni.

A tanárokat érintő kihívások száma növekszik, ahogyan a gazdasági, társadalmi és oktatási kontextusok is egyre összetettebbek lesznek, és az iskolák és osztályok is egyre heterogénebbé és sokszínűbbé válnak. Ma este, az első jelentés vitája során beszéltünk a kreativitásról és az innovációról. Csak úgy tudjuk elérni, hogy a diákok kreatívabbak és innovatívabbak legyenek, ha az iskoláinkban tanító tanárok is kreatívabbá és innovatívabbá válnak.

A legjobb jelölteket kell bevonzanunk szakmánkba. A lehető legjobb felkészítést kell adni nekik pályájukhoz és – ami még ennél is fontosabb – folytatnunk kell tanáraink folyamatos továbbképzését is pályájuk során. Ez – ahogyan azt Ön is mondta Badia i Cutchet asszony – a tanárok toborzásáról és fizetéseikről szól.

Minden tanárnak képesnek kell lennie az önálló tanulásra, arra, hogy folyamatosan reflektálni tudjon arra, ahogyan tanít; tanulni tudjon tanártársaitól, és megtalálja ismeretei és készségei fejlesztésének új módjait, és ki tudja elégíteni a diákok egyéni szükségleteit is. Minden tanárnak egyben élethosszig tartó tanulónak is lennie kell. Egyik tanár sem tudja megtanítani valakinek, hogy hogyan is kell életünk végéig tanulni, ha önmaga nem gyakorolja ezt. A három, vagy négy évig tartó alapképzés nem lehet elég muníció az élethosszig tartó tanításra. Csak akkor tudnak diákjaik számára valóban releváns ismereteket átadni, ha folyamatosan tanulnak, képzik magukat annak érdekében, hogy korszerű ismeretekkel rendelkezzenek.

Nagy örömmre szolgált hallani, hogy ilyen nagy a konszenzus ezen a téren, amelyet az elmúlt novemberben a miniszterek tanúsítottak a Tanácsban.

Azon kell munkálkodnunk most, hogy építsünk erre a jó szándékra és erre a konszenzusra annak érdekében, hogy valós javulást érhesünk el a tanárképzésben. Ösztönöznünk kell a tagállamokat arra, hogy többet fektessenek saját tanári állományuk fejlesztésébe. Három, négy nap tanári továbbképzés egy évben egyszerűen nem elég. Javítani kell a kezdő tanárok beilleszkedésének támogatásán és ki is kell terjeszteni azt. Ösztönöznünk kell a tagállamokat arra, hogy javítsák a továbbképzések színvonalát és biztosítsák, hogy a tanárok rendelkezzenek azokkal a gyakorlati tanítási készségekkel, amelyekre tanárként ma is és holnap is szükségük lesz.

Elő kell segítenünk az iskolák vezetői képességét. Ma az iskolák olyan nagy szervezetek, amelyek emberek százainak, sőt ezreinek az életét befolyásolják. Jó adminisztrációval és jó vezetéssel kell rendelkezniük, de legfőképpen olyan vezetőkre van szükségük, akik számára diákjaik legmagasabb színvonalú tanítása a legfontosabb.

Még egyszer hadd köszönjem meg jelentését és elkötelezettségét. Remélem folytatódnak erről a kiemelkedő fontosságú területről folytatott megbeszéléseink, és hogy együttműködésünk is töretlen marad a jövőben.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – A jelentés az Európai Bizottság 'A tanárképzés minőségének javítása' (SEC(2007)0931) című közleményének alapján készült, és kiemeli a nemzeti oktatási rendszerek tagállamok általi reformjának szükségességét a tanárképzés javításának érdekében.

Az előadó kiemelt néhány rendkívül fontos tény, köztük a legjobb tanárjelöltek tanári pályán tartásának nehézségeit, a tanárok alacsony fizetését számos országban, a tanárok rossz társadalmi helyzetét, alacsony szintű idegnyelvtudását stb.

Ezeknek a problémáknak a megoldása szükségessé teszi egy koherens, komplex és teljes uniós stratégia létrehozását. Több képzési programot kellene indítanunk a tanárok számára, és ezeknek a programoknak úgy kellene felépülniük, hogy az elvégzésükkel megszerzett képesítéseket minden tagállamban elfogadják. Ennek elérése érdekében meg kell osztanunk az ezzel járó felelősséget a nemzeti kormányokkal, hiszen legyen bármily erős is a késztetés bennünk ennek elérésére, mégiscsak ők rendelkeznek az oktatási rendszerek reformjához szükséges hatáskörrel.

Remélem ez a jelentés lesz az első lépés egy olyan hosszú folyamatban, amely végre valós javulást eredményez majd a tanárképzésben az Európai Unió egész területén.

Livia Járóka (PPE-DE), írásban. – Az európai romák szegregált oktatás és kizárólag cigány diákokból álló osztályok formájában megtestesülő alacsony színvonalú oktatásban részesülnek, és ez nem csak a volt szocialista országokra jellemző, de Európa egészére is. A roma gyerekek nehezen jutnak hozzá a minőségi oktatáshoz az új és a régi tagállamokban egyaránt. Az egyenlő oktatás egyik legnagyobb akadálya a romák földrajzi szegregációja. A romák életkörülményei megnehezítik a kizárólag cigány diákokból álló osztályok megszüntetéséhez vezető hosszú harc megvívásához szükséges lépések megtételét. Ez a harc a magasan képzett roma és nem roma háttérű tanárok munkáján múlik, amelynek eredményeként biztosítani tudják a roma gyerekek létfontosságú fejlődését, és a status quo megváltoztatását is. A magasan képzett tanárok biztosítása annak érdekében, hogy a roma gyerekeket olyan kihívások elé állítsák, amelyek alkalmassá teszik őket a többségi iskolákban való helytálláshoz rendkívül fontos annak a szempontjából, hogy milyen oktatásban részesülnek majd a jövő tanárai a tanárképző főiskolákon. Ha eredményeket várunk gyermekeinktől, akkor tanárainkat is példaértékű képzésben kell részesítenünk. A jövő tanárképzésének egyik legfontosabb pontja kell, hogy legyen a multikulturálisan sokszínű osztályokban alkalmazható progresszív tanítási módszerek ismerete. Az iskolák oktatási színvonalának kiegyenlítése, a korai lemorzsolódás megakadályozása, és a roma gyerekek felsőoktatásba jutásának biztosítása, és arra való felkészítése, hogy meg tudjanak küzdeni az élet kihívásaival nem olyan célok, amelyeket félvállról lehet venni, hanem olyanok, amelyekért harcolnunk kell.

27. A bolognai folyamat és a diákmobilitás (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Doris Pack, a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében tett, a bolognai folyamatról és a diákmobilitásról szóló jelentése (A6-0302/2008) (2008/2070(INI)).

Doris Pack, előadó. – (DE) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Remélem, az a tény, hogy ma este ismét zárt ülésen találkozunk, nem utal semmi rosszra az oktatáshoz való hozzáállásunk tekintetében.

A bolognai folyamat az utóbbi évek legradikálisabb felsőoktatási reformja. A mai világban az ismeretek áramlásának nem szabad az országhatárokon megállnia. Ezért szolgál különösen örömmre, hogy a tagállamok és az egyetemek együtt tudnak működni ezen a területen az általuk oly nagy becsben tartott szubszidiaritási elvtől függetlenül. Üdvözlöm ezt a fejleményt, de szeretném megjegyezni, hogy a parlamenteket teljesen kihagyták ebből a kérdésből. Senki sem vette fel a kapcsolatot az Európai Parlamenttel, de a másik 46 nemzeti parlamenttel sem.

Az ebben a sértő, hogy minket európai parlamenti képviselőket rendszeresen kérdőre vonnak ezzel a bolognai folyamattal kapcsolatban. Ha bármi rosszul sült el, akkor minket kiáltanak ki bűnbaknak, pedig nekünk igazából semmi közünk ehhez, sőt még a Bizottságnak sincs köze hozzá. Örömmre szolgál, hogy végre azt mondhatom, hogy a Bizottság is teljes mértékben elköteleződött a bolognai folyamat előmozdítása mellett, az Önök által is ismert oktatási programok keretében. Röviden tehát nehéz szülés volt, és még nincs is vége! Lehet, hogy bölcs dolog lett volna bevonni a parlamenteket is.

2010-re szeretnénk létrehozni a közös európai felsőoktatási teret. Ezt akár meg sem kellett volna említenem. A diákok számára sok választási lehetőséget, és sokrétű magas színvonalú kurzusokat kell biztosítani. Ennek érdekében a bolognai folyamat három kiemelt cselekvési területet irányoz elő: a három képzési ciklusból összeálló, alap-, mester-, és PhD-képzési rendszer, a minőségbiztosítás és a képesítések és elvégzett tanegységek kölcsönös elismerése.

A diákmobilitás és a magas színvonalú oktatás a bolognai folyamat prioritásai közé tartoznak állítólag, de maga a folyamat, és különösen az alapképzési tanegységek siettetett bevezetésének — meghallgatásaink alapján — az lett az eredménye, hogy alapképzése alatt egyre kevesebb diák mer bármennyi időt is arra szánni, hogy külföldön tanuljon, hiszen az alapképzési tanegységekbe túl nagy tananyagmennyiséget préseltek be. Az eddigi ötéves egyetemi oktatás tananyagát nem lehet hirtelen hároméves alapképzésbe belepréselni. Néhány esetben ez történt. Ezek után pedig fény derül arra, hogy a diákok nem hagyhatják félbe tanulmányaikat, és ezért a külföldi tanulás teljesen kiesik a képből. Ez szomorú. Az Erasmus egy nagyszerű program, és a program lehetőségeit, de más külföldi tanulási lehetőségeket is ki kellene használni. Sőt, minden képzésben kötelezővé kellene tenni egy a mobilitást is magában foglaló kurzust is.

Véleményem szerint a kreditrendszer nem működik. Nem helyes, hogy egy bizonyos modul az egyik országban három kreditpontot ér, míg máshol, csak mondjuk egyet. Egy olyan európai keretrendszerre volna szükség, amelyben mindenki egyenlő bánásmódban részesül. Ezen a területen sok munka vár még ránk. Úgy hiszem, hogy az elgondolás jó, de az alkalmazás már hagy kivetni valót maga után.

Továbbá biztosítanunk kellene, hogy az egyetemek minden tőlük telhetőt megtegyenek annak érdekében, hogy kihasználják a rendelkezésükre álló forrásokat, és ezáltal megkönnyítsék a diákok számára, hogy éljenek a mobilitás lehetőségével, ha kedvük tartja. Sok egyetem számára ez azt fogja jelenteni, hogy le kell majd szállniuk elefántcsonttoronyaikból, és kapcsolatokat kell létesíteniük az üzleti közösséggel. Hány nagyvállalat vállalná büszkén egy doktori, vagy mester kurzus szponzori feladatait, ha ez azt jelenté, hogy a kurzus mondjuk a Mercedes vagy a Sony vagy más márka nevével lenne fémjelezve? Ha ez az ára, akkor ám legyen! Az a lényeg, hogy a szponzori hozzájárulás a diákoknak jelente segítséget. Itt nem az a kérdés, hogy átadjuk-e a tantervi tartalom megváltoztatásának jogát, hanem az, hogy olyan forrásokat találjuk, amelyek lehetővé tennék, hogy bárki elmehessen külföldre tanulni, akinek kedve van hozzá. Ha előre tudunk lépni ezeknek a céloknak az elérése felé a Bizottság segítségével, az bizonyosan mindannyiunk meglegedésére szolgálna.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Szeretném külön megköszönni Doris Pack asszonynak jelentését. Ő az élethosszig tartó tanulási programok egyik szülőanyja, és ezek nagy népszerűségnek örvendenek a diákmobilitás terén is. Ez a bolognai folyamatról és a diákmobilitásról szóló jelentés a még jobb és még nagyobb fokú mobilitáshoz való konkrét hozzájárulás.

Amint azt mindannyian tudjuk, a bolognai folyamat már nagy előrehaladást tud maga mögött, és hamarosan elmondhatjuk, hogy már egy évtizede működik az európai kontinensen. Megkezdésére azért kerülhetett sor, mert már korábban is, 1987-től kezdve létezett egy mobilitási rendszer, név szerint az Erasmus, amelynek eszközei nagy részben a bolognai folyamat részévé váltak. A két rendszer egymást támogatja és nagyon fontos politikai hozzájárulást is jelentenek együtt. Itt nem csak a mobilitásról van szó önmagában és önmagáért, hanem a modernizációról és nyitottságról, és az egyetemeink nemzetközivé tételéről is. A jelentés rendkívül átfogóan tekinti át, hogy milyen további cselekvésekre van szükség ezen a területen.

Az Ön következtetései megegyeznek annak a különleges munkacsoportnak a megállapításaival és ajánlásaival, amelyet én hívtam meg, hogy együttműködjön a Bizottsággal. Ez egy magas szintű szakértői fórum volt, amelyet az a Maria João Rodrigues volt miniszter vezetett, aki ez év júniusában tett jelentést itt nekem. Mindkét jelentés arra a megállapításra jutott, hogy jelentős és koncentrált cselekvésre van szükség a diákmobilitás fellendítése érdekében, és saját véleményem szerint a fiatalok mobilitásának általában vett fellendítése érdekében is: a diákok, képzésben részt vevő fiatalok, fiatal művészek, fiatal vállalkozók mobilitásának fellendítése érdekében. Szeretném, ha minden felsőfokú képesítést adó program magában foglalna egy mobilitási időszakot, amelyben a diákokat arra ösztönöznék, hogy menjenek külföldre tanulni, illetve arra, hogy a mobilitás legyen az általánosan elfogadott gyakorlat, semmint a kivétel.

Egyet értek Önnel abban, hogy a bolognai reformokat elsősorban arra kellene felhasználni, hogy megnyissák felsőoktatási rendszereinket, és nem arra, hogy újabb akadályokat képezzenek a mobilitás előtt. Az Ön által említett, bizonyos tanítási területeken alkalmazható rugalmas formátumú kurzusok összeegyeztethetők volnának a bolognai szabályokkal, és további vizsgálatot érdemelnek. Azzal is egyet értek, hogy több és jobb befektetést kell tennünk erre a területre, ami azt jelenti, hogy hatékonyabban kell befektetünk polgáraink mobilitásába. Ötvöznünk kell a köz-, magán, nemzeti és európai forrásokat.

Üdvözlöm az arra vonatkozó a javaslatot, hogy 'mérlegelni kellene az oktatás területén működő programok számára nyújtott pénzügyi támogatások megerősítését, gondolok itt különösen az Erasmus ösztöndíjakra'. Ez nem csak az oktatás számára volna előnyös, de a polgárok számára is – hiszen így európainak érezhetnék magukat Európában, és hozzáférésük és lehetőségük megtapasztalni, hogy milyen is az igazi Európa.

Biztos vagyok benne, hogy a Parlament teljes mértékben eleget tesz majd feladatának ezen a téren. Hadd gratuláljak ismét a jelentéshez, és javasoljam a jelentés képviselőház által történő elfogadását.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), írásban. – (RO) Üdvözlöm ezt a jelentést, illetve a benne foglalt megalapozott javaslatokat a bolognai célkitűzések hatékony végrehajtását, valamint egy európai felsőoktatási tér 2010-ig történő kialakítását illetően. Az idei év során fontos lesz, hogy kielemezzük nem csupán a jelenleg fennálló akadályokat, de a folyamat jövőbeni, 2010 utáni megerősítésének lehetőségeit is.

A jelentésben foglalt számos javaslatból két olyat szeretnék kiemelni, amely különös jelentőséggel bír. Először is, nagyobb erőfeszítésre van szükség a nemzeti oktatási rendszerek harmonizációjára, a minősítések és diplomák kölcsönös elismerése és egységesítése érdekében. Úgy gondolom, hogy az e téren továbbra is fennálló nézeteltérések jelentik a legnagyobb akadályt a diákokkal való egyenlő bánásmód előtt.

Másodszor pedig szeretném felhívni az európai intézmények figyelmét arra a tényre, hogy a nem elegendő adományok miatt a mobilitás számos diák, kutató és tanár számára továbbra is elérhetetlen, és ez különösen igaz az új tagállamok állampolgáira. Éppen ezért a projektek megfelelő finanszírozását prioritásnak kell tekinteni az új tagállamokban. Ez az egyetlen módja annak, hogy összefüggő és kiegyensúlyozott módon érhesük el az európai mobilitással kapcsolatos célkitűzéseinket.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) A fiatalok, különösképpen a diákok, kulcsszerepet játszanak politikai programokban és ezért üdvözlöm Pack asszony, a bolognai folyamatról és a diákmobilitásról szóló jelentésének elfogadását.

Azon a véleményen vagyok, hogy a viszonyosság elvét a diákok és ösztöndíjak cseréjén belül, valamint egy, a diplomák minőségét és elismerését szolgáló európai keretrendszer felállítását egyaránt prioritásnak kell tekintenünk ezen a politika területén belül. Annál is inkább, mivel észrevehető csökkenés állt be a diákok mobilitásában az új tagállamok felé.

A bevált gyakorlatok tagállamok közötti cseréje igen hatékony módja az európai mobilitási keretrendszer javításának, ezért ez állandó támogatást és meghosszabbítást igényel. Dicséretesnek tartom a jelentés társadalmi dimenziókra való rávilágítását, pontosabban a hátrányos környezetből származó fiatalokkal kapcsolatos aggodalmát.

Félretéve az egyéb szempontokat a minőség és kiválóság előremozdítására kell törekednünk, mind a diákok, mind pedig a tanárok körében és ez csak állandó támogatással lehetséges. Ennek a támogatásnak, mind politika, mind befektetések terén, nemzeti és európai oldalról egyaránt kell érkeznie, annak érdekében, hogy mobilitás legyen az oktatási rendszeren belül.

Mihaela Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Szeretnék kitérni a mobilitás társadalmi dimenziójára is, amely kiemelt fontossággal bír: a tanulmányok, a kultúra és a társadalmi sokszínűség szempontjából rengeteg tapasztalatot szolgáltat a fiataloknak és ez az, amiért gratulálni szeretnék Pack asszonynak jelentéséért.

Romániai európai parlamenti képviselőként az én javaslatom volt az a módosítás, hogy a tagállamok diákjai egységes európai diákigazolványt kapjanak. Meggyőződésem, hogy ez az egységes diákigazolvány Európa-szerte elő fogja segíteni a fiatalok mobilitását, amely viszont ötletek és elképzelések cseréjéhez és következőképpen gondolkodásbeli változáshoz, más kultúrákkal szembeni nyitottsághoz, a kreativitás ösztönzéséhez és az innovációs képességek fejlődéséhez vezet majd.

Az én szemszögemből úgy tűnik, hogy az intézkedés tökéletes összhangban van mind az kultúrák közötti párbeszéd 2008-as európai évének, mind pedig a kreativitás és innováció 2009-es európai évének célkitűzéseivel.

28. A mezőgazdaság helyzete és kilátásai a hegyvidéki térségekben (rövid ismertetés)

Elnök. – Soron következő napirendi pontunk Michl Ebner, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0327/2008) a mezőgazdaság helyzetéről és kilátásairól a hegyvidéki térségekben (2008/2066(INI)).

Michl Ebner, előadó. – (DE) Elnök úr! Biztos úr! Hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy örömet fejezzem ki, hogy a biztos úr is foglalkozik ezzel a problémával. Nagyon remélem, hogy ez nem csupán rövid felszólalásában, de a Bizottság munkájában is visszaköszön majd, hiszen felelősségünk biztosítani, hogy az Európai Bizottság intézkedései tükrözzék kívánságainkat és elképzeléseinket.

Bárki, aki látta 'A mezőgazdaság helyzetéről és kilátásairól a hegyvidéki térségekben' szóló jelentés, vagy pontosabban a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által egyhangúlag elfogadott jelentés címét rá kell, hogy ébredjen, hogy a cím a jelentés tényleges tartalmának csupán egy töredékét fedi.

A szóban forgó jelentés kimondja, hogy külön politikát kell kialakítanunk ezen területek számára, amelyek egyes tagállamok területének több mint felét, más tagállamok közel harmadát teszik ki, amely területek a teljes uniós lakosság 19%-a számára szolgálnak otthonként. Ezek olyan területek, amelyek számos gazdálkodási szempontból is egyedülállóan hátrányos és rendkívül kiszolgáltatott helyzetben vannak. Vegyük például az Alpokat, ahol a globális felmelegedés hatása sokkal inkább megfigyelhető, mint az alacsonyabban fekvő térségekben.

A hegyvidéki térségek több szempontból is hátrányos helyzetben vannak, legfőképpen a meredek lejtők, az időjárási körülmények, az erózió, a magasságbeli különbségek, magas tengerszint feletti magasság, illetve a sziklás terep miatt. Pontosan ezért van szükség ezekben a térségekben átfogó stratégiára egy olyan mezőgazdasági politikán felül, amely ért el eredményeket, és amely további gondoskodást igényel, de mely nem elegendő ahhoz, hogy megoldja a hegyvidéki térségeket érintő problémákat.

A régi, jól bevált recepteket meg kell őriznünk, de mára szükségessé vált a régi és új megoldások ötvözése, amennyiben szeretnénk a mezőgazdaságot, mint a hegyvidéki területek éltető elemét fenntartani. Szükségessé vált olyan egyéb fontos tényezők beépítése is ebbe a megközelítésbe, mint például a természetes erőforrások fenntartható felhasználási módjainak széles skálája, a szállítási hálózatok kialakítása és fejlesztése, – itt nem csupán a fizikai szállításról van szó, hanem az Internet hozzáféréséről és a kommunikációs hálózatokról is – az önkormányzati és helyi szolgáltatások javítása és fejlesztése – amit ezeken a területeken jelentősen megerősít a települések szétszórt fekvése – és végül a társadalmi szerkezet megerősítése.

Új szempontokat kell bevezetnünk, például nagyobb figyelmet kell szentelnünk az alapfokú és továbbképzésekre, a táj biodiverzitásával szembeni érzékenységre, valamint az előbb említett éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásra. Ez a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által egyhangúlag elfogadott jelentés 13 preambulumbekzdést and 72 bekezdést szentel ezeknek a problémáknak. A cél egy már meglévő ágazati törekvéseken alapuló keretstratégia kialakítása. Ebből az okból a jelentés felszólítja az Európai Bizottságot, hogy hat hónapon belül fejlesszen ki egy olyan integrált stratégiát, amely megfelel a szubszidiaritás elvének, valamint összhangban van a tagállamok nemzeti cselekvési terveivel.

Nagyon remélem, hogy a jelenlévők, a Bizottsághoz hasonlóan, beleegyezésüket adják majd. Ezúton is megkérném a biztos urat, hogy terjessze ügyünket a Bizottság elé, illetve, hogy emlékeztesse azt, hogy a hegyvidéki térségek lakóinak hozzájárulása az egész népesség nevében történik, akik előnyeik ennek megfelelően élvezik, így ezt a hozzájárulást el kell ismerni. Ez egy hozzájárulás a környezethez, amely növeli kontinensünk értékét, mint turisztikai úti cél. Ezt a hozzájárulást nem szabad figyelmen kívül hagyni, hiszen garanciaként szolgál az elnéptelenedés ellen az olyan térségekben, mint például Piemont, Lombardia vagy Franciaország és Spanyolország egyes térségei.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Bár ez az utolsó jelentés, ez nem vesz el annak jelentőségéből. Biztosíthatom az előadót, Ebner urat a jelentésben foglalt javaslatok jelentőségéről. Szeretném hálámat kifejezni felé, csakúgy, mint a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság felé ezért a jelentésért, amely nem csupán arra mutat rá, hogy milyen jelentőséggel bír a hegyvidéki gazdálkodás az Európai Unió számára – Ebner úr százaléktérteket említett –, de arra is, hogy milyen értékes módon járul hozzá a környezetvédelemhez, azáltal, hogy minőségi termékeket nyújt, valamint, hogy európai örökségünk részeként megőrzi a kulturális környezetet.

Ez az az ok, amely miatt a hegyvidéki régiók a közös agrárpolitika értelmében konkrét támogatáshoz jutnak. Ez a támogatás azért jár a gazdálkodóknak, hogy kárpótolja őket a környezeti feltételekből adódó hátrányokért.

Ezen felül, ezek a térségek számos olyan egyéb vidékfejlesztési intézkedés előnyeit is élvezik, mint például az agrár-környezetvédelmi kifizetések a vándorméhészet és a legeltetési állattenyésztés gyakorlatának fenntartásáért, a minőségi mezőgazdasági termékek támogatása, vagy a gazdaságon belüli diverzifikáció, mint például a falusi turizmus előmozdítása.

A Bizottság közelmúltbeli javaslatai, különösképpen az állapotfelmérés, szintén az olyan hátrányos helyzetben lévő régiókat, mint például a hegyvidékeket segítik. A tejkvótarendszer fokozatos megszűnésének kontextusában különleges támogatást lehet fenntartani az olyan gazdaságilag kiszolgáltatott vagy környezetvédelmileg érzékeny területeken, mint a tej-, a marhahús-, a juhhús- és a kecskehús-ágazatban.

A jelentés felszólítja a Bizottságot, hogy alakítson ki egy globális stratégiát a hegyvidéki térségek, valamint a hegyvidéki térségek mezőgazdasága számára.

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a számos hegyvidéki térség között is van eltérés a gazdasági és társadalmi helyzetet illetően. Ezért tehát igen nehéz lenne egy átfogó Közösségi stratégiát, illetve egy, ezekkel a változatos szituációkkal foglalkozó részletes cselekvési tervet megfogalmazni.

Az EU vidékfejlesztéssel és kohéziós politikával kapcsolatos támogatási programjai azonban olyan megfelelő és összefüggő keretet biztosítanak, amelyen belül a tagállamok meghatározhatják saját területi prioritásaikat, valamint régióik erősségeinek és gyengéinek leginkább megfelelő programokat. Ez a decentralizált megközelítés az Európai Unió részéről lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy egyrészt a hegyvidéki térségekre szabott programokat alakítsanak ki, másrészt pedig biztosítsák az átfogó stratégiai koherenciát.

Igen tisztelt képviselőtársaim, most sajnos nem tudok minden egyes, a jelenésben foglalt javaslattal foglalkozni, de biztosíthatom önöket arról, hogy a Bizottság részletesebben fogja tanulmányozni a jelentés következtetéseit.

Szeretnék ismételt köszönetet mondani Michl Ebner úrnak, a Bizottságnak, illetve az itt megjelenteknek.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Bernadette Bourzai (PSE), írásban. – (FR) A hegyvidéki területek mezőgazdasága döntő tényező mind a helyi gazdasági fejlődésben, mind a környezetvédelemben (pl. klímaváltozás elleni küzdelem, biológiai sokféleség, nyitott és biztonságos szabadidő-lelkesítő tényezők és turisztikai térségek biztosítása).

A hegyvidéki gazdálkodók magassággal, topográfiával és éghajlattal kapcsolatos sajátos hátrányai igazolják az ezek ellensúlyozását szolgáló kompenzációs kifizetéseket és a járulékos termelési költségeket ellensúlyozó közvetlen jövedelemtámogatásokat, valamint a helyi területeik irányításával kapcsolatos fokozódó szerepet.

Véleményem szerint a kulcsfontosságú kérdések az alábbiak: megakadályozni az állattenyésztésben a mezőgazdasági támogatások teljes függetlenítését a termeléstől, mivel ez munkahelyek elvesztéséhez vezethet; támogatni a téjgazdaságot, mivel ez központi szerepet játszik a hátrányos helyzetű területeken; növelni a fiatal mezőgazdasági gazdálkodók letelepedési támogatását; elősegíteni az áramlásiránnyal szembeni és áramlásirányú felhasználók közötti szolidaritást a vízkészlet-gazdálkodásban.

Támogatom a hegyvidéki térségekre vonatkozó egységes, integrált európai stratégia kialakítását is, hogy a különböző európai politikák megfogalmazásakor a hegyvidéki régiók sajátosságainak a figyelembevétele biztosítva legyen.

Urszula Gacek (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Európai Parlament hegyvidéki gazdálkodás helyzetéről és kilátásairól szóló jelentésének igaza van, amikor az Európai Bizottságot a hegyvidéki térségekre vonatkozó stratégia hat hónapon belüli előterjesztésére kötelezi.

Ez egy igazi lépés azoknak a sajátos körülményeknek a figyelembevételéhez, melyek között a teljes uniós lakosság 19%-a él és dolgozik.

Az Európai Parlamentnek a lengyel Podhale régióban élő emberek mindennapi problémáival foglalkozó javaslata megérdemli a támogatásunkat.

Eddig a hegyvidéki térségekre vonatkozó útmutatások jogilag kizárólag az agrárpolitikán alapultak. Ez a jelentés a mezőgazdaság kompenzációs kifizetések és a kiváló minőségű termékek általi támogatásának a szükségességét is hangsúlyozza.

Azonban a hegyvidéki térségeknek számos más problémája van, amelyekben az Európai Uniónak szerepet kell vállalnia, mivel ezek gazdasági, társadalmi és életminőségi kérdések széles spektrumát ölelik fel. Ezért nagyon jó, hogy a jelentés beszél a közlekedési hálózatokhoz és az internethez való hozzáférési problémákról. Ezen kívül a közösségeket a kommunális szolgáltatások javítása érdekében mind pénzügyileg, mind pedig regionális szinten sajátos megoldásokkal kell támogatni.

Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk a „hegyvidéki emberek” fontosságáról a nemzeti hagyományok, valamint a természeti környezet tradicionális ismeretének megőrzésében. Az állandó társadalmi szerkezet fontossága és a környezet fenntartható használatának szükségessége külön hangsúlyt érdemel.

Ebben az összefüggésben a Podhale régió kétségtelenül a bevált gyakorlat legjobb példája.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE), írásban. – (EL) Elnök úr! Hölgyeim és Uraim! Engedjék meg, hogy gratuláljak Ebner úrnak a jelentéséhez. A hegyvidéki térségek különösen fontosak az Európai Unióban, mivel ezek néhány tagállam területének több mint 50%-át teszik ki, ahol a vidéki lakosság még mindig jelentős alkotóelem.

Az ilyen térségek sajátos fizikai jellemzői (meredek lejtők, domborzati különbségek) hátrányos helyzetet teremtenek számukra más uniós régiókkal szemben. A mezőgazdasági termelés nehéz körülményei, a magas szállítási költségek, a nem megfelelő közlekedési és távközlési hálózat, valamint a személyszállítás és a szolgáltatások költsége befolyásolják a hegyvidéki térségekben élő lakosság gazdálkodását és mindennapi életkörülményeit.

Másrészt e régióknak a gazdálkodói közismertek minőségi mezőgazdasági termékeikről és az erdők és legelők fenntartható hasznosításában szerzett tapasztalataikról. Ezért e jellemzőket versenyképességük és kulturális identitásuk megerősítése érdekében erősíteni kell, és ki kell használni.

Ezért olyan stratégiára van szükség, amely figyelembe veszi a kérdéses térség sajátosságait, képes kezelni az új kihívásokat, illetve elősegíti az alternatív foglalkoztatási formák kifejlesztését és a lakosság számának megőrzését. Ez a stratégia különleges figyelmet kell szenteljen a katasztrófa sújtotta régióknak, például a tűz által pusztított hegyvidékeknek.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), írásban. – Véleményem szerint a kicsi és elszigetelt vidéki közösségek és különösen a hegyvidéki térségek lakosai hátrányos helyzetben vannak és a mindennapi életben korlátozásokkal és nehézségekkel találják szemben magukat. Igényeiknek prioritás listánkon előkelő helyen kell állniuk, mivel alapszükségletek, például a szolgáltatásokhoz való hozzáférés, gyakran hiányoznak. A napi pénzügyi és gyakorlati problémák miatt állandó nyomás alatt állnak és ez aggodalomérzetet okoz. Ha országom, Bulgária helyzetét tekintjük, azt mondanám, hogy úgy tűnik, túlnyomórészt az alapvető emberi szükségletek kötik le a vidéki lakosok többségének a gondolatait. Ezért a hosszú távú fejlesztési stratégiák gyakran hiányoznak.

Világos, hogy a vidékfejlesztési politika még mindig elmaradt és nem felel meg a vidéki térségek valóságának. A regionális és vidékfejlesztési politikát és intézkedéseket a helyi körülményekhez történő adaptáció érdekében decentralizálni kell. Ezért konkrét, rugalmas és a célnak megfelelően kialakított regionális és helyi programokra van szükség a foglalkoztatás és szociális ellátás területén. Tehát a humánerőforrás- és kapacitásfejlesztésre kell koncentrálni, kiemelt figyelmet szentelve a fiatalokra, nőkre és a kisebbségekre; valamint az ésszerűbb politika kialakítására a kis és távoli falvakban, tekintetbe véve a meglévő helyi természeti és emberi erőforrásokat, valamint az emberi szükségleteket.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE), írásban. – (DE) Ez a jelentés minden elképzelhető dolgot tartalmaz: ez egy igazi fércmű, egy gyors, mezőgazdasági és hegyvidéki térségi eszmecsere eredményére emlékeztet. Ez egy óhaj- és kívánságlista, üres szavakkal és közhelyekkel megfogalmazva, ismétlésekkel és ellentmondásokkal és ez még akkor sem hagyható jóvá, ha található benne valami, ami mindenkinek kedvére való.

A legnagyobb ellentmondás a környezeti és társadalmi kirakatpolitika és Michl Ebner és társasága napi szintű könyörtelen politikája között áll fenn.

A mezőgazdaság és élelmiszertermelés hitelesen fenntartható megközelítésének kell az életképes európai agrárpolitika középpontjában állnia. Bárkinek, aki vizet, talajt és biológiai sokféleséget pusztít, viselnie kell a költségeket a „szennyező fizet” elv alapján. Egy olyan mezőgazdasági formát kell támogatnunk, amelyik valóban védi az éghajlatot és arra törekszik, hogy egészséges fogyasztási cikkek széles skáláját jutassa piacra. A biogazdálkodás a mellékpályáról a főáramlatba kell, hogy kerüljön. Mi, görögök nem támogatjuk a fő résztvevők globális piacon történő támogatásának a politikáját. Erősíteni kívánjuk a helyi és a regionális élelmiszerpiacokat, hogy biztosítva legyen a gazdálkodók tisztességes jövedelme és a fogyasztók friss és

egészséges élelmiszerekkel való ellátása. Ez a megoldás a legjobb módja a mezőgazdasági táj és a környezet védelmének is.

Véronique Mathieu (PPE-DE), írásban. – (FR) A hegyvidéki mezőgazdaság helyzetéről és kilátásairól szóló Ebner-jelentés éles megvilágításba helyezi az Európa területének 40%-át alkotó régiók sajátosságait és igényeit.

Ezek a régiók olyan természeti akadályokkal szembesülnek, amelyek nehezítik a termelést és korlátozzák a hozzáférést. Így különleges figyelmet igényelnek.

Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy dolgozzon ki egy globális, az eddigi intézkedéseken alapuló tervet, miközben integrálja is ezeket, a még hatékonyabbá válás érdekében. Ez a kompenzációs kifizetések folytatását jelentené a természeti hátrányok ellensúlyozása érdekében, valamint a fiatal gazdálkodóknak nyújtandó pénzügyi támogatást, megkülönböztetett jelentőséget tulajdonítva a tejágazatnak. Az emberi tevékenységet folytatni kell a „Natura 2000” hegyvidéki térségekben. Végül pedig, nagy hangsúlyt kell fektetni a vadgazdálkodás és halászat szerepére a föld termőképességének fenntartásában.

Egy ilyen stratégia lehetővé teszi, hogy ezek a régiók megbirkózzanak a versenyképesség és a fenntartható fejlődés kihívásaival, mivel ezek nemcsak a gazdasági növekedés potenciális forrásai, hanem oltalmazói is azoknak a hagyományoknak, melyek minőséget termelnek és hozzájárulnak a tájaink megőrzéséhez.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), írásban. – (RO) A hegyvidéki térségek az Európai Unió területének nagy részét jelentik; sőt, a hagyományok, a kultúra és a nyelv megőrzése sokkal jobb e területeken, mint a 27 tagállam bármely más régiójában. Sajnálatos módon a nemzeti kormányok nem hajtanak végre integrált, regionális fejlesztési stratégiákat és jelentős hiányosságok vannak, amelyek lassan de biztosan a népesség csökkenéséhez vezetnek e térségekben. Az Európai Unió „Egység a sokféleségben” mottójából kiindulva üdvözlöm az Európai Parlament határozatát, melyben felkéri a Bizottságot a fenntartható fejlődés és a hegyvidéki erőforrások kihasználásának érdekében egy integrált stratégia kidolgozására, ilyenformán egyenlő lehetőségeket teremtve azoknak az európai lakosoknak a számára, akik a nehezebb körülményekkel rendelkező hegyvidéki térségekben élést választották. A hegyvidéki régiók közvetlen jövedelemtámogatásával kapcsolatos jelenlegi tárgyalásokat szem előtt tartva úgy gondolom, hogy mint parlamenti képviselőknek, kötelességünk a hegyvidéki térségek pénzügyi támogatásának folytatásáért lobbizni. Így a hegyvidéki régiók védett térségekké válnak, alkalmassá a saját fenntartható fejlődésük biztosítására és arra, hogy az európai és nemzetközi idegenforgalom oázisaként működjenek.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Romániának, az országnak, amelyet képviselek, egyharmad részét hegyek borítják és a hegyvidéki lakosság hátrányos helyzetű a vidéken élő más lakosokkal összehasonlítva.

Az Ebner-jelentés javaslatai üdvözlendők és meg vagyok győződve arról, hogy egy, a hegyvidéki régiókról szóló koherens uniós stratégia, amely nélkülözhetetlen és sürgős, nagymértékben hozzájárulna e térségekben az életkörülmények javulásához.

Ugyanakkor szeretném kihangsúlyozni, hogy hasonló sürgősséggel, jobb szabályokra van szükség a vidékfejlesztés közösségi finanszírozásával kapcsolatban.

A román hatóságok például különféle EMVA-finanszírozású (Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap) programokat indítottak a kisvállalkozások és az idegenforgalom támogatására. A kisvállalkozások és a panziók különösen fontosak a hegyvidéki térségek megerősítésében.

Az ezekre vonatkozó pályázati útmutatásokat, ideértve a teljes dokumentációt, egy nappal az indítás előtt hozták nyilvánosságra, habár már augusztusban megírásra kerültek.

Ez a potenciális kedvezményezett megillető korrekt és átlátható tájékoztatás nyilvánvaló megsértése.

Úgy gondolom, hogy az uniós jogszabályoknak gondoskodniuk kell az ilyen, az Európai Unió pénzügyi erőfeszítéseit hiábavalóvá tevő helyzetek elkerüléséről.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) A hegyvidéki térségek kiváló minőségű mezőgazdasági termékeket képesek nyújtani és hozzájárulnak a mezőgazdasági termékek változatosságához az európai piacon. Következésképpen a vidékfejlesztés és a strukturális támogatás nagyobb koordinációjára van szükség.

Fenntartható, korszerűsített és multikultúrás mezőgazdaságra van szükség a hegyvidéki régiókban. A biomassza felhasználása és a falusi turizmus növeli a helyi lakosság jövedelmét. Bizonyos állat- és zöldségfajok megmentése, a hagyományok támogatása és főleg az idegenforgalmi tevékenységek előmozdítása elősegítik

a biológiai sokféleség védelmével, az állandó gyepterületek és erdők általi szén-dioxid megkötéssel az éghajlatváltozás elleni küzdelmet. A fenntartható erdőgazdálkodás lehetővé teszi majd a hulladékfa energiatermelésre történő hasznosítását.

Hölgyeim és Uram! Szeretném kiemelni a vízkészlet gazdálkodás kérdésének fontosságát a hegyvidéki térségekben. Fontos, hogy a Bizottság az áramlásiránnyal szembeni és az áramlásirányú felhasználók közötti átfogó szolidaritás kialakítására ösztönözze a települési és regionális önkormányzatokat és megfelelő finanszírozással támogassa e térségek vízkészleteinek fenntartható használatát.

Ezek a térségek különösen kiszolgáltatottak az éghajlatváltozás következményeivel szemben. Következésképpen, fontos a természeti csapások, különösen az erdőtüzek elleni védelemhez szükséges intézkedések azonnali megvalósításának az elősegítése a térségben.

Meggyőződésem, hogy a hegyvidéki térségeknek területeik áradások elleni védelméhez, különösen az árvíz megelőzéshez, új eszközökre van szükségük, a gazdálkodók és az erdészek pedig a közös agrárpolitika keretében kapott közvetlen területalapú kifizetések révén áradást gátló megelőző intézkedéseket tudnak támogatni.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Üdvözljük Ebner úr jelentését. Románia területének 33%-át hegyek borítják. Ahogy más európai országokban, a hegyvidéki térségeket itt is az elnéptelenedés és a sajátos gazdasági tevékenységek megszűnése fenyegeti.

A hegyvidéki térségek fenntartható fejlődéséhez integrált európai stratégiára van szükség. Különös hangsúlyt kell helyezni a mezőgazdaság, a hozzáférési és a környezetbarát termékek, az agroturizmus és a kommunikációs eszközök támogatására a hegyvidéki térségekben. Egyidejűleg ragaszkodunk ahhoz, hogy a fiatal családok a térség gazdasági ereje felvirágoztatása érdekében bátorítást kapjanak az agroturizmus beindításához.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) A mezőgazdaság és különösen a hegyvidéki mezőgazdaság területén határozott gondokkal küzdő tagállam képviselőjeként szeretném támogatásomról biztosítani Ebner úr jelentését a számunkra különös jelentőséggel bíró térségek mezőgazdaságának állapotáról és kilátásairól.

Bulgáriában, amint a jelentés kiemeli, a helyi közösségeket az elnéptelenedés és a közösségi élet elszegényedése mellett a gazdálkodás felszámolása is fenyegeti. A közös agrártámogatási politikák (pl. legalacsonyabb állatszám követelménye) nehezen alkalmazhatók az ilyen térségekre. Ezért a tejtermelők számára külön pénzügyi támogatás, valamint konkrét kiegészítő pénzügyi intézkedések szükségesek, amelyeket a jelentésben szereplő javaslatok megvalósításával kell elfogadni. Csak így menthetők meg az állati genetikai erőforrások, az emberi erőforrásokkal együtt, és egészében véve e térség egyedisége, figyelembe véve rendkívüli fontosságukat az egyes tagállamok, valamint az Európai Unió egésze számára. Ez erősíteni fogja a többi ágazati politikát is a környezetvédelem, idegenforgalom, a kis- és középvállalkozások és az oktatás területén. Ezért kitartok amellett, hogy a közös agrárpolitika keretében a közvetlen támogatások rendszeréhez és a hegyvidéki térségek sajátos támogatási rendszerének a kialakításához közös szabályok megállapítása szükséges.

29. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

30. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.30-kor berekesztik.)